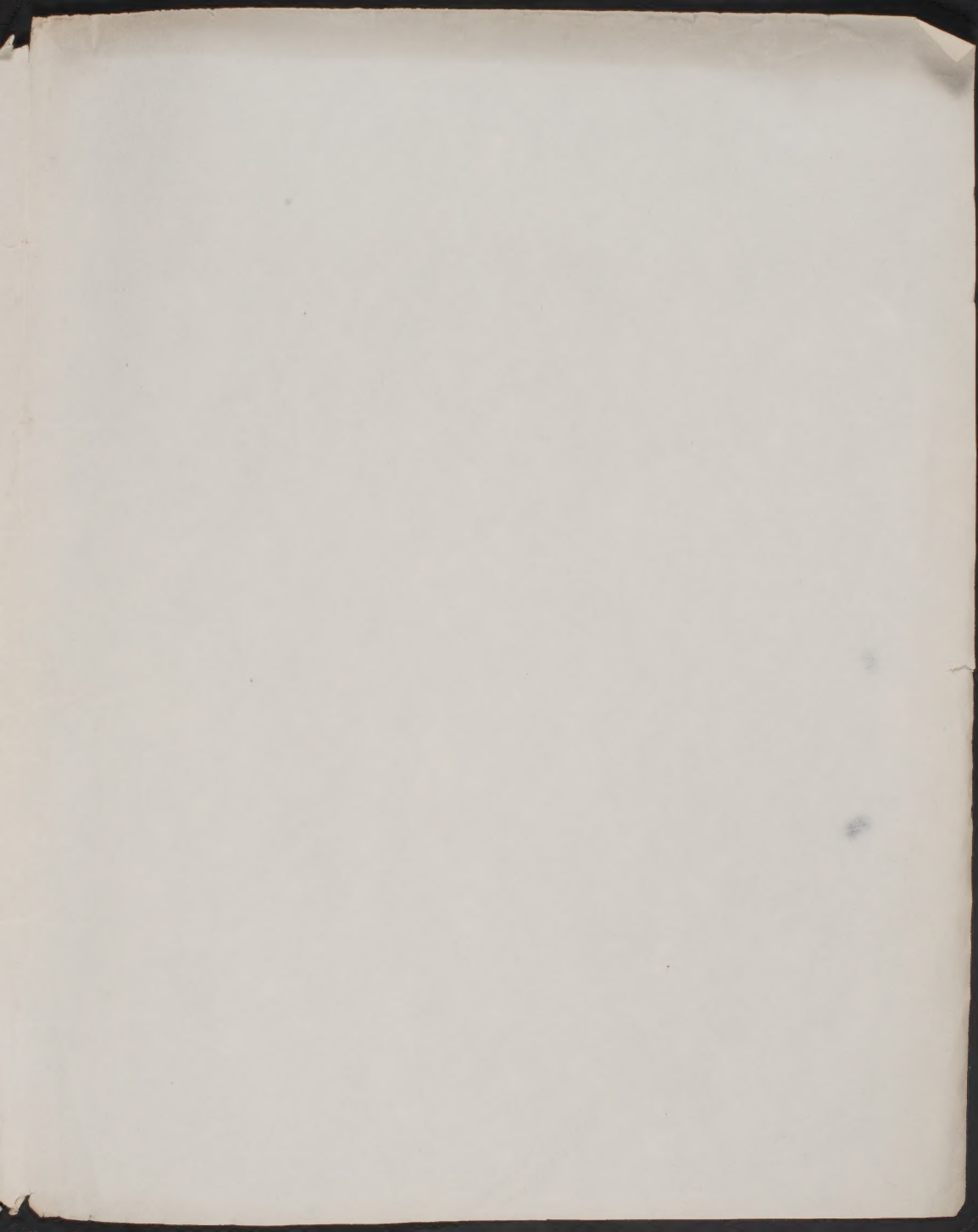


Plato

1. Foglietto Del De Simoni, nel quale erano accluse
le schede seguenti
2. Convivium - Sono 4 carte
3. Phaedrus - Sono 5 schede
4. Protagoras - Sono 3 schede
5. Sophista - Sono 5 carte
6. Theaetetus - Sono 4 carte
7. Gorgias - Sono 7 schede
8. Phaedo - Sono 12 schede
9. Notae in Protagoram (1.^a Copia) - Sono 20 carte.
10. Notae in Protagoram (2.^a Copia) - Sono 24 carte.

(Tutti acclusa l'autografo)





Plato.

1. Convivium.
2. Phaedrus.
3. Protagoras.
4. Sophista.
5. Theaetetus.
6. Gorgias.
7. Phaedo. Tutte queste sono Schede, il n.º
totale delle quali è di 40.

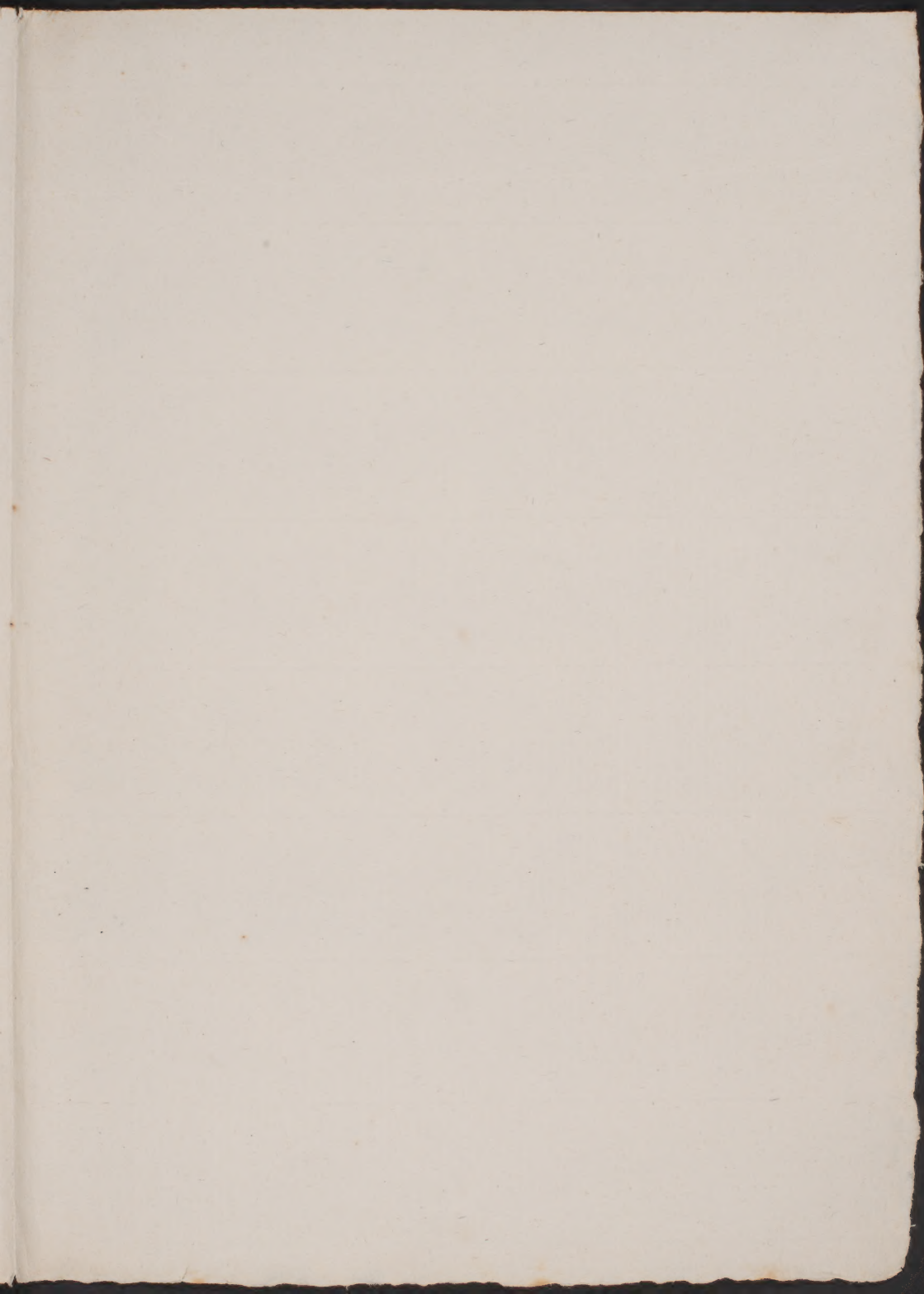
Ⓒ Jacobi Leopardii: Notae in Protagoram.
sono pag. 48 in fogli da Lettere.

Ⓒ Eiusdem: Notae in Protagoram. sono
pag. 40 come sopra.

(Autica copertina di questo inserto)



1. *Convolvulus*
2. *Convolvulus*
3. *Convolvulus*
4. *Convolvulus*
5. *Convolvulus*
6. *Convolvulus*
7. *Convolvulus*
8. *Convolvulus*
9. *Convolvulus*
10. *Convolvulus*
11. *Convolvulus*
12. *Convolvulus*
13. *Convolvulus*
14. *Convolvulus*
15. *Convolvulus*
16. *Convolvulus*
17. *Convolvulus*
18. *Convolvulus*
19. *Convolvulus*
20. *Convolvulus*
21. *Convolvulus*
22. *Convolvulus*
23. *Convolvulus*
24. *Convolvulus*
25. *Convolvulus*
26. *Convolvulus*
27. *Convolvulus*
28. *Convolvulus*
29. *Convolvulus*
30. *Convolvulus*
31. *Convolvulus*
32. *Convolvulus*
33. *Convolvulus*
34. *Convolvulus*
35. *Convolvulus*
36. *Convolvulus*
37. *Convolvulus*
38. *Convolvulus*
39. *Convolvulus*
40. *Convolvulus*
41. *Convolvulus*
42. *Convolvulus*
43. *Convolvulus*
44. *Convolvulus*
45. *Convolvulus*
46. *Convolvulus*
47. *Convolvulus*
48. *Convolvulus*
49. *Convolvulus*
50. *Convolvulus*
51. *Convolvulus*
52. *Convolvulus*
53. *Convolvulus*
54. *Convolvulus*
55. *Convolvulus*
56. *Convolvulus*
57. *Convolvulus*
58. *Convolvulus*
59. *Convolvulus*
60. *Convolvulus*
61. *Convolvulus*
62. *Convolvulus*
63. *Convolvulus*
64. *Convolvulus*
65. *Convolvulus*
66. *Convolvulus*
67. *Convolvulus*
68. *Convolvulus*
69. *Convolvulus*
70. *Convolvulus*
71. *Convolvulus*
72. *Convolvulus*
73. *Convolvulus*
74. *Convolvulus*
75. *Convolvulus*
76. *Convolvulus*
77. *Convolvulus*
78. *Convolvulus*
79. *Convolvulus*
80. *Convolvulus*
81. *Convolvulus*
82. *Convolvulus*
83. *Convolvulus*
84. *Convolvulus*
85. *Convolvulus*
86. *Convolvulus*
87. *Convolvulus*
88. *Convolvulus*
89. *Convolvulus*
90. *Convolvulus*
91. *Convolvulus*
92. *Convolvulus*
93. *Convolvulus*
94. *Convolvulus*
95. *Convolvulus*
96. *Convolvulus*
97. *Convolvulus*
98. *Convolvulus*
99. *Convolvulus*
100. *Convolvulus*



f. 59

2
—
14

Loggietto del De Sinner, nel quale erano
accluse le schede seguenti, cui sono stati
tolti gli spilli, e chiuse in buste.







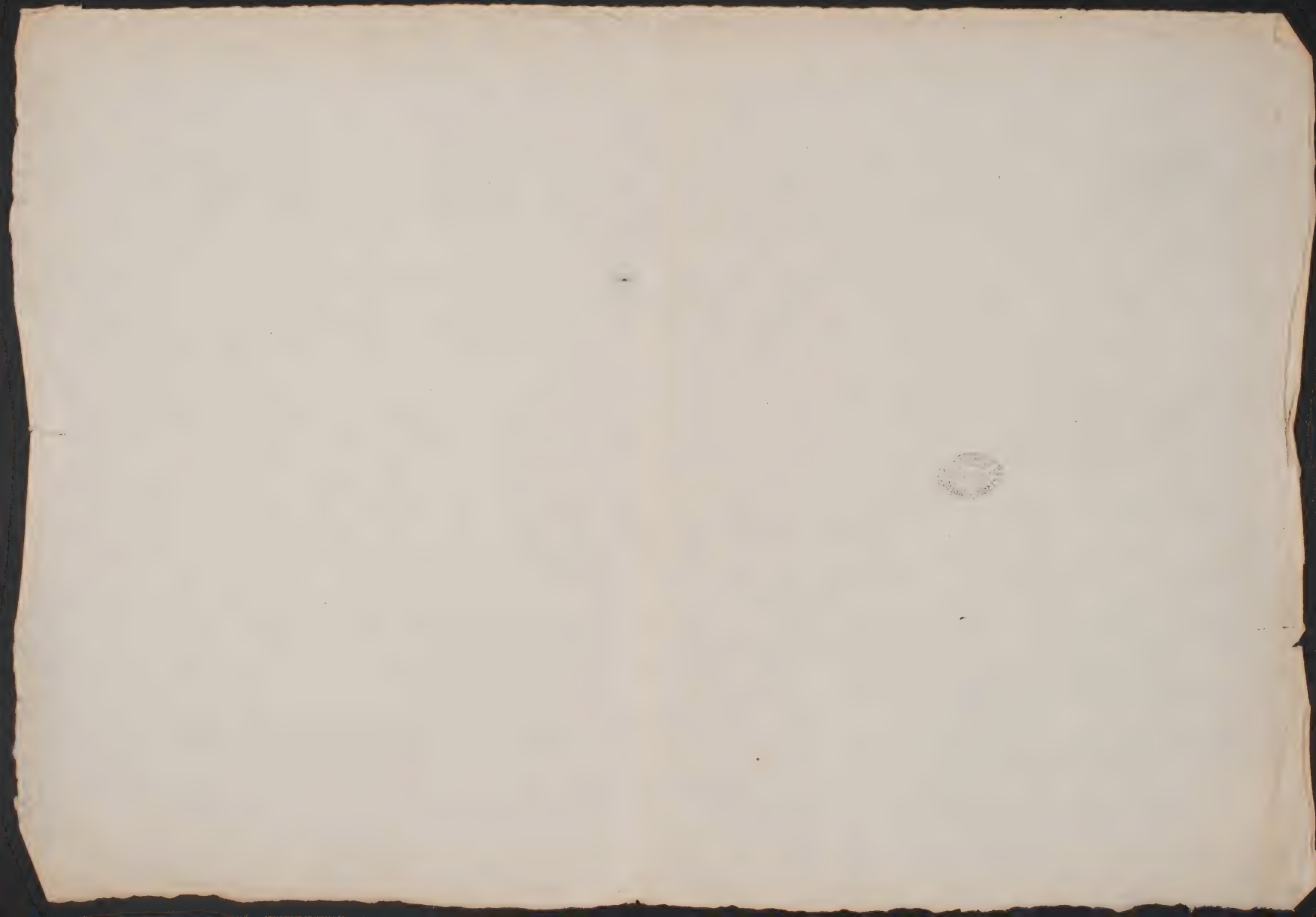
Plato.

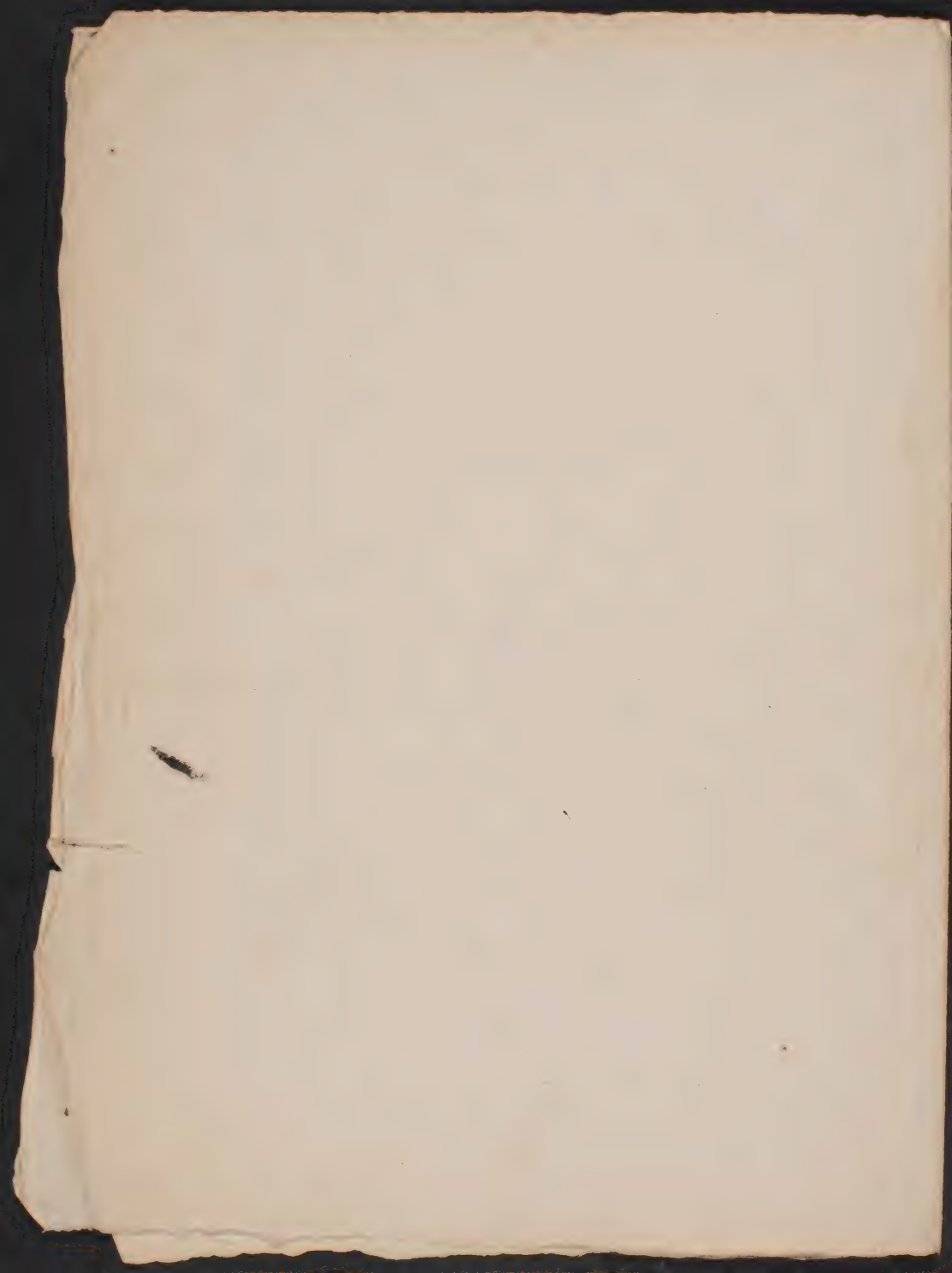
17.

1. *Timaeum*. — 7.
2. *Phaedrus*. — 2.
3. *Protagoras*. — 1.
4. *Colloquia*. — 6.
5. *Theaetetus*. — 5.
6. *Gorgias*. — 3.
7. *Phaedo*. — 4.

Dialogorum ordo incertus.









2
14.

Convivium

sono 4 carte



Convivium

p. 430. not. *. sane nimis audacter hanc particulam exten-
di. Ea vero referenda fortasse est ad ea quæ sequuntur.

432. not. **. Nihil necesse.

434. v. ult. lego τι. Num quid pro me dices? vel aliqua ne
excusatione pro me utere?

436. not. ἀτοπος emendatio.

438. not. *. post ~~νομίζομενα~~ subintell. ποιήσαντας
ex ποιήσασθαι quod præcedit. v. Grenzer Meletem. Lips. 1819
pp. par. 2. p. 96-99. Fischer præfat. ad Welker. ed. Lips. 1786.
p. XIII-IV. Vel * καὶ τὰλλα τὰ νομιζόμενα hic a nulla voce
pendet, et quasi aliquid indeclinabile est, sicut dicimus καὶ
τὰ λοιπὰ. ~~U. etiam infra p. 442. 455.~~

442. v. 3. a fin. for. ἀπα pro ἄρα.

440. E. v. 2. οὕτω. Non intellecta id. ab Aristotele huius adv. vis.
Vide Forcell. in Sic §. sexto, nono, decimo, maxime locum Donati.
Neque aliter sermo noster vernaculus. Ea est autem hoc loco
huius adverbii vis, ut exprimi alio greco verbo non possit,
neque item latino, nisi τῶ sic, aut italico, nisi τῶ così,
quæ dem semper sonant atque οὕτως. Vide etiam Forcell. in A-
deo §. 16.^o

450. not. Nihil necesse est mutare.

ib. E. v. 2. for. τὸν δὲ τῇ ἑτέρᾳ.

ib. B. v. 8. τὸ, ἔστι accipiendum de παιδύμῳ ἔργῳ. τὸ
καὶ ornatus gratia positum est et redundat.

454. E. 2. for. ~~at~~ atque ut capere conetur.

456. not. *, **. Nihil mutandum. l. p. 506. A. 3.

ib. not. ***. Minime vero. et p. 457. not. Minime vero.

460. not. *. Non satis facit emendatio.

458. v. 2. for. οὕτω δὴ καὶ παιδικῶς vel ἑρμηνεύς, ἄλλῃ

462. καὶ τοῦτο ἔστιν αἰὶ ὄνομα τὸ ἱατρικόν. for. expung.

v. p. 450. v. penult. etc.

ib. v. 4. ante fin. v. Plat. Sophist. T. 2. p. 284. E. v. 2.
464. not. *. Ita omnino.
not. **. Non est necesse.

466. not. non mutarem.

ib. v. 12. ταῦτα etc. Et haec glossema capiunt.

ib. v. 9. for. ὡς ἡ ἐπιστήμη. Et v. 9. req. for. aliquod particul. dicit.

468. v. 3. for. αὐτῇ ut supra v. 1.

470. 8. εἰς ὁρδὸν recta. loquitur nempe Plato de ^{qui} rotantur περιστῶσι κύκλῳ non eodem in loco semper
manentes neque in gyrum circumeuntes, sed recta sese
unaquaque rotatione promoventes, seu progredientes recta
dum rotantur, veluti globus aereus tormento iactus qui
dum rotatur, recta procedit etc. quod ex seqq. et e contex-
tu patet.

472. not. ***. Nihil mutandum.

~~474. v. 15.~~ 476. v. 15. for. αὐτῇ, vel ἡ αὐτῇ.

481. v. 15-16. Male.

ib. v. ult. sic, cum talis sit.

482. E. v. 6. εἴς τινος ἐν πᾶσι omnino in omnibus.

484. v. 1. ὑπὸς τὸ εἶδος corpore flexibili. ὑπὸς
hic est flexibilis ut e sequentibus patet. τὸ εἶδος au-
tem ~~hic~~ cum hic tum alibi ap. Plat. corpus est, nempe
id quod sive in deo sive in homine apparet et sub
oculis cadit. v. p. 516. 17. 470. v. 1. et Iveton. in Jul. c. 77. 1.

487. v. 22. primus.

484. not. *. Nihil mutandum.

486. not. *. Forte nihil mutandum.

488. not. **. Nihil omnino mutandum. Articulus ante
ὡς δὲ mente omittitur. ποιητικώτερα enim τῇ λέξει data
opera hic utitur Plato.

489. v. 4. a fine. Dubito de versionis rectitudine.

ib. v. penult. teneretur. Atqui κτηνός est qui comparari

potest, vel comparandus.

490. v. 4. for. καὶ ταῦτα μὲν, scil. τὰληθῆ, sequitur e-
nim ~~et~~ ἐξ αὐτῶν δὲ τούτων.

A. 6. ἐγκωμιάσω.

493. 12. Dic, filiū saltem vel filiae. i. e. saltem unius ali-

492. cuius filiū vel filiae.

^{not.} *. lego τί δέ; ἀδελφός, αὐτὸ ec. Ita Plato solet
τοῖ τί δέ; a seqq. diiungere.

494. 14. for. τὸ βούλεσθαι εἰς τὸν ἔπειτα ec. vide v. 8.

11. 14. et p. 492. B. v. 2. S. et 504 A. 3. 4. S. 7.

v. ult. for. δεστ hic alicuius vox τις.

498. not. lego ἦ καὶ ὁ ἄν.

v. 7. et v. penult. for. μεταξύ τι ut v. 12-13.

496. D. v. 4. πρὸ hic puto esse non ante sed pro, i. e.
pro peste repellenda aut auvertenda. sed videndi
historici.

498. C. v. 7. for. δὲ δὴ καὶ καλοὺς λέξεις, vel δὲ δὴ
λέξεις καὶ καλοὺς.

500. not. Nihil muta.

502. A. 6. for. ἱκανός.

504. not. Minime, at tu scribe βουλόμενος;

506. 7. κεφάλαιον, ἔστι — ἐπιθυμία, καὶ.

not. *** Nihil muta.

508. D. 4. διαχείεται laxatur, scil. ad parandum.

510. not. for. ζῆν μὲν καλ.

511. v. 10. fame, adde, diuturna.

512. et 513. v. 20. post ἐννοεῖς et perplexeris interpunge. ἐννοεῖς
autem hic non est perpicere sed attendere, animaduvertere,
in mentem vocare etc.

512. v. penult. for. καὶ ὅτω ἄν.

514. B. v. ult. for. περὶ τοῦ οἴου etc.

not. ut vel del. καὶ ante εἰς θυμὸν

515. v. 26. 27. Dic, procreat tam maiores — memoria repetens (scil. a-
moves, movet), et prolem etc.

[illegible]

p. 473. v. 5. Dic, quae contingunt,
ib. v. 4. a fine. Dic, et pristinam.
nempe, Amor est $\xi\upsilon\lambda\alpha\gamma\omega\gamma\epsilon\upsilon\varsigma$
etc. *

476. not. * An ὄντε? V. vers. 9.

not. **. Non temere mutem.

B. v. 5. τῷ θεῷ. An Iovi? itaq;
τὸ, διαλλάγντες esset, ut
vellet, reconciliati.

481. 19. quisque. Dic, uterque, et
v. p. 478. E. 1. 2.

485. v. 1. circumflecti, vel circum
plicari.

496. E. 5. ἐπὶ. for. ὑμᾶς.

480. v. 3. a fine. ἀρεμίσσῃτον ab
invidia vel reprehensione vel
indignatione remotum.

515. S. 16. gravidantur pro concipi-
pere dic gravidus esse.

514. v. penult. for. ἀεὶ τὰ αὖ =
τὰ ὄντα. Vel intell. ea simi-
lia esse iis quae philosophus
parturit.



508. v. 3. a fine. φον. μετὰ τοῦ ἀ-
γαθοῦ.

516. C. 2. φον. τοιούτους, καὶ
ζητεῖν (nempe λόγους) οἵτινες (vel
οἵτινες, nempe λόγοι).

523. v. 5. a fine. ἀσίδερετ. φον.
ad sedendum collocaretur. Vide enim
522. v. 7. εἰς S. a fine.

~~524~~. 524. E. 4.

πρώην. φον. nudius tertius,
atque ita p. 438.

E. 6. atque etiam 430. 2.

οὐ χθές ἢ πρώην lo-
quendi formula est, ni fallor, ap. Lucian.
vel Demosth. sive οὐ χθές οὐδέ πρώην,
nempe, multo antehac.

528. C. 3. Deesse aliquid videtur.

535. 20. 21. dic quemdam, noluisse
etc.

530. not. **. λέγο τὰλλα δὲ ἐμοῦ.

529. v. penult. prorsus. dic vehementer.

et proposito della emendazione da me fatta
alla p. 438. not. *. Conviv. Plat. Vedi Aristot.
Polit. Flav. 1576. p. 620. init. dove sottintendi αἰ-
ρεῖσθαι[†] e p. 655. fine dove il Vettori s'inganna,
e dove sottintendesi σχολή[†] (confer p. 618-20. 625.);
e passim, che tale uso è frequentiss. ad Aristotele.
[†] ο αἰρεῖσθαι αἰρετὸν εἶναι. v. p. 656. init.

[†] come apparisce da tutto il contesto di ciò che
segue, e massime dal periodo o periodi immediatam.
seguenti.

Lucian. in Timone, opp. Amsterdam. 1687. t.
1. p. 122.-3. καὶ μὴν εἰπὸς ἦν μισάνθρωπον
μὲν εἶναι σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν (scil. τῶν ἀν-
θρώπων) δεῖναι πεπονημένα, μισόθρου δὲ μηδαμῶς.
v. ib. t. 1. p. 871. fin.-72. init. in fine Demonactis. p. 684.
lin. 22. 685. lin. 22-24. Xenoph. ἀπομν. II. 1. 31.
τοῦ σοῦ διασοῦ—οἱ νέοι μὲν οὐκ οὐκ. Socr. epist.

ad Mitylen. magistrat. μουσικωτάτην εἶναι, καὶ τοὺς
ὀνομαστώτατους ἐν ταύτῃ κεντρῇ τῇ μουσικῇ: ante
medium. V. Fischer praef. ad Weller Grammat. graec. Lips.
1756. p. XIII-XIV. e le mie carte supplementarie di
Dolobna, p. 7. e degli Opusc. graec. rom. Lips. 1812-21.
t. 2. p. 824.





3
14.

Phacelus

sono 5 schede -



Phaedrus.

p. 128. v. 3. ἢ for καί.

p. 132. v. 6. laud facile dixerim utrum τῷ χορῷ dationem sit an ablativum.

p. 140. v. 4. for σπουδάσουσι.

ib. not. ** est oē mē ēρωτες nullam eiusmodi ἐπιθυμίαν habent. for παυσαμένου, vel παυσαμένῳ τῆς ὥρας.

ib. not. ***. nihil opus est.

p. 142. v. 5. στρογγύλα. Subintellig. ἔστι. Servandum autem τοῖς καὶ ἀκριβῶς. Quid enim est σαφὴ ἀποτετόρρευται.

ib. v. 4. τὰ δέοντα & sententiae ei concessi opportuni. In come ma vuol dire: S' ha dunque da lodar questa orazione anche per $\#$ ciò ch' appartiene ai sentimenti?

142. not. *. Memento. Immo tu verte non indicaturum, sed indicare.

144. B. ὅτι σοῦ τῶν παιδικῶν etc. respicere videtur ad de tectam orationem quam Phaedrus gestabat. v. p. 128. D. Ita enim suadere videtur hic inferius eis τὰς ὁμοίας λαβὰς &c. et quae sequuntur p. 146. C. &c.

ib. E. v. 4. πάντα refer ad τὰυτα.

146. not. forte (ἢ βούλει τ. π. ταυτηνί;).

ib. E. v. 2. αὐτῆς ταύτης scil. πλατάνου.

148. v. 11. παντὸς κυνίου ve; vel leg. τοῦ πακτὸς ut 144. E.

148. not. nihil necesse.

148. D. write ἢ μὲν ἐμφυτὸς οὖσα, ἐπιθυμία, ... ἄλλη δὲ ἐπίκτητος, δόξα.

150. v. 6. γαστριμαργία τε. videtur hic aliquid deesse v. g. ἐπενομασέται.

ib. v. 15. ἀχδεῖσα for ἀζασα. v. hic v. 8. 17. p. 148. v. 24. 25. 29.

p. 156. v. 16. transfer stigma quod est post αἰσχει, post ἀνεχτῶ.

ib. v. 22. μεταβαλὼν. for μεταλαβὼν. v. hic v. penult.

162. B. respicit ad p. 146. A.

v. penult.

158. περὶ τοὺς λόγους quod ad vermones attinet.

160. v. 11. αὐτόθεν ἰλλο ἐξ ὑπογυίου, ἐξ αἰφνης.

ib. 16. κατ' Ἰβυχον ut ait Ibycus.

ib. 17. ἀμείψω reportarem, scilicet, offensionis in deos, honorem
ab hominibus pretium acciperem ec. offendere, qd dei per (a
trueque de) essere onorato dagli uomini.

162. C. ἑτέρου. respectu eius, quem Syrias, et eius ad quem
locutus orationem suam dicere simulaverat.

162. v. 4 ante fin. ἐκ τῶν ὁμοίων, di due simili nel restante
preferir quello che ama a quello che non ama, vel, in gratia

166. v. 1. for. οἴησιν νοῶν τε καὶ ἱστορίᾳ. ear loro in cose

174. v. 7. for. αἰτίαν ἔχῃ. simili.

ib. v. 23. αὐτῶν nempe

ὅσα ἄλλα τίμια ψυχλαῖς. refer autem ad εἰκότας.

182. v. ante penult. πρὸς ὅν. v. p. 162. B.

192. v. 4. οἶον εἰκὸς com' è naturale.

195. v. 12. Dic captus vivat.

ib. v. 14. extracta est. Quid hoc? num' ἐκτετίσται est a τε-
κταίνω? immo ab ἔκτινω.

198. E. ὥς εἰπεῖν fere, appreso a poco, si può dire.

200. v. 9. ὥς εἴποιε ut videtur.

204. v. 2. διειδέναι dignoscere.

204. A. v. 1. Τοῦτων δὴ τ. λ. videtur respicere hic ad E. v. 3. 4.

210. B. πλατύνεμεν. πλατύνεσθαι. non salimur, sed evamur,
vagamur et in vicem discentimus.

ib. διηρῆσθαι distinguere.

212. A. v. 5. for. ὅς οὐκ ἀπ' ἀρχῆς.

ib. v. 7. ἢ οὐδὲν εἶπον. v. sup. D. v. 8.

ib. B. In verita' quello di che qui parla ῥησιν è il fine.

214. v. 3. for. τὴν ἡναι πᾶλλον ἢ τι ec.

ib. C. v. 1. tam accurate pervidere. Hec est τοῦ διιδεῖν signifi-
catio ap. Plat. v. 228. B. v. 4. et ibi a me notata.

218. A. v. 2. for. τὰ μὲν σκαῖα.
220. B. v. 1. καὶ ὡς δε ὁ ὄντων λέγουσι.
- ib. A. qui prae veris veri similia cognoverunt, ut
pote magis honoranda.
223. v. 23. Dic. revocare pro esse revocandos.
- + 227. v. 23. illij. Dic a se.
228. B. v. 4. διελέσθαι perspicere, optime nosce. Ita
saepè Plato in hoc verba et in διιδεῖν et alijs
per prep. διὰ. διελέσθαι hic est κατανοῆσαι ec.
v. hic C. et 186. D. διδίκαμεν pro ἐσαφηρίσαμεν.
230. v. 3. for. πρὸς τοῦ Ἱπποκράτη ad Hippocratem.
231. v. 12. 14. 15. cūque, quodque. Dic, cū, quō. Ita et
v. ult.
238. A. v. 4. leg. οὐχ ὅτι οὐ δοκεῖς. Ne bene hic cum
sequeñtis conveniunt, καὶ ταῦτα ec. nempe hu-
mana etiam, quae nunc tu sola spectas, bene se ha-
bebunt, si ex illis μεγάλαις, idest ad deos spec-
tantibus conficiantur ec.
- ib. not. * * Nihil minus.
240. E. v. penult. for. πλαβὺς τε πὲρ καὶ ec. v. 238.
B. v. 4. 6. et alii alios locos, maxime huius dialogi.
243. v. 13. Dic reliquisse se putat.
242. C-D. for. maiorem esse putans, ita orationum scri-
ptarum utilitatem quam si is qui, scit, ipse moneat
et recordationem det de iis * de quibus sunt ea
scripta.
244. C. v. penult. τὸ γ' εἶκός, quantum quidem videtur.
246. B. leg v. 6. lego καὶ αὐτό τε.
248. v. 7. leg. ἂν. εἴτε τις ἄλλος. v. vers. 11.

ore et effluere. triplicare, incom estant ipsum

July 1, 1880

七
七
spectan

168. v. penult. ζυνωπῖς est iumentū?

170. D. τὸν ἀεὶ δὲ χρόνον ab aeterno. Nam ζυμπεφυκότα praeteriti temporis est.

172. not. *. et forte nil mutandum.

+ ib. § v. 4. particula aliqua coniunctiva desiderari videtur.

ib. v. 6. τῆς κακίης vel κακίας.

ib. D. καὶ ἀπάσης ψυχῆς. subintell. διάνοια.

178. v. 4. ὥ? for. ὡς.

ib. v. 7. for. ἔχῃ pro ἔχει; et de τῇ αἰτίαν ἔχειν putari, ferri, dici, vide nos ad Sorziam p. 408. v. 9.

ib. B. v. penult. ἡμεῖς nempe οἱ φιλόσοφοι. v. p. 184.

168. v. 1. for. interpungend. post πέρι et ἔργα.

ib. v. 20. for. deest λέγεται post ἔμψυχον vel supra post ἄψυχον.

ib. v. 24. ἔστι, transferenda forte interpunctis post πάντως.

172. C. v. penult. for. χρωμένη, περί ἣν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος, τοῦτον ἔχει τὸν τόπον, nempe τὸν ὑπερουράνιον ut paulo sup. nam certe de eo intelligenda sunt haec verba, secus ac fecit Aristus. Nunc si legas χεῖται, τὴν ἐπιστήμην personificari, et in exteriori coeli parte inter aeternarum rerum οὐσίας a Platone hinc verbis collocari necesse est. Quod falsissimum.

est, et a Platónico systemate alienissimum. Nam ἐπιστήμη non est οὐσία alicuius rei, sed ἔξις i. e. habitus Dei vel animi, et earum ipsarum οὐσιῶν cognitio, in Deo vel in νῷ consistens. Ecce autem verum proxime sequenti, ipse Plato Divinam mentem quæ τῶν οὐσιῶν (perinde ac ^{mens animi} ~~animi~~) spectatrix est, non ἐπιστήμην ipsam spectare, quasi ea, οὐσία aliqua sit, sed ~~ἐ~~ ἐπιστήμην alii dicit. Ceterum τὸ, περὶ ἣν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος verte: circa quam verae scientiae genus versatur, i. e. ad eam pertinet, et de ea agit etc. Vide tamen hic D. § v. 6. 199. et 174.

174. v. 8. ἐπιβαλὼν. for. ἐπιβαίνουσα.

176. B. fine. δεῖ γὰρ, etc. Versio pessima est. Forte etiam textus laborat. Sensus est necesse esse ut homo comprehendere mente et concipere atque intelligere possit non individua solum, ut ceteri animantes, sed etiam species vel genera, eamque intelligentiam et conceptionem ait Plato recordationem esse τῶν οὐσιῶν illarum quas, antequam in corpus migraret, vidit animus hominis.

178. B. τὸ τοῦ εἰκασθέντος γένους, nempe σαφροσύνην ipsam et δικαιοσύνην, et alias ejusmodi οὐσίας.

180. not. xx Atque haec est Platonis in hac
ratione consuetudo, ut articulos omittat vel parcius
adhibeat, quippe quae πονητικῶς sive dicendi gene-
re composita est. V. 194. A. v. 6.

ib. E. for. ἢ νεοτελῆς.

182. D. v. 5. malo ἑκάστη.

184. v. 9. ὁ ἀμφιδεῖς, nempe ὑπὸ ἔρωτος. V. vers. 10. 12.

192. v. 11. τὸ αὐτοῦ μέρος gratificari anch'
esso per la parte ma ec.

194 196. v. 14. αὐτοῖς. malim αὐτὸν; scil. λόγον;

200. v. 24. κατὰ τὸ εἶδος τινὲς ἑκάστης. Male
haec vertit Aristus. V. huc pag. vers. 21. τινὰ ec. 22.
τετυμχότας ec. 26. τιμῶστας etc.

ib. v. ult. Malo σκεπτόον.

204. A. v. 6. for. ὑμεῖς δ' ἐρωτᾶτε.

210. B. v. 7. ὁδῶ: idem ac μεδόδῶ, ut alibi ap. Platon.

ib. v. antepenult. Bonam rem invenisset vel cognovisset vel
qui hanc cognitionem adeptus esset. Adhuc Platon
drus in voce εἶδος que tum speciem significat, ut a do-
cata usurpatur tum rem, veluti ἰδέα; qua de voce vide
notam Suil. Bathe ad Thow. Dancq. (ni fallor.)
216. A. fin. τῶν εἰωδῶτων νομίσμων. Male A-

ib. B. ἀπειχάζοντες avimulantes, nempe. Describen-
tes sub ea figura equorum et aungæ ec.

220. A. ὑπαδὸχῶν subdemonstrationem.

226. v. 7. vel 4. Deesse videtur ἐπιστάσθαι.

ib. C. for. ὡς αὐτῶν ἔργον, vel αὐτοῖς δεῖ, vel
αὐτοῖς τε, vel καὶ αὐτοῖς.

230. not. **. Et quidem optime, emendatio autem
Artis pessima. Non enim hic agitur de rhetoricae
artis magistro ~~ἐκπαιδευτῇ~~ οὐδὲν

qui τέχνην λόγων
διδῶν, sed de i-

pro oratore qui

τέχνην id est artificiosam or-

ationes a = ~~ἐκπαιδευτῇ~~ ὁ δὲ

prohibet. Quod

patet e contextu, et

maxime ex vers. 23.

239. v. penult. Dic

nam ~~ἐκπαιδευτῇ~~ ~~ὁ δὲ~~

inveniremus etc.

236. fin. for. τοῖς πολλοῖς etc.

in plenisque rebus.

240. A. for. ἀναμνηστικῶν.



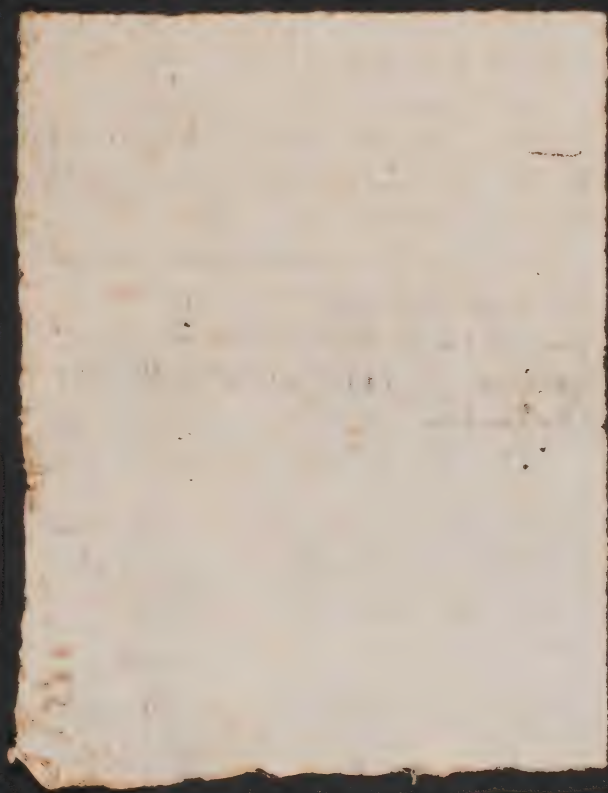
p. 248. B. v. 2. for. 2^a.

250. v. 7. malim dēiv.

238. E. v. penult. Nota Sⁿ (Idque cum a-
pa pro 3^apa) in interrogatione, qua de re in
his observationibus alibi.

234. C. v. 5. Dic: Conari quidem possum (ad
τὸ, πείρω ver. superior.), sed nunc non is-
sum ut his tentaminibus, vel his tentando,
gaudeam. sic poscit contextus. Vel omnino
tentaminibus.

Id notato sopra la p. 228. B. v. 4. In
questo genere di verbi, che in tali casi, non
significano altro che diverere exponere, mi
ricordo aver veduto spesso errare gli inter-
preti. V. p. e. Itali, Spic. graec. moral. t.
2. p. 212. lin. 10. Cor. διαλαμβάνειν spesso.
ap. Forzò, Biblioth., e sotto scapula.





$$\begin{array}{r} 4. \\ \hline 14. \end{array}$$

Protagoras

sous 3 schede.



Protagoras.

Plat. t. 1. ed. Asti, p. 44. C-D.
verte: costui sarebbe anche professor
competente di questa materia, se lo
mettessimo al paragone di nomini
che ec. Δίκαιος qui non è giusto, ma ec. v.

- Fab. t. 1. p. 22. B. verte: præter cetera
(vitia) etiam uafum esse.

t. 1. p. 44. v. 27. leg. οἱοί περ οἱ ἐν.
p. 50. A. Dele interpunct. ; post προ-
σώπου.

p. 48. A. for. τοὺς ῥήτορας pro τῶν
ῥηδέντων. Sed locus omnino obscurus.

B. ὡς αὐτὰ δηλοῖ. Omisit Astius ver-
tere.

p. 60. E. for. εἴ αὐτὸς, vel καὶ αὐτὸν
ut in versione, vel etiam καὶ αὐτὸς φησ
ut p. 62. v. 5.

p. 70. B. γενέσθαι verte fieri, divenire ut
patet ex 199. v. p. 466. B.
ib. for. τετραγώνῳ. v. et p. 80. A.

p. 44. E. οἱ δ' ἕτερα ec. Mala inter-
punctio, et versio, et emendatio, forte etiam
textus.

89a fin. Male me tibi dēdam ec.

p. 90. Male ut quotiescumq. ec. v. ἑκάστο-
τε p. 74. B. 96. B.

p. 74. v. ult. Del. τοῦτω.

p. 96. D. ἔστι δ' α' ἔστι ὡς ὡς δολο
che don buone, e ὡς acerbe cattive.

p. 102. D. for. ἢ δ' αὐτὸς τρόπος.

p. 104. v. 3. pr. ἀνέροιτο οἱ ἀνδρ.

p. 100. v. 2. 110. v. 4. verte si haec affectio
non est voluptatis incumbere, se questa
affectione non si chiama succumbere al-
piacere, come dunque si chiama?

p. 110. E. for. τοὺς τοῦτου διδασκ.

p. 112. E. m. verte, num si vera sunt su-
pra posita, aliquis hom. ec.

p. 6. D. verte, me ex laxitudine somnus
refecerat.

p. 50. C. lege εἶναι; πάντ' αὖ.

Protagoras p. 56. A. verte et
praeterea aliud quiddam esse et
dissimilia.

ib. B. lege, πλείω.

p. 86. E. parenthesis terminat
δα videtur post φιλέω.

p. 70. A. placet quod γρ. μετε
υψηλόμενον: pertinet scil. ad ἐρώτη-
μα.

p. 90. B. πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν.
for. διακρίσις est pro ὃ τοῦ
προυνόησεν.

ib. εὐπορώτεροι — διάνοημα.
Deest aliquod verbum oppositum
τῷ, μῦθος.

ib. ἔνεκα τούτου quoad hoc
p. 68. E. melius οὕτω δῆ.

p. 96. B. for. οὗτος βεβωχέναι.

p. 98. v. τέρψις. verte quam vocant
voluptati succumbere ec.

p. 104. C. verte, respondeamus et
dicamus. Et ib. innino leg. ἔχει=
vo pro ἔχειν. Ora respondia-
mos hi dunque ec. Ed è ripetiz. &
edita in Plat.

p. 106. v. ult. 108. v. 1. τὰ πολλὰ hic
videtur esse, multitudines. v. 108. E.

p. 108. B. v. 2. φαίνεται. subintell.
εἶναι ἢ σωτηρία τοῦ βίου.

p. 78. v. 1. καὶ αὐτοὶ intelligend.
videtur de sophist. vid. v. 3.

p. 112. v. 1. 1. ποιεῖ, ἔπειτα.

ib. C. l. ἢ ἐπὶ γε τὰ κακὰ, U. p.

ib. D. l. συνοδὸς χει. / 590. A. 504. v. 7.

p. 118. v. 1. l. αὐτῇ. / 592. E. 526. v. 3.

p. 44. C-D. δικάϊος ido-
neus inavós. V. Fabric. B.

S. in Xenophonte l. 3. c. 4.

S. 1. 8. 2. p. 71. ed. veteris, et

Xenoph. Sympos. IV. 15. tum

Plat. 8. 2. p. 318. v. 9. Hippocr.

περὶ ἀγνῶν de fracturis ipso

init. αὐτὴ γὰρ ἡ δικάϊοτά-
τη φύσις i. e. verissima, ipsissi-
ma natura.

Et paucis interne-

ctis verbis: αὐτὸς γὰρ δ' ἐπι-

δεομένος τὴν χεῖρα ἀπορέγει

οὕτως ὑπὸ τῆς δικάϊης φύσε-

ως ἀναγκαζόμενος ab ipsa et

vera natura. Lucian. opp. 168.

~~1. 704 δικάϊων τυραννίδων~~

~~καὶ νεκρῶν τυραννίδων~~

Lucian. opp. 168. 2. p. 9. τοῖς

δικάϊοις κοσμήματι pro-

prii, idoneis, convenientibus

ornamentis. V. ib. p. 260. lin.

6. Xenoph. ἀπομ. IV. 4. S. V. le mia-

caste. Supplémentaire à Orléans

p. 4. 7. δικάϊος Zeus in Demo-

cratis sentent. aureis, 38. (ed.
Orell. in Opuscula Graecor. vet.
sententiosa et moral. t. 1. Lips.
1843. p. 84.) est amor verus, ger-
manus, legitimus, non justus, ut
putave. Cl. editorem Jo. Conrad.
Orellium, docet eius annotatio p.
80 h. loc. p. 500. U. Definition. etc.
της δικαιοσύνης ib. t. 2. p. 330.
310.





S.
14.

Pophista

sono 5 carte



Sophistes.

p. 206. H. v. 15. *for. γέρεi.*

ib. B. v. 2. post *οὐδέiς* interpunge. Nam quod sequitur *οὐδέi* respondet τῷ, μὲν γὰρ quod est in hoc versu.

p. 209. not. **. Minime vero. Non enim hic de qualitate agitur sed de quantitate et magnitudine sermonis. Itaque servanda omnino est vulgata lectio et verbis emendanda.

ib. A. v. 4. post αὐτῷ subintell. ἔσται vel ἔστω, vel γένεσθω.

212. v. 14. ἀ νῦν δὴ διήλθομεν.

ib. v. 24. διὰ ταῦτα συμπαῖτα τὰ μέρη per omnes hasce partes, i. e. his partibus simul omnibus comprehensis. Vel del. τοῖ, διὰ.

ib. χειρουμένοις. Omnino pato passive hoc participium accipiendum esse, licet sexicis refragantibus, qui passivam significationem τῷ, χειροῦσαι non tribuunt. Explicis autem domitij aut captis etc. vel potius is rebus quas illae artes domant aut capunt etc. Vide tamen active sup. vers., et p. 214. v. 4.

214. A. v. 10. πάντος, ἐνυποθηρικό.

116. not. **. Minime: respondet enim τὸ, δὲ τῷ, μὲν, et enumerativum est, non adversativum.

218. C. vers. 1. construe: ἡ ἐπὶ αὐτὴν ἀσπαλιευτική, νῦν ζητηθεῖσα, γέγονε, nempe μέρος τοῦτου τοῦ μέρους.

220. E. v. 7. τῶν ἐνύδρων. Non erat omittendum
in versione. Distinxit enim supra p. 214 B-216 B, τὸ νεύ-
στικὸν πτηνόν, ἀπὸ τοῦ νευστικοῦ ἐνύδρου. Nisi quod
hic rectius, secundum hanc distinctionem dixisset περὶ τὰ
ἐνύδρα τῶν νευστικῶν.

222. not. *. Vel deleo, vel lego ἤδη.

223. v. ult. Dic: est que maledem conducit, altera
quae dona ferendo capit.

224. A. v. 10. τοῦτ' ὅδῃ hoc saltem, certe, nomine.

v. 11. lego αὐτὸ, nempe τὸ γένος quod. Et hic A.
v. 6. Hoc venim verum totius loci sensus et contextus am-
no postulat.

ib. B. v. 3. for. ἡμεροδυσίας: sed ne deleas, ἀνδρωπο-
δυσία enim est παρὶς ἡμεροδυσίας. N. ἢ deleas μι-
σθαρικῆς, est enim ἡ μισθισμοπωλική, παρὶς τῆς μισ-
θαρικῆς ut vides hac ead. pag.

226. not. **. Minime.

228. vers. 7. lego εἰς πόλιν τε ἐκ πόλεως διὰ νομί-
ματος ἀμείβοντα. v. p. 226. E. v. 2. D. 10. et ibi a me adnotata.

ib. C. v. 5. τοῦ δὲ vel τοῦ δὲ

ib. vers. penult. ἀγοραστικῆς ~~redundat~~ transpon. vid. ante μεταβλ.

230. v. 6. leg. τὸ τῆς πτητικῆς. v. p. 228. C. vers. penult.

ib. ἀγοραστικὸν ~~redundat~~ transpon. ante μεταβλ. v. p. 226. C. D.

231. vers. 25. Dic, ut nomen aliquod tale.

vel μεταβλ. hic
redundat.

234. not. *. Fieri tamen potuit ut etiam ipsum διακρίεν
peculiare aliquod esset vocabulum τῶν οἰκετικῶν, et pro =

pram quamdam eiusmodi rem, non generalem solum, signifi-
ficaret.

237. v. 20. 24. Dic, externae illae, et habent pro invent.

236. A. v. 5. post σμικρά interpunge, et ita scribe pro
σμικρά.

ib. fin. pag. for. ὑπερσυνήης, sive referatur etiam στρα-
τηγικής, sive tantum ad ὁδωπρετικής. Nihil au

237. v. ult. non illustrat sed prodit, exercet. Forte autem

Nihilo graviores putat venatoriam artem ab eo de-
monstrari (δηλοῦν δαι) qui per imperatoriam, quam
ab eo qui per pedicularē, illam exercet.

240. D. v. 2. for. παραφροσύνη pendet a ψυχῆς.

242. v. 13. lego περὶ τῷ δύο.

ib. v. 19. 20. 21. Constitue περὶ μὲν ἕβριν - πέφυκε
μάλιστα τέχων πᾶσων προσήκουσα ἢ κολαστι-
κή δίκη. vel τὸ, δίκη δεκ.

246. v. 1. αὐτοί.

v. 7. τούτων refer ad μαθεῖν, et scribe σοφόν.

224. v. penult. φαύλης. simplicis. v. Lexic.

246. B. v. 4. lege κατὰ τὰ αὐτὰ.

254. v. 2. for. ἀποδιδόναι ἀποδιδῶται vel ἀποδοῖτο.

260. v. 4. subintell. ἔστιν aut ἐξέσπν.

260. v. 15. τι.

262. A. v. 5. νῦν in hoc casu.

266. v. 20. δίκι.

266. v. 7. deesse aliquod verbum videtur post χαλεπόν, quod scilicet perspi-
cere vel huiusmodi aliquid significet.

ib. not. f. Necessaria non est emendatio.

not. **** Nam neque necessaria neque commoda emendatio. διζήμενος ἅμιν
v. p. 334. D. (qualis).

308. not. ***. lego ζυρεχόμεδα.

311. fin. dic, neque posse aliud aliis participi esse.

312. not. for. ἀποκρινομένων, illis respondentibus.

313. v. 31. dic, participi sit.

ib. v. 29. Et illi ipsi quidem. nam

315. v. 26. Dele videtur, et v. p. 312. v. 20. - 313. v. 21.

316. not. *. nihil mutarem. ἔχειν κατὰ ταῦτα μίξεως misceri
inter se posse peninde ac possunt ea quae dicta sunt.

310. v. 2. for. τὸ αὐτὸ ἐλάχιστον.

318. not. Cur emendas?

320. v. 15. αὐτῶν.

323. v. 7-9. coniuncta-coniunctae. Dic, participi contrariae-par-
ticipes eundem et diversi. sed ita et alibi saepe.

322. not. non facile mutaverim.

regat. numquam Astius ad-

332. B. v. 11. for. καὶ ὥστε, et C. v. 2. οὕτω δὲ. ^{mittit. Atqui} ^{v. p. 334. v. 1.}

ib. C. v. 3. ἐνάρκμον non redderem non vulgarem, sed simpliciter

anum ex numero.

333. fin. Dic, magis etiam quam interdicto et. scil. plura etiam
fecisse quam ea quae ille ne faceremus interdixit. Vide statim seqq.

334. A. v. 8. for. ἀνάγκη μὴ ὄν.

335. fin. Dic clarius, multis ^{eundem} ^{modis} sint, multis item non sint.

342. not. *. Non temere mutem. Vide 7 quae de verborum huiusmodi
cum praep. δια compositorum usu apud Platonem, dixi alibi.

ib. not. ***. lego ἐπ' αὐτοῖς τοῖς.

350. v. 18. lego φαίνεται δὲ ὅ φαντασίαν λέγουμεν. Dicit φαί-
νεται in praesenti, cum supra dixerit, v. 16. 17, ἦν et ἔφασκεν in praeterito,
quia haec quidem antea, illud vero de phantasia ultimo loco ἀπολογησά-
μεθα.

348. D. v. 4. γίγνεται.

345. v. 25. definit. for. melius conficit, perficit, efficit.

353. v. 7. omnia (quae a nobis de hac re dicta erant) in dubium ver-
tens, vel evertens, vel contra. Post ἀμφοτέρωθεν interpunge, et τὸ,

ὥς refer, non ad hoc, sed ad λόγον.

352. fin. for. ἀγωνιστική.

354. D. v. 2. unam cum altera sententia commuto, ex una in alteram transeo.

ib. v. 6. for. δοξάζοντων.

ib. v. 3. for. σέ γε κατὰ θεόν.

ib. v. ult. προσέειπεν accedet, utro veniet in eam sententiam. etc.

ib. C. v. 3. συνίσταται convalescunt etc.

356. A. v. 4. for. ὥς.

x v. 9. αὐτοποιητικὴ rerum ipsarum effectrix. V. infra B. v. 7. 358. v. 4.

358. v. 2. ἐναντίαν e regione oppositam.

362. not. *. Nisi hac pag. v. 3. malis legere διότι περὶ τῆς, et v. 5. ὅ, ὥστε referri ad αἰτία. Sed hoc sensu non περὶ τῆς, ad περὶ τὴν διαίρεσιν conveniens esset scribere.

363. v. 15. sed in imitantibus. Alqui etiam scientes imitant. Tu verte utique vero in imitantibus.

364. C. v. 2. παρωνύμιον nomen adfine, proximum, simile, a παρὰ πρὸς, a prae, non a παρὰ ab.

(vide tamen p. 360. C. p.)

362. A. v. 2. σχῆμα. an σχίσμα? V. p. 352. D. v. ult. 244. D. v. 10. 220. E. 7.

363. v. 23. omni genere. Haec non a textu sunt. 244. D. 10.

365. v. 21. ab arte proficientis visorum et simulacrorum fingendorum. Male hic τὸ φανταστικόν (avis visorum) et τὸ εἰδωλωποιικόν (avis simulacrorum fingendorum) in unum colliguntur, cum illud (nempe τὸ φανταστικόν) huius (nempe τῆς εἰδωλοποιικῆς τέχνης) partem esse et supra dixerit Plato (358.

D. v. 9. 19. 264. C. v. 7. 4.) et hic aperte significet.

204. B. v. penult. for. ὁ ἀνὴρ.

206. v. 6. τὸ ἥμιν pendet fortasse a πυνδαρίσῃ (cuiusmodi locutiones ap. Plat. haud infrequentes sunt, pleonastice), vel mendosum est.

ib. A. v. 4. καδ' ἐν refer ad ἐκάστῳ.

211. v. 13. Dic, ut grave — arbitantes — investigationem praemeditatis.

216. for. εἰς μέρη δύο, vel μέρη, εἰς δύο.

226. D. v. 10. Ea vero pars quae spectat ad res quaecumque ex alia in aliam urbem emptione et venditione commutantur. Notandum tamen est hic E. v. 2. ἀλλάττεται acti-
vo sensu, non passivo, sumi. Dici etiam potest, Ea vero pars
quae spectat ad eos quicumque — commutant. V. p. 228. B. v.
2. et ibi a me adnotata.

228. C. v. 34. Val autandum τὸ γε. for. subaudiend. ὅνομα
quod mox sequitur. Possit etiam τὸ γε περὶ τὰλλα reddi
quod ad alia pertinet, quantum ad alia.

220. v. 6. οὐδανῶς nullatenus.

240. v. 10. Dubito de voce λόγον, quomodo τῶν φλαύρων
ἔχοντων dici possit ὁ λόγος a Platone.

239. Dic, si quid alicubi est, vel, quidquid usquam est.

243. Dic, saltem, pro sane.

250. not. ** . Non necesse est: pendet enim τὸ, ἡμῶν ab
ἀνεπαρκῆ quod est v. 14.

ib. not. ***. sine auctōris auctoritate, non audeam mutare.

258. v. 20. τυγχάνειν pro εἶναι. δυνατόν. ib. v. 21. τοὺς
νέους καὶ ἔτι etc. eos qui iuvenes sunt et adhuc etc.

260. not. ****. non audeam mutare.

ib. v. 3. ante fin. εὐδὺς. Amicitia Astius vertere,
non sane omittendum.

v. ult. ἀπορῆναι referendum videtur ad καὶ κελῶν
simul cum παρὰ δόντες, vel hoc ἐν παρενθέσει
σχηματι pronuntiandum.

264. not. ***. Subtilis sane mutatio.

273. v. 25. Atque etiam. Dic Atqui vel Itaque.
sic est v. 14.

272. not. †. κατὰ ταύτην i. e. ex ipsa nomina-
tione αὐτοῦ.

280. not. ** . Quid? particula ἂν numquam subinte-
ligi potest?

284. A. v. 3. Deesse vid. verbum aliquod infinit. post χαλεπόν.
v. penult. ἑκάστοτε. Omisit Aristus vertere.

293. v. 18. ut declarare necesse est. Male haec exprimunt
græca.

292. v. 11. Dele ὅπ? Vide sup. v. 2. et p. 290. A. 1.

299. 1. Dic, accedere et abire.

298. D. 1. 2. Συμφυῆς ec. Intelligit τὸ ὄν sive τὴν
οὐσίαν sive τὸ εἶναι, quod commune est corporeis et
incorporeis rebus.

302. v. penult. ψυχῇ. addam ἔχειν.

304. not. * Minime vero. Ac tu verte igitur.

305. v. 18. ulla de re. Dic ullo loco.

303. 28. rationem. for. cogitationem, et sic deinceps.

304. not. **. Sed in ἀκινήτων τε ὄντων subintelligitur
verum, τῶν πάντων, huiusmodi aliquid, ut sæpe. Coniunctioni
autem τε, respondet τὸ καὶ, ^{ad} verum huius pag. 8.^o

306. not. μὴδὲν ἄλλ' ἢ. ~~et~~ Nihil necesse est haec inverte
re.

318. v. 4. vel Dele τὸ, ἓν, vel verte in uno.

v. penult. for. ὅλιστα.

331. v. penult. Dic, ut docetur, et sic p. 333.

v. 16. et alibi. vide enim t. 3. p. 492. A. 67, etc.

332. not. *. Ita lego.

336. not. Nihil necesse fuit mutare.

344. v. 3. ἔπει' atque, tamen.

v. 7. πάντα ἐπεξῆς omnia omnino.

348. ~~et~~ interpungo ~~post~~ not. **. Tu construe:
ὅτι ταῦτα πάντα τὰ γένη (scil. διάνοια, δόξα, πα-
τασία: ita enim sæpe Plato εἶδη et γένη νοῦ-
ρα pro πράγματα res, cum earum genus aliquod
universim considerat), ψευδῆ ec. Nempe: haec
omnia, iam falsa sunt, iam vera.

v. 17. τούτων, subintell. τῶν γένων de quibus hic supra.

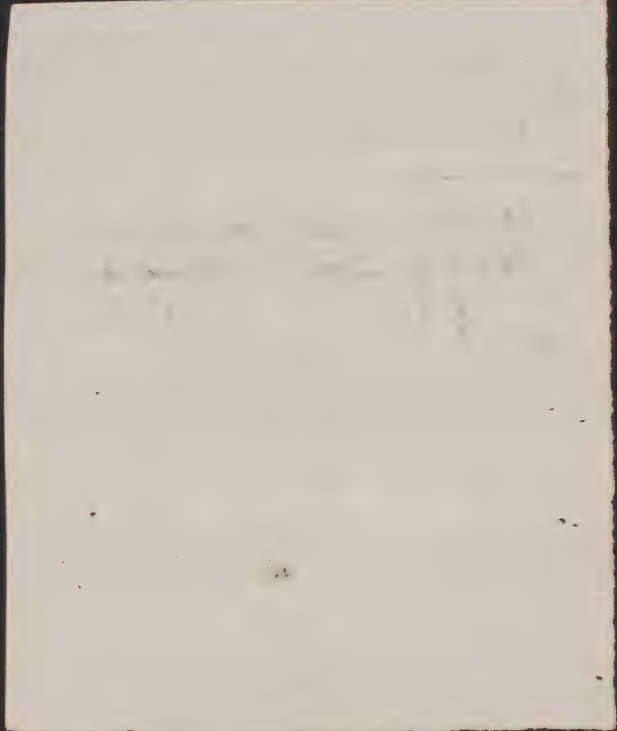
p. 352. v. 3. a fine. ἡμῶν. for. add. ὁ σο-
φιστής.

354. C. v. penult. γιγνομένης referend.
vid. ad αἰτίας.

356. B. 8. μηχανῇ et artificio.

364. C. 5. αὐτοῦ adverbium loci. et
καθάπερ ἔμπροσθεν non nisi ad seqq.
referendum. v. p. 340. A. 1.







6.
— 14.

Theaetetus

sono 4 carte



Theætetus.

p. 8. A. for. ὡς ἄλλως γαλεπόν εὐρεῖν. vel ὡς ἄλλως.
ib. post μῆμores interpunge.

12. not. *. male.

ib. v. 5. laudans aliqua ex parte, aliquo modo, etc.

14. v. 3. ante fin. ἀπιστεῖν fidem negare.

30. A. quomodo sint, eorum vero que non sunt, quomodo
(i. e. qualiter) non sint. sed vide p. 56. v. 3. p. 172. v. 10.

42. v. 4. αὐτῶν. for. subintell. περὶ i. e. de iis de qui-
bus sermo est. Vel. delenda vox.

44. not. *. nihil opus est.

46. not. *. male. Num ἄνθρωπος qui paulo ante no-
minatus est, non est ζῶον? Dicendum est igitur ἔ-
καστον ζῶον.

ib. v. 6. deest fortasse vox ὄνομα.

50. not. *. causam emendationis non video. nec probo.

56. A. v. 1. lego ψευδές.

p. 60. A. et D. ἐπακούειν hic est obsequi.

80. v. 1. ἢ ἂν οὐ βασιλείᾳς. non considerasse videtur A-
stus particulam et formulam potentialem huius loci
in versione sua.

ib. v. 10. ἀντιλαμβάνεσθαι apprehendamus. sic Plato passim.

90. v. 1. for. ἐπτονοὶ μὲν καὶ.

82. not. *. Necessitatem non video.

96. not. *. Malim αὐτῆς τῆς.

ib. v. 9. τὰ ἀντίστροφα ἀποδίδωσι. non contraria, ut Astus,
sed similia respondentia patitur causarum agendarum pe-
nitus, si de sublimibus agere cogatur, iis que phibio-
phus patitur si de parvis et vulgaribus dicere opus

habeat. Hoc senon saepe utitur Plato voce ἀντί-
στροφος, immo hoc solo.

p. 98. D. u. i. μακρὸν ἀριστ' ἔχει — εἶναι. longe o-
ptimum est ut hinc tali non concedatur. eum quia
πανούργος sit, ut est, idcirco δεῖνόν esse. Si
enim hoc illi concedatur, laudem non vituperatio-
nem hoc sibi esse existimat, gaudetque quod δεῖνός
ὑπὸ πανουργίας habeatur.

100. v. 2. αὐτοῖς. for. αὐτῶν ut referatur ad διαγωγῆς.

106. C. Ita mihi videtur ratione, o locate, maxime convinci
illius oratio (que quidem etiam hac convincitur), nempe
ex eo quod aliorum sententias ratas ponit. I. e. et si
Protagorae oratio convincitur etiam hoc argumento de
futuro, quod modo protulisti (p. 102 B — 106 C.), convin-
tur tamen maxime illo argumento quod exposuisti p.

80 A — 86 D.

ib. E. Ἡρακλείτεια et Ὀμηρεῖα hic sunt Heracliti et
et Homeri non vectatores sed dogmata, quorum ἐμπεί-
ρους esse dicit eos qui Ephesi versantur, neminem ἐμ-
πείρους περὶ τῶν Ἡρακλείτειων ἢ Ὀμηρείων. U. p. 32.
E. 34. E.

110. v. 2. for. κινῆται.

116. not. *** Dubito de mutatione in δεῖ.

ib. v. 17. Scribo: μάλιστα δ' οὕτως ἂν αὐτοῖς ἀρμόττοι.

118. v. 3. μέντ' ἂν sane.

124. v. 3. ante fin. ἐπανιούσα repetens.

122. C. v. 4. lege σύναπ' ut versu superiori.

131. v. 4. Dic: Hoc, quod aliquis faba iudicet: vel: quod aliqua faba (i. e.
fabe) iudicemus.

130. v. 4. δὲν; ἀρτι. aliquid deesse videtur.

ib. E. v. 2. γάρ που forte enim.

ib. A. v. 3. deleo ὥς.

136. v. 4. ante fin. for. ἀποφαίνωμαι ut ^{ipse} nesciens tibi id exponam.

146. v. penult. * for. τὸ ψευδῆ, ut p. 148. v. 9. etc.

151. v. 8. Dic: ea quidem quæ e regione — ea vero quæ oblique etc.

150. C. v. penult. τότε μὲν καὶ τοῦτοις tunc quidem et his hominibus, nempe iis qui τὸν κηρὸν ἐν τῇ ψυχῇ βαδὺ etc. ἔχουσι.

152. D. φήσω affirmabo, aiebo (si quidem dici potest).

154. v. 5. οὖν pro tunc. Nihil mutandum.

ib. B. v. 2. deleo μάλλον quod huc fluxit ex ^{super} versu.

164. v. 13. for. τινὰ ἐν αὐτῷ (vel ἐν ἑαυτῷ. v. vers. 16.)

ἐπιστήμην, διαπετομένω, ἀν' ἑτέρας etc. vel τινὰ τῶν ἐν αὐτῷ.

ib. v. 10. malim συμβαίνει.

168. D. v. 8. ἀπαγορεύσης deficias vel defeceris.

170. C. v. 5. διχαστῆς ἄκρος for. index summus nempe is index qui ~~in~~ iis ^{rebus} de quibus iudicat interesse ~~non~~ nullo modo potuit.

172. v. 11. iam enim essentiam aut non essentiam illi rei apponi, cum neutrum debeatur.

ib. not. *. Minime. οὐδέ' τοῦτο spectat ad τὸ μόνον. vide v. 12-13.

176. not. *. Non probō.

184. D. v. 1. lege τὸ μινειδές τι ut ex precedentibus et ex sequentibus patet. vide potissimum E. v. 2.-4.

ib. E. v. 3. 4. ~~et~~ eadem enim causa eadem efficiet.

188. v. 4. οὖν. for. γοῦν.

190. v. 7. for. τῶν στοιχείων ut supra. utamen p. 192. A. B. C.

196. not. *. for. εἰ.

198. not. *. for. σεσοφρουηκῶς αἰς οὐχ etc.

ib. v. 4. που fere.

196. D. fin. σκυτάλης ἢ ἐπέρου ἢ ὅτου δὴ λέγεται
περιτροπή. proveniunt est, pistilli circumductio vel
circumductio, quod valet ad idem redire.

ib. E. v. 2. malim οὐδὲν ἂν εἶη. Merco tamen.

195. v. 12. male. σκιαγράφημα est pictura tantum adumbrata,
que, si longius spectes, vero similis videtur, si vero pro-
pius, nihil fere perspicis, nisi confusam quoddam.

8. v. antepenult. τηλικούτου. for. τοιούτου. Dubito tamen.

16. E. v. 10. αὐτὸ. malim αὐτὴν.

19. v. 4. quod. Dic quam. Non enim de nomine sed de re.
Nemo certe nomen quod non novit, intelligit. Sed hic
de noto nomine agitur, veluti πηλὸς, ἐπιστήμη. Sed
ipsa res, quid nempe sit lutus et scientia ignoratur.

32. C. v. 2. for. οἷα δέ.

34. v. 12. lego δοχεῖν.

ib. v. 15. ἐπιτροπεύει. Astius regit. Dic curat, alit, educat.

ib. v. 26. for. σώζει ut opponatur τῷ ἐπιλαυνάμεναι v. 28.
et respondeat hic τῷ, κτᾶται.

ib. v. 31. for. τὸ δέ τούαντίον, ἡσυχία, ut versu sup. τὸ
μὲν ἄρα ἀγαθόν, κίνησις.

36. B. Ἀλλε ἢ ὃ ὀρώμεν, ἢ οὐ ἐράπτ. Sic paulo post ad
de ἢ ὀρώ.

39. v. 25. Dic, mentes que nostras omnino iam exploratas habere-
remus.

ib. v. ult. Malim, que considerantes, primum dicemus.

44. not. * *. Emendationis causam non intelligo.

44. A. v. 4. οὐκ εἶναι παγίως omnino non licere. for
πάντως.

55. v. 10. lege, idem generans tale fiet.

54. A. v. 6. 7. ἐμαυτῷ — ἐαυτῷ per me — per se. Vide
sequentia. Tamen improbari non potest Asti versio.

58. D. fin. ἀξιοδοταί non bene redditur ab Asti.

61. v. 18. potius, lucteris.

66. D. v. 1. δεινοῖς. non probō Asti versionem.

68. A. v. 1. πῶς quodammodo.

70. D. v. 6. 7. 9. ἂν — ἂν — ἂν. Redundare aliquam ex
tribus his particulis crediderim; maxime vena postrema.

ib. not. videtur mihi vulgata lectio non improbanda.

76. C. v. 4. προσηρξάμεν veluti adumbravi, ^{aut delineavi} quasi prin-
cipia defensionis ^{ast} vel responsionis attuli, ^{primis line} ^{as dixi.}

ib. C. v. 9. D. v. 5. ἐπενόησας. ἐπενόησα.

79. v. 8. dic, prosequetur, vel persequetur, subsequetur.

82. not. * *. for. καὶ αἰεί σε.

84. B. v. 11. for. δημολογήσεται. ὅταν γάρ τῳ.

86. D. v. ult. cui nos subferimus.

89. v. penult. temere etc. Dic. ut libet, alio. atque alio
modo, vel ora, de qua libet re, de alia atque a-
lia re.

92. v. antepenult. ἀσχημονέων. Non probō Asti versionem.

95. v. 25. nimirum. Dk, quod verū — talis fuerit —
quinquagesimus.

94. E. v. 1. for. ἀναρχαῖον εἶναι γίνεσθαι.

96. E. v. 1. ὧ ἀνεμέσῃτον cui licere debet.

ib. A. v. 1. ὑμῆσαι. subintell. πρὸς τὸ, vel ἔρενα τοῦ.

100. not. Nihil necesse est.

103. v. 12. Dic, hoc etiam.

109. v. 21. Dic, nonne hanc.

116. not. * *. Nihil mutandum.

123. v. 26. Dic, tum id quod omnibus, tum id quod his.

122. D. v. 1. περὶ αὐτῶν. Deletem, ut Aristus in ver-
sione omittit.

130. E. v. 2. περᾶναι metaphora est de spatio quod
euntes conficimus, respicit autem ad τὸ, ὥσπερ
ἴχνος μετελθεῖν. vers. sup.

134. D. for. οὔτε περὶ τῶν ὄντων τίς, vel του, ut
supra 132. D. v. 9.

138. C. v. 1. for. ἢ καὶ μακρόμενοι.

ib. not. * *. Non probo, et nihil mutandum.

136. E. v. 3. for. Εἰ δ' ἀμφοτέρω, ὅτι ἀμὰ γε ἢ
ἐν μέρει. Nisi plura desunt. Sic enim sequi-
tur disputatio cum suppositione quod animus
ἀλλοδοξῶν. ἀμφοτέρω διανοῦται. Tum p. 138.
v. ult. — 140. E. v. ~~ult~~ 1. subicitur brevis disputa-
tio de altera suppositione quae hic E. v. 1. pro-
ponitur nempe quod animus ~~ἐστὶ~~ ἀλλοδοξῶν
τὸ ἑτερον μόνον διανοῦται.

158. not. * *. Nihil omnino mutandum.

164. v. 14. ὅτε ἄρα quum scilicet, respondet τῶν ὅτι v. 12.

172. v. 2. διήρει. distinguebat.

170. not. *. Minime vero.

186. v. 4. Te nihil aliud didicisse quam elementa,
studens ea dignoscere etc. et v. 5. interpunge post τοι

183. v. 17. Dic, cuius rei partes essent, eius rei cam
totum tum universum, nihil esse aliud quam
partes omnes. v. p. 178. A. v. 7.

188. not. Nihil necesse.

ib. v. 7. for. ἢ κωρὸς ὡς ἀπ' ἀρχῆς.

190. v. 8. for. ἀλογίαν; τοῦτό μοι.

ib. v. 12. for. τότε μέν τούτου δοκῇ

192. v. 2. ἐξῆς totum ordine nomen. Puer ille qui
litteras discit, totum quidem ordine nomen, v. g.
Theaetetum scribens, bene scribenda, si vero per
syllabas separatim et membratim scribere co-
gatur, errabit; quod quidem faciens, scientiam
non dum habere, a nobis concessus est. Et tamen
notitiam ejus nominis per elementa habebit
omnino, si quidem illud integrum ordine scri-
bens, recte scribenda. Itaque noscens hoc nomen
per elementa, ^{et de eo recte indicans,} scientiam tamen ejus nominis non
habebit: quod erat probandum.

ib. v. ult. ὡς quia, non ut.

196. v. 4. for. μὴ οὐ τι.

ib. v. antepenult. γενναίως construe, ni fallor, cum εἰς χοῖρον.

198. & v. 6. ἐρωτῇ δὲ. Ille cui haec definitio adscribitur,
vel quivis homo indefinite, ut saepe Plato.

ib. v. 2. post $\sigma\omicron\zeta\alpha\sigma\alpha\iota$ interpunge. $\gamma\eta\mu\alpha\iota$ enim non absolute dicitur, sed refertur ad $\delta\iota\alpha\phi\omicron\rho\omicron\tau\eta\tau\alpha$, ut patet ex precedentib. et ex seqq.

p. 12. not. xx. vel $\alpha\upsilon\tau\alpha$ μαρτυροῦντι aut μαρτυρήσαντι.

p. 6. B. 3. $\tau\omega\mu\epsilon\tau$ ex contextu patet nihil aliud esse quam agedum.

p. 8. v. 9. $\rho\omicron\delta\epsilon$ $\delta\lambda\iota\gamma\iota\sigma\tau\omicron\iota$ nempe $\pi\lambda\epsilon\iota\sigma\tau\omicron\iota$. Vide quae nos hac de re alibi ad Platon.

p. 182. not. *. Minime. V. hac pag. lin. 10, 11, 13. etc. De $\alpha\upsilon\tau\omicron$ $\tau\omicron$ $\tau\omicron\upsilon\tau\alpha$ quod hic et saepissime $\phi\epsilon\rho\epsilon$ adverbialiter et omnino absolute sumitur, nec cohaeret cum $\pi\alpha\nu$, ut putare videtur Aristus, vide $\tau\omicron\upsilon\tau\alpha$ ad Longin. sect. fragmentum & fin.



7
14.

Gorgias

lono 7 schede



Sorgias.

p. 268. v. 4. ὅσα quantā, non quid, vel leg. οἷα. V. p. 274. E.

p. 270. veni. penult. ἔγωγε. subintell. λέγω.

p. 280. A. Εἰ πάντα γε etc. hoc est quasi dicat, Multo etiam magis id tibi videretur, si omnia etc.

p. 244. A. οὐκ ἡδέστερον. Videtur hic adhiberi pro ἡδέστερον si respicias ad proxime sequentia.

Ita saepe dicitur οὐκ ἥκιστα fere pro μάλιστα. V. p. 134. v. 25. 29.

p. 300. v. 17. ἔχειν pro ἔχει.

p. 306. A. ἔδεν ἁγαθὸν τοῦτο (subintell. ὃν) δεῖν.

p. 302. C. σοφιστὰι. optime, quod etiam patet ex immediata sequentibus; neque enim διαστὰς inutiles esse dixisset Socrates; immo ille utilissimos. Sed ut sup. p. 300. C. dixerat διαστειχὴν et νομοθετικὴν ἵτα ἐπιχοινωνεῖν ἀλλήλοις ut idem fere utraque videtur, licet altera ab altera differat, ita nunc σοφιστικὴν quam νομοθετικὴν opponit, et ῥητορικὴν quam διαστειχὴν, confrundi inter se dicit, nihilo tamen minus differre. Ad eum autem locum, nempe ad p. 300. C. respicit hic τὸ, ὅπερ μέντοι λέγω.

p. 308. v. 7. τούτου πρόσθεν glossema est marginale τοῦ, ἄρτι.

p. 312. E. ἔν. ταύτῃ delendum, licet ἐν τῇ πόλει dicat, non ἐν πόλει. V. p. 314. C.

p. 322. ἐν Πυδοῖ. quomodo cumque legas, videtur hoc esse Apollinis Pythii templum Athenis extans, non Delphis. ait enim τούτο τὸ θεῶν ἀνάθημα, quod praesentiam designat.

p. 334. C. χάει τις omnino bene, ut sup. B. εἴ τις
τύπτει: quare et inferius lego εἴ τέμνει τις. Ex sen-
tentia loci patet hoc verisimile esse.



p. 330. v. 6. for. ἔστι χαλὰ.

p. 334. D. for. αἰσχιστον τούτῳ ἔστιν, et eod. ver.
ἀμφοτέροισ. sed prima emendat. a prox. sequentibus re-
felli potest.

p. 342. v. 9. for. ἀπαλλάττει.

p. 348. D. ζημίας de multâ pecuniaria intelligend.
videtur.

ib. E. haec a te consona dicuntur superioribus.

p. 350. v. 8. ἔπει hic est fere quamquam ut. scire
ap. Platon.

p. 352. C. reuera concionator.

p. 356. B. quod (supple, vere) iustissimum est violen-
ter dicit (seu inducit, inferit, agit) suprema manu. τὸ
δικαιότατον expungi non potest. De eo enim ipso
agitur, nempe περὶ τοῦ δικαίου. V. paulo infra ut
ὡς τούτου ὅντος τοῦ δικαίου φύσει. Ad vox
φύσει in Pindari verbis necessaria non est.

p. 360. B. πάνυ παύλου videtur hic non absolute
malum, sed malum accusatorem designare, nempe accusan-
ti ~~in~~ impenitum etc.

ib. εἴ τις εὐφυνὰ λαβοῦσα τέχνη φῶτα poetae
alicuius verba sunt, tacito nomine ut hic inf. v. 3. et 2. ante

ib. C. v. 3. ult. videtur vis oppositionis esse non in fin.
μουσίαν sed in πραγμάτων rerum, scilicet non verborum.

p. 362. C. v. 2. del. σοφίας.

p. 366. v. 1. for. λέγοις.

p. 370. B. v. 1. Ἐξε δὲ αὐτοῦ. Tienlo stretto. ^{Sto} Fer-
mo qui.



p. 356. C. διαφθορὰ corruptela.

p. 364. v. 2. quomodo perire possumus inscien-
tes? Dic corrumpere amini.

p. 376. v. 4. τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα.
Haec ~~de~~ per parentheses dicta sunt, et subinteli-
gitur.

ib. v. 4. ante fin. ἀναπειθεσθαι eavere persuasione
del contrario di quello di cui era persuaso avan-
ti: ~~capac~~ ὅν οἷον ἀναπειθεσθαι capace
di varie e contrarie persuasioni, di mutare o-
pinioni o persuasioni, di contraddire a se stesso
nelle credenze, mutabile di sentenza ec.

p. 380. C. πληροῦντα leggo πληροῦν.

p. 382. A. leggo Διαφθερεῖς.

p. 384. D. v. 2. for. ἕτερον. v. duos superiores vers.
et huius p. v. 2.

p. 388. v. 1. et 9. Scribe, ut recte intelligas: τοῦ
μέν, διψῶντα. ec.

p. 390. D. fin. puto enim te tecum ne hac quidem
in parte consensurum.

p. 392. A. Ἀμφότεροι. Scribe οἱ δειλοὶ. Nam i. ita

p. 400. C. τὰ τοῦ ἀνδρὸς. Oaspicit ad Calliclis
orationem qua haec esse sui officia dixerat, philo-
sophan vero pueri.

ib. not. utraque scriptura magis placet; utramque
Atti emendationem reuicio.

p. 402. v. 13. malo αὐτῇ.

p. 404. v. 9. αἰτίαν ἔχουσι putantur. V. Aeschin.
Dial. 1. de virtute edit. Horrei, cum not. eiusdem, ubi
haec ipsa locutio bene in expenditur. V. p. ~~434~~ 438. v.

p. 410. C. ὥσπερ ἐκείνῳ nempe τῷ ^{28.29.} γιγνομέ-
νῳ ἐν τῷ σώματι ἐκ τῆς τάξεως καὶ κόσμου.

p. 414. v. 6. lego αὐτὸ τοῦτο.

p. 418. v. 2. παρὰ hic et alibi ita est praeter ut
idem fere sit ac contra, velut hic sensus est: Ego a-
lium dicere nequeo: negare hoc nequeo.

p. 426. v. 12. 15. ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. non Athenis,
sed in ea urbe quam Socrates exempli causa ὑποτίθεται.

p. 420. D. νεανιχὸν γαγλιάρδο. v. p. 422. A. et alibi.

p. 428. D. fine. εἰς πᾶν ποδὺ αἰ πῖν', a dir molto.

ib. B. fin. for. σώζωσιν.

p. 430. v. 10. for. τοῦτόν τις (vel τοῦτον ἂν τις) ὀνήσειεν.



ATFRANGATE

Stamp 2 =

Al. Nobile. ~~Ignor 2~~

Cont 2 Giacomo Leopardi

p. 360 B. Ad ea quæ hic annotavimus adde. Hæc verba
εἰ τις εὐφρά etc. possunt etiam esse Luipidis. v. hanc pag.
superius. Εὐφρά pro εὐφρῆ non poeticum quidem est
(v. Creuzer Meletem. Lips. 1847. 2^a ed. par. 3. p. 32-33) sed
constructio et vox paræ, omnino poetica sunt.

p. 432. v. 2. ὅποσον δὴ quantumvis.

ib. not. **. Bene. Non probo emend.^m Astii.

p. 434. A. publicas res agentes, ad ea ex
civilibus negotiis, quæ architecturam spectant
sed τὸ δημοσίᾳ πράξαντες delectum malo. Vel
legendum δημοσίᾳ πράττειν ἐπιχειρήσαν-
τες. V. p. 436. v. 8. 2.

p. 436. E. Incominciar dalla botte, proverbio
del quale v. fra gli altri la pret. Del Casan
all' Apologetico di J. Sveg. var.

p. 444. v. 16. for. τούτων δὲ ποριστικόν
ὄντα ἢ καπ. ἢ ἔμπ.

p. 450. C. ὅτι μάλιστα ~~tradita celeritate~~
~~quam primum pecuniam acciperet~~ ἀμα quā
maxime simul.

p. 456. v. 5. τὸ ὑμέτερον δὴ τοῦτο. adluio
τοῦ, δικαίως ad τὸ, δικαστὰς.

p. 458. C. v. 1. ἑκατέρωσιν in utrumque
locum, nempe Tartarum et beatorum insulas.

p. 462. A. in eum autodiae locum, quo
cum venient, ibi passura est etc.

ib. fin. reges et dominatores quosdam finxites.



p. 464. C. fin. forte μόνον.
ib. not. Nollem.

p. 466. C. v. i. τὸ γίνεσθαι. subint. δίκαιον.
ib. D. v. i. πλήγην, nempe τὴν ἐπὶ χάρι-
δος lo schiaffo, de qua supra, bis aut amplius
p. 468. D. ἔχοντας, ἔχειν ellipsis, a se ha-
bere, esse.

p. 262. C. Τοῦτο μὲν. for. τοῦτό μοι.

p. 268. C. v. ult. λέγων. subintell. εἰ ποῖς ἂν
ταῦτα.

p. 280. A. δαιμονία hic videtur mirabilis.

p. 278. B. τάξιν τις πᾶσι πρὸς πολέ-
μους, piano, disegno, impreva militare seconda-
ria, cioè dopo già risolta, o anche cominciata
la guerra.

p. 276. v. 7. for. εἰ καὶ ὀλίγοι.

p. 282. v. 5. οὐδέι for. οὐ.

p. ~~292~~ 294. v. 3. ante fin. v. sup. p. 260. C.

p. 318. E. αὐτόθεν hinc.

p. 344. C. συλλογισώμεθα deducamus, inferiamo.

p. 350. C. Se gli uomini non avessero affezioni
comuni, questi questa, quelli quella, cioè un
tal numero d' uomini una tale affezione, un altro
un' altra.

p. 354. v. 2. ἀσχυρῶς cum ventus esset.

p. 356. v. 18. for. ἦ.

p. 354. A. for. οὐ τὸν νόμον ἀπεῖς ἐδίωκες κατὰ, vel τὸ κατὰ φύσιν. Polo avea detto che il peccare era più verzo-
guoso, ma l'avea detto perchè lo dice la legge, e tu lascian-
do la legge, e come se questo fosse un deltame di natura,
ne inferisti tutto ciò che dètta la natura, cioè ch'essendo
il peccare un male, ~~era~~ nuno lo voleva, perchè per natura
nuno vuole il male ec.

p. 364. v. 3. τὰύτῃ.

ib. v. 3. ante fin. ἔλεγον τότε.

p. 370. A. εἰ ὁ εἰς τῶν πυρίων κρείττω. glossa marginale.

p. 372. A. kn. οἱ αἰσιν. for. del.

p. 378. B. ἑτέρῳ τοιούτῳ. Astutus omittit. respicit forte ad Da-
naldas, qui tamen perforato cribro haurire non dicuntur, quod sciam.

p. 380. D. ne obstupescas neque te pudeat.

p. 390. D. ὡς ἑτέρων ὄντων Dunque i beni e i mali non
sono altra cosa che i piaceri e i dolori.

p. 378. B. ἑτέρῳ τοιούτῳ item pariter perforato cribro, nempe
perforato quemadmodum et calium ~~est~~ perforatum.

p. 394. v. ult. ἦ, aut, vel, non an.

p. 396. A. fin. for. κακὸς καὶ ἀγαθὸς ὁ κακὸς τῷ ἀγαθῷ,

ἡ καὶ μᾶλλον ἀγαθὸς καὶ
κακὸς ὁ κακός. *Mud* τῷ ἀ-
γαθῷ refero ad ὁμοίως, nempe
pañter ac bene ille qui bonus
est.

ib. v. 5. ante fin.

ὡς ἔοικεν, ut videtur.

p. 398. p. u. 2. κα=

καί, lege βλαβεραί.

p. 408. u. 3. for. ῥη=

τεριχὴν;

ib. v. 9. αἰτίαν ἔχουσιν. U. etiam

Aeschiniis locustici fragm. ex De

ubi de Themistocle etc. ex An-
stide rhetore; et Plat. t. 2. p. 78. u. 15. e

p. 414. D. τίς οὖν, vel τί οὖν;

ἄλλος ἑδέλει;

p. 430. u. 4. ante fin. p. 432. B.

u. 6. πρὸς, praeterea insuper, etiam.

p. 434. u. 2. μέλις καταχαρίζο

μένην, διαμαχομένην.

p. 440. B-C. τὸ, εἶπερ praestat

ad τὸ, ἀγαθὸς ὢν τὰ πολιτικά.

La Marm.

La Marm.

La Marm.

La Marm.

qual potreste per consegnare i cham-

mi, i quali lavorai da voi inavosa-

ci viviamo. Regatami bene.

Adagio. Regatami bene.

Adagio. Regatami bene.

Adagio. Regatami bene.

Adagio. Regatami bene.

Adagio. Regatami bene.

p. 438. v. 6-7. nam aliud quid pre-
staturus sis etc, an illud ut etc.

p. 450. B. v. ult. forte ὠφελησάι.

p. 442. v. penult. ~~for~~ μεταβιβά-
ζειν ad alia transferre.

p. 452. v. 8. οὐ. videtur subintelligi
δ. ὅτι οὐκ εὖ ἐποίησε ταύτην
τὴν εὐεργεσίαν.

x 456. v. 9. ἐν ~~for~~ ἐν.

458. E. ἔρημων, .. καταλιπόστα. vel
legend. ἔρημος.. καταλιπόντος, vel ἔ-
ρήμης.. καταλιπούσης, vel quoquo
modo haec de indicato non de indice
intelligenda, etsi grammatica et consti-
tutio huius loci verumtamen videatur.

466. C. v. 6. οἱ ἀφικόμενος quo
cum πενυπείῃ, nempe πρὸς τὴν τῆς
φιλοσοφίας ἐπιτήδευσιν.

284. A. οὐκ ἀηδέστερον. Ita Aristod.
Polit. ed. Flov. 1576. p. 156. 154. l. 2. οὐ χεῖ-
ρον πρὸ βέλτιον: et l. 6. init. et χεῖρα.

μὴ τις quisquis auctor est, init. libri 4. de
morbia (περὶ νούσων); καὶ ἀπὸ τούτων
ἐς τὸ σπέρμα ~~καὶ~~ οὐκ
ἐλάχιστον οὐδὲ ἀσθενέ=

στατον (subinde μέρος)
συνέρχεται. i. e. ~~καὶ~~ πλεί=

στον καὶ ἰσχυρότατον,

ut patet ex libro de geni=
tura sub eisdem χιρρῶσιν nomine init.

οὐ χεῖρον προ βέλτων. V. Lucian.
opp. 1687. t. 1. p. 591. 862. 868.

t. 2. p. 32. οὐκ ἥκιστα προ
μάλιστά, ib. p. 376. +

326. D. lin. ult. for. οὐκ εἰς οὐδὲ=

τερος. V. ib. lin. 12-13. paginae.

+ sic ap. Longin. init. fragm.
ad Marcell. ut patet ex Beqq. et ap.
Herodian. Hist. init. Huc pertinent quoque Oeu=
zen Meletem. Lips. 1817. 899. par. 2. p. 74. init.
Contra ap. Moser. περὶ εἰρήνης Cantabrig. 1729.
p. 340. οὐ βέλτερον προ χεῖρον vel χείρι=

στον, vel κακόν.

Barre de

Thandman

ionide

+ Ad p. 284. A. Adde Clearch.
ap. Joseph. t. 2. p. 454. lin. 27. οὐ
χεῖρον. V. le mie carte supplemen-
tarie di Bologna p. 10. fin. - 11.



11

12

... ..
... ..
... ..
... ..



$$\begin{array}{r} 8 \\ \hline 14 \\ \hline \end{array}$$

Phaedo.



—
somo 12 Schede

Phaedo.

p. 492. E. διανοηθῆναι sic
vertendum videtur ut appa-
reat hanc animi, non cor-
poris, et quidem animi a cor-
pore maxime segregati a-
ctionem esse.

p. 498. v. 9. ἐλπίδα expe-
ctationem, προσδοκίαν.

~~p. 500. B. verte: re~~

p. 500. B. verte: reveren-
empta et vendita sint.

p. 512. v. penult. ταυτὰ ὄντα,
cioè p. e. due pietre, due
legni ora sono uguali tra lo-
ro; ed ora quelle stesse pie-
tre e quegli stessi legni
sono disuguali tra loro.

p. 514. v. 4. for. ἑτέρου ὄντος.
~~26. D. for. τί δὲ τόδ', ἢ δ'~~
~~ὅς, ἦ.~~

p. 518. v. 3. a fine. for. οὐσίαν

~~p. 520. v. 2. for. μέντοι.~~

p. 522. E. μορμολύκεια la-
miolae, lammiette.

p. 522. v. ult. οὐ. subintell. προ-
σῆκει πάσχειν etc.

p. 524. E. τῶν ἐχέinois ὁμω-
νύμων. ἐχέinois nempe αὐ-
τῷ τῷ καλῷ, τῷ ἰσῷ et
ceteris superioribus. Ita ἐχεί-
nois dicitur in v. seq.

p. 528. v. 3. a fine. ὀλίγου ὅλα,
pertinet ad σῶμα.

p. 530. Ἄιδου. ἀπὸ τοῦ Ἄει-
δους ducit hoc nomen Plato.

p. 534. v. 8. verte nihilò tamen
minus ab iis rebus abstergent.

Vide immediate sequentia, quæ
nullatenus cum his cohaerent,
si vera esset Aristi versio.

p. 558. C. D. ὁμοιο εἰκόνας,
εἰκότων.

ib. E. v. 1. ταύτην. id est
ὁπόδεσιν, non rationem ut
Aristus.

ib. D. τὸ οὕτως referen-
dum est ad ὥσπερ, tum
intelligendum ὥσπερ ἔσ-
τιν ~~ἡ~~ ~~οὐσία~~ (existit) ἡ οὐσία
αὐτῆς.

p. 560 ~~B~~ C. αὐτὴν τε
εἶναι συντετακτὴν ἁρμονίαν, et
his virgulam praepone. Male
hec Aristus et Ficinus.

p. 558. D. τοῦ οὐ ἔστιν
di quel ch' ella è.

p. 564. B. ἔφοδον incursionem.

p. 566. C. ὥς οὐδὲν χεῖμα
ut nulla alia res.

p. 574. C. verte, Atlantem hoc
Atlante (i. e. de quo nunc fabu-
lantur homines) robustiorem.

p. 580. v. 10. λόγος aestimatio.
sic. ἐν οὐδενὶ λόγῳ εἶναι ec.

p. 588. B. quoddam corpus, si illi
corpori aliquid acciderit, calidum
fiat. -

p. 592. B. ^{for.} οὐ μὲν, vel μὴν. V.
p. 464. ^{v. 6. 10. 11.} p. 594. v. 3. a fine. ^{for.} ἐπτημένη.

p. 596. v. 2. ἡμμένη αὐτὴ αὐτὴ αὐτὴ.

p. 598. ^{for.} εἴη του ἑωραχό-
τος.

p. 600. v. penult. ἐκφανῆ, i. e. non
sub terra, sed super extantia. -

p. 602. B. v. penult. non visiones, ut
Astin, sed sensiones.

p. 606. v. 5. ἄναπτες acclive.

p. 600. v. 3. supra terram. v. p. 608.
v. ult. - 610. v. 1.

p. 612. v. 6. οὐδὲν πλέον ποιήσετε.
^{for.} subinteli. ἐν χάριτι.

ib. 12. male Astin.



p. 618. fine. viri omnium sui tempo-
ris (vel diuis temporis), quos quidem
novimus, optimi.

p. 614. v. 18. ed. Bekkeri χαλεπα-
ντες. V. tamen Lucian. opp. Amst. 1687. t. 1. p. 126.
V. E. S. et Fisch. praef. ad Well. Lips. 1756. p. 80.

p. 472. A. οὐδεὶς πάνυ τι λανθάνει
valde multi, nemo fere. Ita οὐ πάν-
υυ est non valde, οὐ πάνυ τι ec-
v. p. 486. A. 488. B.

p. 484. v. 3. a fine. διὸ ἀλογίστως
αὐτοὶ φεύγοι. Omitit Astius vertere.

p. 492. v. 11. Πάμοις νοὶς ὅτι εἴ
un giusto, o il giusto (cioè qualche
cosa diversa da quello ch'è giusto,
ec. insomma l'ἰδέα τοῦ δικαίου).

p. 496. C. ὅπερ, ^{ec} quello che finora s'
è detto e si sta dicendo.

p. 498. v. 4. ἄνθρωποι, vel ἄνθ-
ρώπων, aut τῶν ἀνθρώπων, quod
referatur ad πολλοί.

ib. not. Non. Neque enim prae-
cedit v. 2. τὸ, μὲν. ~~sed forte legend.~~
~~v. 2. καὶ~~

p. 506. v. 19. τὸ τεθνάναι mortuū
esse. v. p. 488. v. 17. 18. et hic seqq.^a

p. 518. E. deest forte ἐπιστή-
μην. Notandum enim τὸ, ἀνευρί-
σκοντες, i. e. non trouare sed in-
trouare, nisi haec de οὐσία animi intelligen-
da sunt. v. p. 558. v. 19.

p. 514. A. Ταῦτόν δὲ πάντα ταῦ-
τα λέγω. Haec non de sensibus
accipienda sunt, sed de ιδέαις: nem-
pe tum de eo quod est τὸ ἴσον,

tum De ceteris huius generis o-
mnibus. Quod patet tum ex seq.
periodo, tum ex p. 516. C-D. ubi no-
tandum τὸ, ὅπερ λέγω quod
huc spectat.

p. 522. v. ult. ἢ καὶ τοῦ ποίου
τινὸς οὐ.

p. ~~524~~ 532. C. Consentaneum sa-
ne, o Cebes; et praeerea etc.

p. 544. E. προσᾶδεν αὐτὴν ῥαγίῳ.

p. 546. v. 5. ante ῥη. ἢ γιγνόμενον.

p. 558. D. v. 1. post ἀνδρώποισι deest
forte aliquid.

p. 566. B. v. penult. κατὰ ταυτὰ αὐ-
τῇ ῥεμείν referatur.

p. 572. v. 5. δὴ. lege δέ.

p. 574. B-C. Construe: τὴν δὲ δύναμιν τοῦ
αὐτὰ οὐ. κ. κ. ὡς ὅσον τε β. τεθῆναι.

p. 582. A. καὶ ἀτεχνῶς et omnino.

p. 592. v. penult. et ult. ἀκολουθήσετε,
ἑπακολουθήσαι persequemini, persequi.

p. 594. v. 1. καὶ ec. e arrivati che
sarete fin dove l'uomo può arrivare
(tenendo dietro alla ragione o al discorso)
non cercherete più ~~in~~ avanti.

ib. D. eos qui ibi congregantur, iudicium
subire ec.

p. 596. v. 3. καὶ ἀδελφῶν. for. subintell.
τούτοις.

p. 600. D. καὶ αὖ τὰ ὄρη — καλλίως.
for. itēque montes et lapides ita se ha-
bēre, secundum eandem rationem, nempe
laevitate et pelluciditate et coloribus pul-
chriorēs.

p. 602. C. v. 1. πρὸς αὐτοὺς cum dñs
ipsis immediate.

ib. D. v. 6. ὑπὸ τὴν γῆν for. delend.

p. 604. C. εἰς οὓς ἕκαστους. subintell. τό-
πους.

Philoni Fragmentum de Syriacis. Ex Eusebio Opera.
Evang. - VIII. - 13. ~~Vol. 115~~ 638. Edit. Mangay. 1742.

Ἐνθα φόνοιτε λιμοίτε, καὶ ἄλλων ἔθνεα κηρῶν.

Quaeque et caedat illic, paucisque malorum

Quaeque paucis.

Not. Vauy ex Empeoote, citatur uno à Synesio lib.
de Syriacis. ^{Act. 1.} Ibi uno scribitur Ἐνθα φόνος τε νότος
τε, καὶ ἄλλων ~~et~~ ἔθνεα κηρῶν,

~~Αὐτὸς ἐκ Λατίνων~~



p. 608. v. 3. ante fin. τῶνδ' ἐ τῶν τόπων nem-
pe his ipsis in quibus viventes habitamus.

p. 576. B. οὐδὲν χαλινὸν ἀσυνδeton, nihil mirum,
nec opus est emendatione quam Astius proponit.
Ita Noster p. 610. v. ult.

p. 612. D. ἄλλως λέγειν non nisi dicere; ver-
bō tenuis dicere etc. v. Synes. epist. 147. init.

ib. v. 6. οὐδὲν πλέον ποιήσετε non ea magis,
hac de causa (quod nempe polliciti sitis), faciatis.
non manterrete le promesse, per quante ora ne
faceste. v. Voy. d' Anach. ch. 67. verso il fine. t. 5.

p. 499. non per tanto le favete ec. non perciò.
Immo οὐδὲν πλέον est οὐδὲν προὔργου vel si quid
tale dicas. Vide Basil. Magn. Orat. ad Juvenes ὅπως
ἂν etc. in fine: ὅτε οὐδὲν ἔσται πλέον ἀνωμένων.
v. Budaeum in πλέον ποιεῖν, et in οὐδὲν πλέον ἔσι.
v. et Aristoph. Plut. II. s. 46. τί πλέον; pro τί ὑφέλιμον;
et Plat. 3. s. 32. v. penult. 544. v. 27. 31. Aristot. Polit. II. 2.
ed. Flav. 1576. p. 101. l. s. p. 432. Lucian. opp. 1647. t. 1. p. 186.

ἔδδα νέοτος τε φάνος τε καὶ ἄλλων ἔδ-
νεα κήρυα. Filone, Mangey t. 2. frammenti de
providentia. Il verso è d'Empedocle.

Moj. Porcellini sa d'ovvero in significato.

Si piacere come movam gaxava.

Antagor per continuato.



Alceata.

Vonis. 3. apud. e III. de Republic.

ad 14, o apud sa. Mai. p. 256

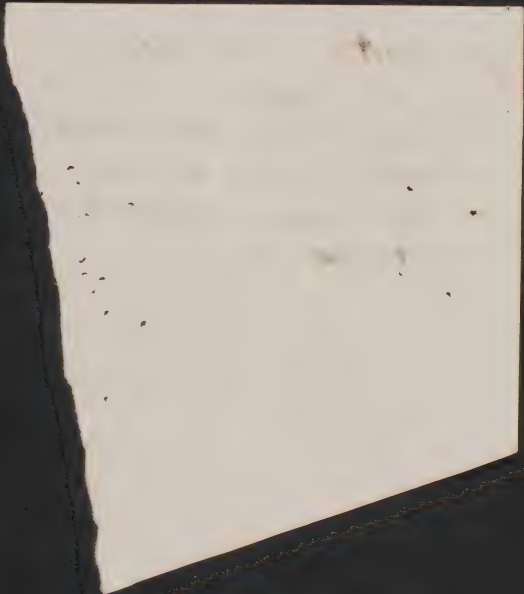
id. soc. anima. VI. Reipub.

Mai. p. 304. indolam.

p. 476. not. x. Ita ne? μοι (v. 2.
huius pag.) παρόντα?

ib. lin. ult. Contextus omnino parit
ut veritas: Etenim etiam prioribus
diebus omnibus, vel semper,
consueveramus ec.



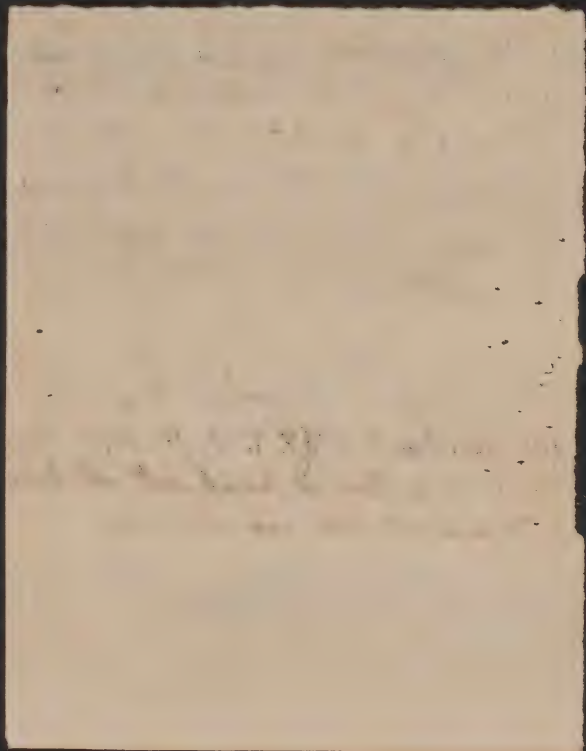


At proposito del notato da me sulla
p. 612. D. v. 6. di Platone t. 1. Fedone, si os-
servi il luogo di Aristot. Polit. Flor. 1576.
p. 670. l. 18. οὐχ ὅσον ἐπὶ πλεον ἄλλα καὶ
διὰ τὴν ἡδονὴν non solum ad utilitatem, ve-
rum etiam propter voluptatem. Quell' ἐπὶ
πλεον viene ad essere opposto all' ἐαυτῶν
χάρις, e ad equivalere al χάρις ἄλλων, che
si trovano p. 657. Vuol dire in somma non
solo p. alcun fine, in grazia di alcuna cosa
posta fuori di esse, ma per esse medesime
ancora, cioè p. la semplice voluttà che in esse
si trova. Questo luogo di Aristot., paragonato
massimam. con quello della p. 657, viene a mo-
strar chiaram. l'origine e la ragione di queste
frasi in cui πλεον significa utilità o cosa si-
mile. P. e. nel luogo di S. Basilio οὐδὲν ἔσται πλεον

ον ἀνιωμένοις, vuol dir propriamente οὐδὲν
ἄλλο ποιήσουσιν οὐδὲ ἔξουσιν ἢ αὐτὸ
τοῦτο ἀνιωθήσονται, e però το' ἀνιῶσθαι
non vecherà loro alcun profitto. Del resto
nel luogo d' Aristot. πλεον vuol dire veramen-
te utilitas, poichè Aristot. parla delle παιδιαί,
e distingue i loro fini in due, cioè το' πλεον
l' utilità, e τὴν ἡδονήν la voluttà, che viene
a essere opposta all' utilità successiva e futura
delle παιδιαί, ed è come un' utilità presente e
coesistente τὰς παιδιαίς, le quali sorte di utili-
tà non sogliono chiamarsi con questo nome di
utilità, perchè non sono fuori del mezzo che le
procaccia, ma ^{non tutt' uno} ~~coesistono~~ ^{certo} col mezzo stesso, o chi
ha il mezzo, ha nel medesimo tempo anche il fine.
Aristot. l. 1. ad Nicomach. + Kai' ὁ πλουτοῦς δὴλον ὅτι οὐ το'
ζητούμενον ἀγαθόν (εἶναι) χρησίμων γὰρ καὶ ἄλλων χάριν.
u. Amph. ap. Athen. p. 69. C. + cap. 3. p. 52. t. 4. opp. ed. Duval.
et Lucian. 1687. T. 1. 539. fin.
p. 210. lin. 12. 340. 700. lin. 15. Plat. in fine Criton.

A proposito del notato da me sulla
p. 612. D. v. 16. di Platone §. 1. Fedone,
al luogo di Aristot. Ethic. Nicomach.
si aggiunga questo d' Iocrate ad Demo-
crit. prope finem. Τα' γὰρ πλείστα
τῶν ^{περ'} ~~κατὰ~~ τὸν βίον οὐ δι' αὐτὰ τὰ
πράγματα ποιούμεν, ἀλλὰ τῶν ἀποβα-
λόντων ἐνεκα διαποιούμεν. V. Lucian.
opp. ed. ctmot. 1687. t. 2. p. 249. Co-
llyb. III. 4. ap. Tour. ad Longin. sect. ult. Oxon.
1778. p. penult. fine. καὶ πλείον οὐδ





Alle cose notate sulla p. 612. D. v. 6. del
Fedone, aggiungasi che qua pure spettano le
frasi προχρήτειν, προχωρεῖν, προύργον (di-
versamente lo spiega lo Scapula, ma io così
ne intendo l'etimologia e proprietà) profice-
re, progresso, far progressi ec. in senso
far frutto, ottenere cose utili, succeder bene,
far profitto, e come appunto diciamo, av-
vanzare o avanzarsi. Tutte queste fra-
si significano propriam. una specie di
accrescimento, onde è tratta la
metafora che le applica
e significar l'utile.
Quindi esse
spettano
al

διώκοντο δὲ πλεον ὁ οὐδεν πλεον ποιεῖν ὁ εἶναι
ὁ γίνεσθαι ec. Così la frase προ' ὁδοῦ di
cui vedi Dionou. ad Lucian. opp. Amstel. 1687.
t. 1. p. 1022. fin. - 23. init. E quindi è il
significato di προ' per ὑπὲρ traslato da
quello di ante ec. ch' è suo proprio. E
quindi ancora è che il lat. pro abbia l'
uno e l'altro senso (in composiz. massima-
m. spesso vale προ'), de' quali quello di
ante è certo il piu' antico, benchè ora
passato forse per proprio quell'
altro. ec. v. il Forcellini.

far progresso o progressi

p. προΐκεν (Suicc.
propheta)

avanzare, ec.

civan =

745

Al δεκο δε me null' οὐ=
δέν πλέον δι' Plat. in Q. tae=
done p. n. (la qual frase v.
in Senof. ἀπομν. I. 4. 14.) ag=
ginnai il προαγαγεῖν (v. ib. 1.)
προβιβάζειν (v. ib. 5. 1.) ec. προ=
νοε, neutro (v. Forcellini), ec. προχώρει
etc.

Hic spectat Acridani locus. Hist. ed.
Lugd. 1611. p. 63. D. lib. 2.

οὐδὲν αὖ πλέον γένοιτο τοῖς ἀλ=
λοῖς. C. Soc. init. Panegy. v. le mie car=
te supplementarie δι' Bologna, p. 8. 9. 12.
e Casaub. ad Athenae. l. 6. c. 19. ante medium.
e Plat. t. 4. p. 208, lin. 6. e (αερτ' ἔν' ὅς.
καὶ πλέον οὐδὲν ποιοῦντες, Demosth.
Philipp. I. 2. 14. init. Rom. 1584. locus no 2

tandem ad declarandam peroris originē.



Alia p. 612. D. di Plat. t. 1. aggiungi.
Nel Fedro p. 134. v. 3. a fin. ἄλλως πεπο-
νήνασι si spiega per frustra, e vuol dir
questo, ma propriamente vale semplicemente
si affaticarono, cioè senza che niun frutto
accompagnasse la loro fatica. E così si
può dire di moltissimi altri ^{e forse, i più} di que' luoghi
di Plat. sì d'altri, ove ἄλλως è spie-
gato per frustra, temere, ec. Anzi general-
mente questo significato viene da quella
origine e nel detto modo, e non certo vice-
versa. V. Luciano opp. 1687. t. 1. p. 217. dial. Ven.
et Amor. e p. 219. his. dearum/indic. in ciascuno
de' quali luoghi male l'interprete: temere &c. p.
313. dial. Nivei Theritae et Menippi, fin. dove p.
p. ἄλλως leggi ἄλλως, cioè τολμᾶσαι & correg-
gi l'interpr. + come p. 395. lin. 19. (1) &c.

— Conforme a questi luoghi è quello in Re-
viviscent. p. 400. lin. 27. Dove l'interprete
peggio che mai.

(1.) ovvero come *Staus* nello stesso senso p.
542. init. 545.

V. Luciano anche t. 2. p. 39. 173. mezzo
298. ~~init~~ principio. p. 355. e la nota del Gronov.
386. 534. Erodiano, ed. Lugd. 1611. p. 48. verso
la fine del 1. libro, *ἀλλως* 2^{da} *ὑπο*. *αἰσχροπραγ*.
ap. Dattre not. ad Joer. Areopagit. Cantab.
brig. 1729. p. 289. Demetr. Phaler. ap. Toup.
ad Longin. sect. 29. fin. dove non approvo. la
correzz. del Toupio. V. Joseph. de vita sua, §. 44. p.
21. lin. 14. t. 2. *ἀλλως* omnino, nonnisi. Pseudo-Joseph.
de Maccab. §. 5. p. 304. lin. 11.

V. le mie carte supplementarie di Bologna
p. 2. 3. 6. 9. 10. 12. a un luogo insignie d'Olimpiodoro
nell' Orelli Opusc. grazz. moral. p. 656. t. 1.

Plat. *Laurio*. p. *Phaed.*
p. 612. D. U. il fram. d'
Ipocr. che ne' cod. sta nel
lib. de nat. pueri, dove in
verità non ha luogo, onde
dal *Mercuriale* è stato
trasportato in quello de aë-
re aquis et locis, dove
perpore, secondo me, ha
luogo. Sul principio d' esso
fram. ἁπλως vuol dire
omnino, simpliciter, summam

generatim, uno verbo, etc.

Hippocr. sive quisquis auctor
est, praediction. lib. 2. (προρρητι-
κόν β') haud prout ab init.
ἄλλως δὲ ἐκποιεῖ τῷ βου-
λομένῳ πιστεύειν, tantum,
simpliciter, modo licet ut qui
volet credat. Ed. Mercuriæ. Ven.
1588. clau. 3. p. 444. D.

Luciano in Prometh. opp. 1687.
t. 1. 177. init. ἄλλος γὰρ ἄλλως το-
ιοῦτον. Male Benedict. Et v. p.
179. init. et p. 177. lin. 31. neque
modo regim. et p. 179. lin. penult.
ἄλλος pro tantum, et p. 441. lin.
15. 575. lin. 2. 584. 852. et 413. omni-
bus modis. 549. 608. 701. 776. t. 2. 4.

9
14.

Notae in Protagoram
1^a copia
Sous 20. carte.







1. Nota in Protagoram.

E. 1. p. 46. 188 = 327 C-D Steph. δυναίος ιδoneus inaρός. V. Fabr. B. G. in Xenophon-
te l. 3. c. 4. §. 1. t. 2. p. 71. ed. veteris, et Xenoph. Sympos. IX. 15. tum Plat.
t. 2. p. 318. v. g. Hippocr. περὶ ἀρῶν de fracturis ipso init. αὐτὴ γὰρ ἡ δυναίότης
γύσας i. e. verissima, ipsissima natura. Et paucis interjectis verbis: αὐτὸς γὰρ ὁ
ἐπιδέμενος τὴν χεῖρα ἀποφέρει οὕτως ὑπὸ τῆς δυναίης γύσεως ἀγαναξόμενος ab ipsa et
vera natura. Lucian. opp. 1687. 2. p. 9. τοῖς δυναίοις κοσμήμασιν propriis, idoneis,
convenientibus ornamentis. V. ib. p. 260. lin. 6. Xenoph. ἀπομν. IV. 4. 5. v. le mie
carte supplementaire di Bologna p. 4. 7. (Tel est le contenu de ces feuilles supplementaires)
καλεῖται δὲ κατὰ μὲν τὸν Ἀρατὸν Ἡριδάρως οὐδὲμίαν δὲ ἀποδείξιν περὶ αὐτοῦ φέρεi. ἔτε-
ροι δὲ γὰρ δυναίωτατον (verissimum, ipsissimum) αὐτὸν εἶναι Νεῖδον, Eratosthenes Cata-
sterism. cap. 37. Διήγημα δὲ τις περὶ αὐτοῦ λέγειν οὐδὲν τῶν τοιούτων ἀκριβοδοξεῖσθαι
δὲ δυναίον ἔστι (sic), Theo. Sophist. progymnasm. 2. quid est de narrat. ed. Basil. 1541. p. 38. 33
δυναίος ἔπος in Democrates sentent. aureis, 38. (ed. Orell. in Opuscula Græcor. velt. sen-
tentiosa et moral. t. 1. Lips. 1819. p. 84.) est amor verus, germanus, legitimus, non justus,
ut putasse Cl. editorem Jo. Conrad. Orellium docet ejus annotatio ad h. loc. p. 500.
V. definition. etc. τῆς δυναίουσίνης ib. t. 2. p. 330. 310. Plat. t. 1. ed. Astii, p. 44. C. F.
verte: costui sarebbe anche professor competente di questa materia, se lo mettessimo
al paragone di uomini che ec. Δυναίος qui non è giusto, ma ec. v. Fabr. B. G. t. 2.

317. B. C. puto in Xenoph. — t. 1. p. 22. B. verte: | præter cetera (vitia) etiam vagrum
327 D. esse. — t. 1. p. 44. v. 27. leg. | οἱ περ οἱ ἐν. | p. 350 A-B.
350 A-B. — t. 1. p. 44. v. 27. leg. | οἱ περ οἱ ἐν. | p. 50. A. Dele interpunct. ; post ἡπο.
329 A-B. — t. 1. p. 44. v. 27. leg. | οἱ περ οἱ ἐν. | p. 329 C. — t. 1. p. 48. A. for. | τοὺς ῥήτορας pro τῶν ῥητόρων. sed locus omnino obscurus.
329 B-C. — t. 1. p. 44. v. 27. leg. | οἱ περ οἱ ἐν. | p. 329 C. — t. 1. p. 48. A. for. | τοὺς ῥήτορας pro τῶν ῥητόρων. sed locus omnino obscurus.
334 E. — t. 1. p. 44. v. 27. leg. | οἱ περ οἱ ἐν. | p. 334 E. — t. 1. p. 48. A. for. | τοὺς ῥήτορας pro τῶν ῥητόρων. sed locus omnino obscurus.
ut in versione, vel etiam καὶ αὐτὸς ὧς ut p. 62. v. 5. — p. 339 B. — p. 340 B. — p. 344 A.
fieri, devenire ut patet ex sqq. v. p. 466. B. — ib. for. τετραγώνω. V. et p. 80. A.
p. 347 E. — t. 1. p. 44. v. 27. leg. | οἱ περ οἱ ἐν. | p. 347 E. — t. 1. p. 48. A. for. | τοὺς ῥήτορας pro τῶν ῥητόρων. sed locus omnino obscurus.
p. 88. E. οἱ δ' ἑτέρα ec. mala interpunctio, et versio, et emendatio, forte etiam
textus. — t. 1. p. 44. v. 27. leg. | οἱ περ οἱ ἐν. | p. 88. E. — t. 1. p. 48. A. for. | τοὺς ῥήτορας pro τῶν ῥητόρων. sed locus omnino obscurus.
ec. v. ἐνδοτὸς p. 74. B. 96. E. — 78. v. ult. Del. τούτω. — p. 96. D. — p. 354 D.
ἔστι δ' αὖ ἔστι cioè cose dolci che son buone, e cose acerbe cattive. — p. 102. D. — p. 354 A.
for. ἡ ὁ αὐτὸς τρόπος. — t. 1. p. 44. v. 27. leg. | οἱ περ οἱ ἐν. | p. 104. v. 3. for. ἀρέσκειν οἱ ἀρβαννοί. — p. 100.
v. 2. 110. v. 4. verte si hac affectio non est voluptati succumbere. Se questa affezione
non si chiama soccombere al piacere, come dunque si chiama? —



- 2 + p. 357 E.
 p. 110. E. for. τοὺς τοῦ διδασκάλου. + p. 358 E.
 aliquis hom. ec. p. 310 D.
 p. 6. D. verte, me ex lassitudine Somnus refecerat. — p. 330 D. C. lego εἶναι.
 p. 333 A.
 gainv av. — p. 56. A. verte et praeterea aliud quiddam esse et dissimilia. p. 334 B.
 lege, πλῆτω. — p. 86. E. parenthesis terminanda videtur post φησὶν. — p. 339 A.
 cct quod. pp. μετεννεμείνον: pertinet scil. ad ἐρωτήματα. — p. 348 D.
 for. diacresis est pro ο τοῦ προενόησεν. p. 348 D. D. ἐννοώτεροι — διακρίματα. deest aliquod verbum
 oppositum τῷ, μούτος. p. 348 D.
 p. 351 B. B. for. οὗτος βελωνάται. — p. 352 D. E. quod ad hoc. — p. 347 E.
 bere ec. — p. 355 C. verte, respondeamus et dicamus. Et p. 355 C. omnino leg. εἰς τὸ προεἰρηγ.
 Ora respondiam gli dunque ec. Ed è repetizione solita in Platone. p. 106. v. ult. 108. v. 1.
 τὰ πολλὰ hic videtur esse, multitudines. v. 108. E. + p. 357 B.
 tell. εἶναι ἢ σωτηρία τοῦ βίου. — p. 342 C. D. p. 78. v. 1. καὶ αὐτοὶ intelligend. videtur de
 Sophist. vid. v. 3. — p. 358 C. p. 112. v. 1. l. ποιῇ ἐπιστά. p. 358 C. l. ἢ ἐπὶ γὰρ τὰ ναυὰ, v. p.
 p. 590. A. 564. v. 7. 592. E. 526. v. 3. p. 358 D. p. 360 E. p. 118. v. 1. l. αὐτὴ.

pag. 2 Note in Phædrum.

- 228 E. p. 128. v. 3. ἢ. for. καὶ.
 230 C. p. 132. v. 6. haud facile dixerim utrum τῷ χορῷ dativum sit an ablativum.
 234 A. p. 140. v. 4. for. σπονδάουσι.
 234 B. p. 140. not. * * est οἱ μὴ ἐρωῶντες nullam quomodolibet ἐπιθυμίαν habent. for. ναυα-
 μένον, vel ναυαγμένῳ τῆς ὥρας.
 234 C. p. 140. not. * * *. Nilhil opus est.
 234 E. p. 142. v. 5. στρογγύδα. Subintellig. ἔστι. Servandum autem τὸ, καὶ ἀντιβῶς. =
 Quid enim est σαφὴ ἀποτετόρνενται.
 234 E. p. 142. v. 4. τὰ δέοντα le sentenze e i concetti opportuni. In somma vuol dire:
 S'ha dunque da lodar questa orazione anche per ciò ch' appartiene ai sentimenti?
 235 A. p. 142. not. *. Minime. Immo tu verte non judicaturum, sed judicare.
 236 B. p. 144. B. ὅτι σου τῶν παιδευτῶν etc. respicere videtur ad detectam orationem quam
 228 D-E. Phædrus gestabat. v. p. 128. D. Ita enim suadere videtur hic inferius eis τὰς
 236 B. C. ὁμοίας λαβὰς ec. et quæ sequuntur p. 146. C. ec.
 235 E. p. 144. E. v. 4. πάντα refer ad τὰτα.
 236 D-E. p. 146. not. forte (ἢ βούλει τ. π. ταυτηνί?)
 236 E. p. 146. v. 2. αὐτῆς ταύτης scil. πιδάσαν.
 237 C. p. 148. v. 11. παντὸς cuiusvis rei, vel leg. τοῦ παντὸς ut 144. E.
 237 D. p. 148. not. Nilhil necesse.
 237 D-E. p. 148. D. scribe ἢ μὲν ἔμμετος οὖσα, ἐπιθυμία... ἀλλὰ δὲ ἐμμετος, δόξα.
 238 A. B. p. 150. v. 6. γαστριμαργία τε. videtur hic aliquid deesse v. g. ἐπονομασέται.

- 238 C. B. 150. v. 15. ἀρχιδέσσα for. ἄγασα. v. hic v. 8. * 17. p. 148. v. 24. 25. 29.
 240 E. p. 156. v. 16. transfer stigma quod est post αἰοχί, post ἀνευτῶ.
 241 A. B. 156. v. 22. μεταδιδόν. for. μεταδιδόν. v. hic v. penult.
 243 B. p. 162. B. respicit ad p. 146. A.
 242 A. p. 158. v. penult. περὶ τοὺς λόγους quod ad sermones attinet.
 242 C. p. 160. v. 11. αὐτόθεν illico ἐξ ὑπογυίου, ἐξ αἰθρῆς.
 242 C. B. v. 16. κατ' Ἰβυκον ut ait Ibycus.
 242 D. B. v. 17. ἀρείψω reportarem, scilicet, offensionis in deos, honorem ab hominibus
 pretium acciperem ec. offendessi gli dei per essere onorato dagli uomini.
 243 C. p. 162. C. ἐτέρου. respectu ejus ad quem Lysias, et ejus ad quem Socrates orationem
 suam dicere simulaverat.
 243 D. p. 162. D. ante fin. ἐν τῶν ὁμοίων, di due simili nel restante preferir quello che ama
 a quello che non ama, vel, gratificar loro in cose simili.
 244 C. D. p. 166. v. 1. for. οἶσσι νόω τε καὶ ἱστορίᾳ.
 249 D. E. p. 178. v. 7. for. αἰτίαν ἔχη.
 250 B. B. v. 23. αὐτῶν nempe διανοούμενος καὶ σωφροσύνης καὶ ὅσα ἄλλα τίμια θυγαῖς.
 refer autem ad εἰνός. p. 243 B.
 252 B. p. 182. v. antepenult. πρὸς ὅν. v. p. 162. B.
 255 E. p. 192. v. 4. οἷον εἰνός com' è naturale.
 257 A. p. 195. v. 12. Dic captus vivat.
 257 A. B. v. 14. extracta est. Quid hoc? num ἐντετέριος est à τεύταίρω? immo
 ab ἐντίρω.
 258 E. p. 198. E. ὥς εἰπεῖν fere, appresso a poco, si può dire.
 259 B. p. 200. v. 9. ὥς εἶναι ut videtur.
 262 A. p. 208. v. 2. διειδέναι discernere.
 261 A. p. 204. A. v. 1. Τούτων δὲ τ. λ. videtur respicere hic ad E. v. 3. 4.
 263 B. p. 210. B. πλανώμεθα, πλανᾶσθαι, non fallimur, sed erramus, vagamur et invicem
 dissentiunt.
 263 B. B. διηρῆσθαι distinguere.
 264 A. p. 212. A. v. 5. for. ὅς οὐν ἀπ' ἀρχῆς.
 264 A. B. v. 7. ἢ οὐδὲν εἶπον. v. Sup. D. v. 8.
 264 B. B. In verità quello di che qui parla Lisia è il fine.
 264 B. p. 214. v. 3. for. τεθῆναι μᾶλλον ἢ τι ec.

- ⁴ 264. C. p. 214. C. v. 1. tam accurate pervidere. Hæc est τοῦ διδῆναι Significatio ap. Plat. v. 228. B. v. 4. et ibi a me notata. Al' notato sopra la p. 228. B. v. 4. In questo genere di verbi, Ac in tali casi, non significano altro che differere exponere, mi ricordo aver veduto spesso errare gl' interpreti. V. p. e. Orelli, Opusc. græc. moral. t. 2. p. 212. lin. 10. Così διαλαμβάνειν Speffis. ap. Forzio, Bibliot., e nello Scapula.
- 2780 p. 248. B. v. 2. for. ἔαρ.
- 2781 p. 250. v. 7. malim δεῖν.
- 273 Ep. p. 238. E. v. penult. Nota δὴ (idque cum ἀπα pro ἀπα) in interrogatione, qua de re in his observationibus alibi.
- 272 Cp. 234. C. v. 5. Dic: Conari quidem possum (ad τὸ, περὶ vers. Superior.), sed nunc non is sum ut his tentaminibus, vel his tentandis, gaudeam. Sic poscit contextus. vel omnino, tentaminibus.
- 250 Dp. 180. not. * * Atqui hæc est Platonis in hac oratione consuetudo, ut articulos omittat vel parcius adhibeat, quippe quæ continuius fere dicendi genere composita est.
- 257 A. v. 194. A. v. 6.
- 251 Dp. 182. D. v. 5. malo εὐδοτε.
- 252 Cp. 184. v. 9. ὁ ἀνθρώπος, nempe ὑπὸ Ερωτος. V. vers. 11. 12.
- 256 Ap. 192. v. 11. τὸ αὐτοῦ μέρος gratificargli anch' esso per la parte sua. ec.
- 257 Ep. 196. v. 18. αὐτοῖς. malim αὐτὸν; Scil. λόγον;
- 259 Dp. 200. v. 24. κατὰ τὸ εἶδος τιμῆς εὐδοτε. Male hæc vertit Astius. V. hæc pag. vers. 21. τιμῆ ec. 22. τετιμνωτας ec. 26. τιμωτας etc.
- 259 D. 16. v. ult. Malo οὐκ ἐπὶ;
- 261 A pag. 204. A. v. 6. for. ὑμεῖς δ' ἐρωτᾶτε.
- 263 B. pag. 210. B. v. 7. οὐδὲ: idem ac μεθόδοι, ut alibi ap. Platon. 16. v. antepenult. Bonam rem invenisset vel cognovisset qui hanc cognitionem adeptus esset. Adhuc Phædrus in voce εἶδος quæ tum Speciem significat, ut a Socrate usurpatur, tum rem, veluti ἰδέα; qua de voce vide notam Guil. Battie ad Isoer. Paneg. (ni fallor.)
- 265 Ap. 216. A. fin. τῶν εὐδοτῶν νομικῶν. Male Astius.
- 265 B 16. B. ἀμεινότες assimilantes, nempe describentes sub ea figura equorum et aurigæ ec.
- 267 Ap. 220. A. ὑποδείκναι Subdemonstrationem.
- 269 Ap. 226. v. 7. vel 8. Deeple videtur ἐπιότασθαι.
- 269 C. 16. C. for. ἂν οὐδὲν ἔργον, vel αὐτοῖς δέ, vel αὐτοῖς τε, vel καὶ αὐτοῖς.
- 270 Ep. 230. not. * *. Et quidem optime, emendatio autem Astii pessima. Non enim hic agitur de rhetoricæ artis magistro qui τέχνην λόγων διδάσκει sed de ipso oratore qui τέχνην idest artificiosè orationes adhibet. Quid patet e contextu, et maxime ex vers. 23.

274 C. p. 239. v. penult. Dic nam si inveniremus etc.

273 D. p. 236. fin. for. τοῖς πολλοῖς est in plerisque rebus.

275 A. p. 240. A. for. ἀραμυρνομενώνων.

246 B. p. 168. v. penult. ξυμπίς est jumentum?

246 D. p. 170. D. τὸν αἰεὶ δὲ χρόνον ab aeterno. Nam συμπεφυκότα protenti temporis est.

247 B. p. 172. not. X. et forte nil mutandum.

248 B. v. 4. particula aliqua conjunctiva desiderari videtur.

248 B. v. 6. τῆς ναυῖς vel ναυίας.

247 D. B. D. καὶ ἀνάσσει ψυχῆς. Subintell. διάνοια.

249 D. p. 178. v. 4. ἰν. for. αἰς.

248 B. v. 7. for. ἔχει pro ἔχει; et de τῷ, αἰτίαν ἔχειν putari, ferri, dici, vide nos ad Gorgiam p. 408. v. g.

250 B. B. v. penult. ἡμεῖς nempe οἱ φιλόσοφοι. v. p. 184.

245 C. p. 168. v. 1. for. interpungend. post περί et ἔργα.

245 E. B. v. 20. for. δεστ δέρεται post ἐμφυχον vel supra post ἀφυχον.

246 A. B. v. 24. ἐστὶ, transferenda forte interpunctio post πάντως.

247 D. p. 172. C. v. penult. for. χωμένη, περί ἢ τὸ τῆς ἀλυσθῆς ἐπιστήμης μέρος, τοῦτον ἔχει τὸν τόπον, nempe τὸν ὑπερουράνιον ut paulo sup. nam certe de eo intelligenda sunt haec verba, secus ac fecit Asteus. Nunc si legas χρῆται, τὴν ἐπιστήμην perbonificari, et in exteriori coeli parte inter aeternas rerum οὐρίας a Platone his ce verbis collocari necesse est. Quod falsissimum est, et a Platónico Systemate alienissimum. Nam ἐπιστήμην non est οὐρία alicujus rei, sed ἔξω i. e. habitus Dei vel animi, et earum ipsarum οὐσιῶν cognitio in Deo vel in τῷ consistens. Ecce autem verba proxime sequenti, ipse Plato Divinam mentem quae τῶν οὐσιῶν (perinde ac mens animi) Spectatrix est, non ἐπιστήμην ipsam Spectare, quasi ea, οὐρία aliqua sit, sed ἐπιστήμην alii dicit. Ceterum τὸ, περί ἢ τὸ τῆς ἀλυσθῆς ἐπιστήμης μέρος verti: circa quam vera scientiae genus verlatur, i. e. ad eam pertinet, et de ea agit etc. vide tamen hic D. v. 6. lgg. et ✱.

248 B. p. 174. v. 8. ἐπιβάλλουσαι for. ἐπιβαίνουσαι.

249 B. p. 176. B. fine. δεῖ γὰρ, etc. versio pessima est. Forte etiam textus laborat. Sensus est necesse esse ut homo comprehendere mente et concipere atque intelligere possit non individua solum, ut ceteri animantes, sed etiam species vel genera; eamque intelligentiam et conceptionem

- et conceptionem ait Plato recordationem esse τῶν οὐσιῶν illarum quas, antequam in corpus migraret, vidit animus hominis.
- p. 250 B. 178. B. τὸ τοῦ εἰσαφθέντος πένος, nempe οὐχ ὁποῦνν ἴσταν et διανοοῦνν, et alias ejusmodi οὐσίας.
- 266 A. 218. A. v. 2. for. τὰ μὲν οὐαῖα.
- 267 B. 220. B. v. 1. ναῖνός. deesse videtur διπονοί.
- 267 B. A. qui prae veris veri similia cognoverunt, utpote magis honoranda.
- 267 D. 223. v. 23. Dic. revocare pro esse revocandos.
- 269 C. 227. v. 23. illud. Dic. a se.
- 270 B. 228. B. v. 4. διεδίδομαι perspicere, optime noscere. Ita saepe Plato in hoc verbo et in διιδεῖν et aliis per prop. διὰ. διεδίδομαι hic est παρανοοῖας ec.
- 253 D. v. hic C. | et 186. D. διεισπορεύ pro ἐραγνύσκειν.
- 270 C. 230. v. 3. for. πρὸς τὸν Ἰπποκράτην ad Hippocratem.
- 270 D. 231. v. 12. 14. 15. cuique, quoque. Dic. cui, quo. Ita et v. ult.
- 274 A. 238. A. v. 4. leg. οὐχ ἂν οὐ donētis. Sic bene haec cum sequentibus conveniunt, ναῖ ταῦτα ec. nempe humana etiam, quae nunc tu sola spectas, bene se habebunt, si ex illis μετὰ τοῖς, idest ad deos spectantibus conficiantur ec.
26. 28. not. * * Nihil minus.
- p. 274 B.
- 274 E. 240. E. v. penult. for. βλάβης τε περί ναῖ ec. v. 238. B. v. 4. 6. 11 et alios locos, maxime hujus dialogi.
- 275 C. 243. v. 13. Dic. reliquisse se putat.
- 275 C. 242. C-D. for. majorem esse putans orationum scriptarum utilitatem quam si is qui scit, ipse moneat et recordationem det de ~~his~~ de quibus sunt ea scripta.
- 276 C. 244. C. v. penult. τὸ γ' εἰνός, quantum quidem videtur.
- 277 B. 246. B. v. 6. lego ναῖ αὐτό τε.
- 277 D. 248. v. 7. leg. vid. εἴτε τις ἄλλος. V. vers 10.
- 278 C. 251. v. 5. Dic. iis auxiliari potens. Ceterum post bonεῖν minorem interpunctionem adhibe. τὸ, εἰ μὲν εἰδός etc. nullum habet εἰ δὲ cui respondeat, quae ἐλλείψις orationis in Platone non infrequens est.
- 227 B. 125. v. 13. Dele ut solot.
- 229 B. 128. B. v. 4. ἐνδεῖν νόσιν alicunde ab ἡσπὶ ora.
- 230 D. 133. v. 10. circumducendi. Dic. ducendi. ita et v. 12.
- 232 C. 137. v. 17. praestent. Dic. sibi superiores fiant.

233B. p. 138. v. 5. tales enim sunt amoris effectus. talia enim efficit amor.

238B. p. 150. v. 8. lege ναὶ τὸν νεῦνταινον.

238C. 16. v. 16. νυνόσα ἀρωγὴ, uncis include.

239C. p. 152. C. Συμψυγὴς οὐα, conserta umbra, veluti apud Politianum: e l' montanaro a l' ombra più conserta.

240A. p. 154. A. Ἐστὶ μὲν δὴ. Qui ci voleva un capoverdo, perchè la proposizione cambia, e dimostrato già che l'amante è βραβεὸς per tre capi, s'incomincia ora a mostrare ch'è anche ἀνδρς. V. ^{240E} 156. v. 18. ^{241C} 158. v. 4.

239Ap. 152. v. 10. lege τὸν ἑπαρτὶν et verte: tot mala atque etiam plura, ad amicum spectantia, si amato eveniant vel natura insint, necesse est amatorem quoddam ex illis libenter conspiciere, quoddam ipsum parare et efficere.

3. Nota in Gorgiam.

451B. p. 268. v. 4. ὅσα quanta; non quid, vel leg. ὅτα. V. p. 274. E.

452E. p. 270. v. penult. ἔργω. Subintell. δέγω.

456Ap. 280. A. Εἰ πάντα γε etc. hoc est quasi dicas, multo etiam magis id tibi videretur, si omnia etc.

458Ap. 284. A. οὐα ἀνδρότερον. Videtur hic adhiberi pro ἡδίοτερον si respicias ad proxime sequentia. Ita saepe Graeci οὐα ἡνιοτα fere pro μάλιστα. v. p. 138. v. 22. 29. ^{p. 293 D. E.}

464Ap. 300. v. 17. for. ἔχειν pro ἐχει.

467Ap. 306. A. οὐδὲν ἀπαθὸν τούτῳ (Subintell. ὄν) νευτύνονται.

468C. p. 302. C. σοφισταὶ. optime quod etiam patet ex immediate sequentibus; neque enim διαστὰς inutiles esse dixisset Socrates; immo ille utilissimos. Sed ut

464C. Sup. / p. 300. C. dixerat διαστεινὴν et νομοθετεινὴν ita ἐπινοῦντων εἶναι ἀλλήλοισι ut idem ferme utraque videatur, licet altera ab altera differat, ita nunc σοφιστινὴν quam νομοθετινὴν opponit, et πολιτικὴν quam διαστεινὴν, confundi inter se dicit, nihilo tamen minus differere. Ad eum autem locum, nempe ad p. 300. C. respicit hic τὸ, ὅτι μὲν τοι δέγω.

467B. p. 308. v. 7. τούτου πρόσθεν glossema est marginale τού, ἄρτι.

468E. p. 312. E. for. ταύτην delendum, licet ἐν τῇ πόλει dicit, non ἐκ πόλει. v. p. 314. C.

472B. p. 322. B. ἐν Πυδοῖ. quomodo cumque legas, videtur hoc esse Apollinis Pylhii templum, Athenis extans, non Delphis. ait enim τούτῳ τὸ ναδὸν ἀνάθημα, quod praesentiam designat.

476^Cp. 334. C. καὶ τις omnino bene, ut sup. B. εἴ τις τύπτει: quare et inferius
lego εἰ τέμνει τις. Ex Sententia loci patet hoc verissimum esse.

474^{Ep}p. 330. v. 6. for. ἔστι καλὰ.

477^{Dr}p. 338. D. for. αἰσχιστον τοῦτω ἔστιν, et eod. ver. ἀμφοτέροις. Sed prima emendat.
a prox. sequentibus refelli potest.

478^{pr}p. 342. v. 9. for. ἀναδιδάττει.

480^{Dr}p. 348. D. ζητίας de multa pecuniaria intelligend. videtur.

480^{Ed}b. E. haec a te consona dicuntur Superioribus.

481^{Bp}p. 350. v. 5. ἐπεὶ hic est fere quamquam ut saepe ap. Platon.

482^{Cr}p. 352. C. revera concionator.

484^{Bp}p. 356. B. quod (supple, vere) justissimum est violenter ruit (seu inducit, infert, agit)
suprema manu. τὸ δυνατότατον expungi non potest. De eo enim ipso agitur,
nempe περὶ τοῦ δυναίου. V. paulo infra ὡς τοῦτου ὅτος τοῦ δυναίου γινώει. Sed
vox γινώει in Pindari verbis necessaria non est.

486^{Bp}p. 360. B. πάντῃ γαῦλου videtur hic non absolute malum, sed malum accusatorem
designare, nempe accusandi imperitum etc.

36. 36. εἴ τις εὐφυνά λαβοῦσα τέχνη γῶτα. poeta alicuius verba sunt, tacito nomine
ut hic inf. v. 3. et 2. ante fin.

486^Cp. 36. C. v. 3 ult. videtur vis oppositionis esse non in εὐμνοσίαν sed in πρᾶγμα =
τῶν rerum, scilicet non verborum. — ^{p. 487 C.} pag. 362, C. v. 2 del. σοφίας.

488^{Cr}p. 366. v. 1. for. λέγοις.

458. Ad p. 284. A. Adde Clearch. ap. Joseph. t. 2. p. 454. lin. 27. οὐ χεῖρον.

V. le mie carte Supplémentaire di Bologna. p. 10, fin. — 11. (Tel est le contenu de
ces feuilles Supplémentaires): Phot. cod. 279. col. 1592. ed. gr. lat. τὴν Ἀντίκωρον,
καὶ ἐν ᾗ γὰρ γίνεσθαι τὸν ἑλλέβορον οὐδενὸς χεῖρω τῶν ἀλλαχέθι γινόμενων, φησὶ
καὶ νῦν εἶναι πόλιν λέγει (Helladius Bezaentinus in libris Χρονογραφειῶν). Ma-
nifestum est ἐν τῇ παλαιᾷ ἱστορίᾳ, τὸ οὐδενὸς χεῖρω, hic accipi pro, navtὸς
καὶ αὐτὸ πάντων βέλτιστον, quemadmodum et sapissime alibi, apud hunc aliosque,
καὶ eam phrasim accipiendam puto. "

515^Cp. 438. v. 6. -7. num aliud quid spectaturus sis etc, an illud ut etc.

520^Bp. 450. B. v. ult. forte ὡγελῆναι

517^Bp. 442. v. penult. μεταβαλεῖν ad alia transferre.

520 Ep. 452. v. 8. οὐ. videtur Subintelligend. ὅτι οὐκ εὖ ἐποίησε ταύτην τὴν εὐεργεσίαν.

522 Cp. 456. v. 9. ἐν for. ἐν. ru. h

523 Ep. 458. E. ἔρημος, .. παραδιδόντα. vel legend. ἔρημον. .. παραδιδόντος, vel ἐρη-
μους παραδιδόντων, vel quoque modo hæc de iudicatio non de iudice intelligenda, et si
grammatica constructio huius loci repugnare videatur. (Cet article est effacé -
de la main de l'auteur même.)

527 Cp. 466. C. v. 6. οἱ ἀγνούμενος quæcum perveneris, nempe πρὸς τὰν τῆς φιλοσο-
φίας ἐπιτέλειον.

458 p. 284. A. οὐκ ἀνδρότερον. Ita Aristot. Polit. ed. Flor. 1576. p. 156. 164. l. 2
οὐ χεῖρον pro βέλτιον: et l. 6. init. et Hippocr. sive quisquis auctor est, init.
libri 4. de morbis (περὶ νόσων): καὶ ἀπὸ τούτων εἰς τὸ σπέρμα οὐκ ἐλάττωτον
οὐδὲ ἀσθενέστατον (Subintell. μέρος) συνέρχεται. i. e. πλεῖστον καὶ ἰσχυρότατον,
ut patet ex libro de genitura sub ejusdem Hippocrati. nomine, init. οὐ χεῖρον
pro βέλτιον. V. Lucian. opp. 1687. t. 1. p. 591. 862. 868. t. 2. p. 32. οὐκ ἥμι-
στα pro μάδιστα, ib. p. 376. Sic ap. Longin. init. fragm. ad Marcell. ut patet
ex Legg. et ap. Herodian. Hist. init. Huc pertinent quæ Creuzer Meletem.
Lips. 1817. 8pp. par. 2. p. 74. init. Contra ap. Boer. περὶ εἰρήνης Cantabrig.
1729. p. 340. οὐ βέλτιον pro χεῖρον vel χείριστον, vel ναρόν.

473 Ep. 326. D. lin. ult. for. οὐκ ἂν εἶν οὐδέτερος. V. ib. lin. 12-13. paginae.

482 Ep. 354. v. 2. ἀσχυρθεῖς cum veritus esset.

484 Cp. 356. v. 28. for. ἦ.

483. p. 354. A. for. οὐ τὸν νόμον ἀφ᾽ οὗ ἐδιδάμηνεσ νὰρὰ, vel τὸ νὰρὰ νόμον. Polo avea
detto che il peccare era più vergognoso, ma l'avea detto perchè lo dice la legge,
e tu lasciando la legge, e come se questo fosse un dettame di natura, ne inferisti
tutto ciò che detta la natura, cioè che offendo il peccare un male, niuno lo
voleva, perchè per natura niuno vuole il male ec.

487 D. p. 364. v. 3. ταῦτα.

488 B. 7b. v. 3. ante fin. ἔδειπον τότε.

490 p. 370. A. εἰ ὁ εἰς τῶν μυσίων πρεσβύτων. glossema marginale.

491 p. 372. A. fin. οἱ εἰσιν. for. del.



493^B. 378. B. ἐτέρω τοιούτῳ. Astius omittit. respicit forte ad Danaidas, quæ tamen perforato cribro haurire non dicuntur, quod Sciam.

494^D. 380. D. ne obtupescas neque te pudeat.

497^D. 390. D. ὡς ἐτέρων ὄντων Dunque i beni e i mali Sono altra cosa che i piaceri e i dolori

493^B. 378. B. ἐτέρω τοιούτῳ item pariter perforato cribro, nempe perforato quemadmodum et solium est perforatum.

498^E. 394. v. ult. ἢ, aut, vel, non an.

499. p. 396. A. fin. for. ναὺς ναὶ ἀγαθὸς ὁ ναὺς τῷ ἀγαθῷ, ἢ ναὶ μᾶλλον ἀγαθὸς ναὶ ναὺς ὁ ναὺς. Illud τῷ ἀγαθῷ refero ad ὁμοίως, nempe pariter ac ille qui bonus est.

499^C. 396. v. 5. ante fin. ὡς εἰσέρειν, ut videtur.

499^C. 398. v. 2. ναυαὶ, lege βλάβειν.

503^B. p. 408. v. 3. for. πρῶτον;

38. - 38. v. 9. αἰτίαν ἔχουσιν. V. etiam Aeschinis Socratici fragm. ubi de Themistocle 169^A. etc. ex Aristide rhetore; et Plat. t. 2. p. 78. v. 15. e le mie carte Supplementa-

rie di Bologna p. 2. 5. (e Plat. t. 4. pag. 226. lin. 30. 33.) Tel est le contenu de ces feuilles supplémentaires: "Αἰτίαν ἔχειν bono sensu. V. Casaubon. ad

"Athenae. 9. 2. p. 639. et Valekenar. ad Herodo. p. 492. (Fischer ad Aeschin.

"Certo io te non istolto, come spesso fiate, non improbo, come sempre, ma clemente e parzo con forti ragioni ti dimostrerò. D. Giovanni Dalle Celle

"Vulgarizzamento dei Paradossi di Cic. paradosso 1. principio (Sono le prime parole). Genova 1825 (prima edizione, procurata da Giuseppe Olivieri)

"p. 35. usa la voce improbo anche paradosso 2. fine, p. 29. fine, e ciò c in senso di sostantivo; a nullo improbo, stolto ec.

"Τί δέ; μαθόντων (ἔχοντων εἰπεῖν) ἢ τῶν ξένων τινα ἢ τῶν ποδιστῶν ἢ ἄλλων,

"ἐλευθέρων ἢ δούλων, ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν τούτων ἡμεῶν σοφός τε καὶ

"ἀγαθὸς πεποιημένος; Aeschines Dial. de virtute, sive dial. 1. sect. 2. Τίς ἂν οὐ

"εὐεργετῶν τῷ χρόνῳ διναίως αἰτίαν ἔχει μέγιστον δύνανται ἄλλος ἢ Θεμιστο-

"κλῆς; Aeschines in Alcibiade ap. Aristid. Orat. Platon. 2. p. 366. C.

"tom. 3. Canter. "

505 D. p. 414. D. Τῷ οὖν, vel Τί' οὖν; ἄλλος ἐθέλει;

513 B. p. 432. B. v. 6. πρὸς, *præterea*, *insuper*, *etiam*.

513 C. p. 434. v. 2. melius *παταχισμένον*, *διαμαχισμένον*.

516 B. p. 440. B—C. τὸ, εἰπερ spectat ad τὸ, ἀγασθὸς ὢν τὰ ποδῶν τῶν.

486 B. p. 360. B. ad ea quæ hic annotavimus adde. Hæc verba εἴ τις εὐγυῖα etc. possunt etiam esse Euripidis. V. hanc pag. *superius*. Εὐγυῖα pro εὐγυνῇ non poeticum quidem est (v. Creuzer *Meltem*. Lips. 1817. 8pp. par. 3. p. 32—33) sed constructio et vox γυῖα, omnino poetica sunt.

500 p. 400. C. τὰ τοῦ ἀνδρὸς. Respicit ad Calliclis orationem qua hæc esse viri officia dixerat, philosophari vero pueri.

76. 76. not. utraque scriptura magis placet; utramque Asti emendationem rejicio.

501 B. p. 402. v. 13. malὸ αὐτῶν.

503 B. p. 408. v. 9. αἰτίαι ἔχουσι putantur. V. Aeschin. Dial. 1. de virtute edit. Horrei, cum not. ejusdem, ubi hæc ipsa locutio bene expenditur v. p. 438. v. 28. 29.

504 C. p. 410. C. ὥστε ἐνεῖναι nempe τῷ γυρομένῳ ἐν τῷ σώματι ἐν τῇ τάξει καὶ νόσμον.

505 C. p. 414. v. 6. lego αὐτὸ τοῦτο.

507 A. p. 418. v. 2. παρὰ hic et alibi ita est proter ut idem fere sit ac contra, velut hic sensus est: Ego aliter dicere nequeo; negare hoc nequeo.

510 D. p. 426. v. 12. 15. ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. non Athenis, sed in ea urbe quam Socrates exempli causa ὑποτίθεται.

508 D. p. 420. D. *riavimòr gagliardo*. v. p. 422. A. et alibi.

511 D. p. 428. D. *fine*: ἐὰν πάμπαν al più, a dir molto.

511 B. 76. B. *fin. for.* σώζωιν.

512 A. p. 430. v. 10. *for.* τοῦτόν τις (vel τοῦτον ἂν τις) ὀνόσειεν.

526 C. p. 464. C. *fin.* forte μόνον.

76. 76. not. Nolle.

527 C. p. 466. C. v. 1. τὸ γίνεσθαι. *Subint.* δύναιον.

76. D. 76. D. v. 1. πῶνιν, nempe τὴν ἐπὶ νόρῃς le schiaffo, de qua *supra* bis aut amplius.

527 D. p. 468. D. ἔχοντας, ἔχειν *ellipsis*, a le habere, *esse*.

449 C. p. 262. C. Τοῦτο μὲν: *for.* τοῦτό μοι.

p. 451 D. 268. C. v. ult. Νέμων. Subintell. εἴποις ἀν ταῦτα.

456 A. 280. A. δαίμωνια hic videtur mirabilis.

455 B. 278. B. τὰς ἐὰς τινος πρὸς ποδὲς μίους, piano, disegno, impresa militare secondaria,
cioè dopo già risolta, o anche cominciata la guerra.

454 C. 276. v. 7. for. ἐὰν καὶ ὀλίγον.

456 A. 282. v. 5. οὐδὲ, for. οὐ.

462 B. 294. v. 3. ante fin. v. sup. p. 448 C.
p. 260. C.

470 E. 318. E. αὐτόθεν hinc.

479 C. 344. C. ἐνδοξοτέρως deducamus, inferiamo.

481 C. 350. C. Se gli uomini non aveſſero affezioni comuni, queſti queſta, quelli quella,
cioè un tal numero d' uomini una tale affezione, un altro un' altra.

512 E. 432. v. 2. ὅποσονδ' quantumvis.

513 A. b. not. * *. Bene. Non probo emend.^m Astici.

514 p. 434. A. publicas res agentes, ad ea ex civilibus negotiis, quae architecturam spectant
sed τὸ δημοσία πράττετες deletum malo. Vel legendum δημοσία πράττειν ἐπιχειρή-

514 D. σαρτες. v. p. 436. v. 8. g.

514 Ep. 436. E. Incominciare dalla botte, proverbio del quale v. fra gli altri la pref.
del Cesari all' Apologetico di S. Greg. Naz.

517 D. p. 444. v. 16. for. τούτων δὲ ποιοῦντων ὅντα ἢ ἀπὸ πολλῶν ἢ ἐμπορῶν.

520 C. p. 450. C. ὅτι μάλιστα ἅμα quam maxime simul.

522 C. p. 456. v. 5. τὸ ὑμῆτερον δὲ τούτο. adlusio τῶν, διναίως ad τὸ, διναίως.

523 C. p. 458. C. v. 1. ἐνατέρωσε in utrumque locum, nempe tartarum et beatorum insulas.

525 A. p. 462. A. in eum custodie locum, quo cum venerit, ibi passura est etc.

525 D. b. fin. reges et dominatores quosdam finxit ec.

p. 464. C. fin. forte μέγρον.

b. not. Nolle.

p. 466. C. v. 1. τὸ πίνεσθαι. Subint. διναίως.

b. D. v. 1.

490 B. p. 370. B. v. 1. Ἐπεὶ δὲ αὐτῶν. Tienlo stretto. Sta fermo qui.

484 C. p. 356. C. διαφθορά corruptela.

487 D. p. 364. v. 2. quomodo perire possumus indicientes? Dic corrumpere mini.

492 C. p. 376. v. 8. τὰ παρὰ τοῦτον συνθήματα. Haec per parenthesis dicta sunt, et
Subintell. Scilicet.

493 A. 1b. v. 4. ante fin. ἀνανέψιος εἶναι εἶναι persuaso del contrario di quello dicui
era persuaso avanti: τυγχάνει ὁ δὲ ἀνανέψιος εἶναι capace di varie e contra-
rie persuasioni, di mutare opinioni o persuasioni, di contraddire a se stesso nelle
credenze, mutabile di sentenza ec.

494 C. p. 380. c. πλνρῶντα leggo πλνρῶν.

495 A. p. 382. A. leggo διαφθερεῖς.

495 D. p. 384. D. v. 2. for. ἑτερον. v. duos Superiores vers, et hujus p. v. 2.

496 E. p. 388. v. 1. et 9. Scribe, ut recte intelligas: τὸ μὲν, διψῶν ec.

497 D. p. 390. D. fin. puto enim te tecum ne hac quidem in parte consenturum.

498 A. p. 392. A. Ἀμφοτέροι. Scribo Οἱ δεῖδοι. Nam 1. ita res ipsa et veritas
postulat. 2. patet omnino ex Legg. 3. τὸ, μᾶλλον et sensu et per se responde-
re debet interrogationi Socratis ποτέροι σοι ἐδόνουν μᾶλλον χαίρειν (i. e. χαίρειν
μᾶλλον). 4. Haec vox ἀμφοτέροι fluxit fortasse ex v. 26. hujus p. v. aliquid
p. 497A simile | p. 388. v. 27. et 30. cum not. (***). Forte hic scribendum Οἱ δεῖδοι
ἔμοιγε μᾶλλον (Subintell. ἐδόνουν χαίρειν), εἰ δὲ μὴ, παραπλῆνως γὰρ ἀμφοτέροι.

498 D. p. 394. D. Nonne igitur boni sunt ii qui gaudent, quandoquidem bona ipsi addunt?

499 A. p. 396. A. fine. forte ναὶ καὶ ἀγαθὸς ὁ ἀγαθὸς ἢ καὶ μᾶλλον ὁ ναυός; quippe

qui μᾶλλον χαίρει καὶ δυπνῶνται (p. 392. fin. 394. fin.)

1b. B. 1b. B. v. 6. ὥς δὲ. for. ὥς δὲ. tu vero ut putes ec?

499 D. 1b. fin. Num bonae sunt quae utiles etc?

4. Notae in Phaedonem.

66 E. p. 492. E. διαρρησῆναι sic vertendum videtur ut appareat hanc animi, non
corporis, et quidem animi a corpore maxime segregati actionem esse.

68 A. p. 498. v. 9. ἐλπίδα expectationem, προδοσίαν.

69 B. p. 500. B. verte: revera emptya et vendita sunt.

- 746p. 512. v. penult. ταῦτα ὅντα, cioè p. e. due pietre, due legni ora sono uguali tra loro, ed ora quelle stesse pietre e quegli stessi legni sono disuguali tra loro.
- 74 Cp. 514. v. 4. for. ἑτέρου ὄντος.
- 76 Ep. 518. v. 3. a fine. for. οὐδ' ἄν.
- 77 Ep. 522. E. μορμυρία Lamiae, lamiette.
- 78 p. 522. v. ult. οὐ. Subintell. προσήκει πιδόχειν etc.
- 78 Ep. 524. E. τῶν ἐνέμοις ὁμωνύμων. ἐνέμοις nempe αὐτῶ, τῶ, ναδῶ, τῶ ἰσῶ, et ceteris Superioribus. Ita ἐνέμοις dicitur in v. seq.
- 80 Cp. 528. v. 3. a fine. ὁ δὲ οὐκ ὅλον pertinet ad ὁῶμα.
- 80 Dp. 530. Αἰδου. ἀπὸ τοῦ αἰδούς ducit hoc nomen Plato.
- 82 Cp. 534. v. 8. verte nihilo tamen minus ab iis rebus abstinent. Vide immediate sequentia, quae nullatenus cum his cohaerere, si vera esset Astius versio.
- 92 Cp. 558. C. D. Μάλο ἐνέμοις, ἐνέμοις.
- 92 E. 56. E. v. 1. ταύτην id est ὑπόθεσιν, non rationem ut Astius.
- 92 D. 56. D. τὸ, οὕτως referendum est ad ὡς περ, tum construendum ὡς περ ἔστιν (existit) ἢ οὕτω αὐτῆς.
- 93 Cp. 560. C. αὐτὴν τε εἶναι Subintell. ἀπορίαν, et his virgulam praeponere. Male hoc Astius et Ficinus.
- 92 Dp. 558. D. τοῦ ὃ ἔστιν δι' ἧς ella è.
- 95 Bp. 564. B. ἑξ ὁδοῦ incursionem.
- 96 Cp. 566. C. ὡς οὐδὲν χεῖμα ut nulla alia res.
- 99 Cp. 574. C. verte, Atlantem hoc Atlante (i. e. de quo nunc fabulantur homines) robustiorem.
- 101 Ep. 580. v. 10. λόγος aestimatio. sic ἐν οὐδὲν λόγῳ εἶναι, ec.
- [105 D. Alla pag. 612. D. di Plat. t. 1. aggiungi. Nel Phaedro p. 134. v. 3. a fin. ἄλλως περνοῦνται si spiega per frustra, e vuol dir questo, ma propriamente vale semplicemente si affaticarono, cioè senza che niun frutto accompagnasse le loro fatiche. E così si può dire di moltissimi altri e forse i più di que luoghi di Plat. Ad altri, ove ἄλλως è spiegato per frustra, temere, ec. Anzi generalmente questo significato viene da quella origine e nel detto modo, e non certo viceversa. V. Luciano opp. 1687. t. 1. p. 217. Dial. Ven. et Amor. e p. 219.

les deorum judic. in ciascuno de' quali luoghi male l'interprete: temere conforme
 à questi luoghi è quello in Reviviscent. p. 400. lin. 27. dove l'interprete peggio
 che mai. e. p. 313. dial. Nirei Thordite et Menippi, fin. dove p. p. ἄλλος
 leggi ἄλλος, cioè τοπαράπαν, come p. 395. lin. 19. e correggi l'interp. ovvero
 come ὁδός nello stesso senso p. 542. init. 545. V. Luciano. anche T. 2.
 p. 39. 173. mezzo. 292. principio. p. 355. e la nota del Gronov. 386. 534.
 Erodiano, ed. Lugd. 1611. p. 48. verso la fine del 1. libro, ἄλλος ἀνύπων. At=
 pocrat. ap. Battie not. ad Ilor. Areopagit. Cantabrig. 1729. p. 289. Demetri
 Phaler. ap. Toup. ad Longin. Sect. 29. fin. dove non approvo la correzione
 del Toupio. V. Joseph. de vita sua, S. 44. p. 21. lin. 14. t. 2. ἄλλος omnino
 non nisi. Pseudo-Joseph. de Maccab. S. 5. p. 504. lin. 11.
 v. le mie carte Supplémentaires di Bologna p. 2.3.6.9.10.12. (e un luogo
 insigne d' Olimpiodoro nell' Orelli Opusc. Græc. moral. p. 666. t. 1.)
 cc Tel est le contenu de ces feuilles Supplémentaires: α ἄλλος ὁνείρατα ναί
 cc φλόγαν. Plut. in Cic. Sub. init. i. e. cap. 2. Ἀποδοῦμεθ' ἄλλος, omni-
 cc no, tantum. Aristoph. aves v. 4. act. 1. sc. 1. Ὅταν μὲν τῶν
 cc ἀλλοτρίων ἐπιθυμῇ, βίαιος δὲ ἄλλος ἢ καὶ τυράννος. Hierax ap. Stob.
 cc Serm. 7. p. 78. init. circiter. Sermo, est de justitia. ἄλλος sumitur
 cc pro tantum, simpliciter, vel si maius, pro omnino. Demetri. de elocut.
 cc Sect. 181. ed. Gale p. 106. ταῦτα μὲν δὴ παρατεχνολογία (l. παρατεχνο-
 cc λογία) ἄλλος. i. è: non μόνον sed pure. V. Sect. 41. p. 30. et 1. 48.
 cc p. 34. χρήσιμον δὲ τὸ βιβλίον (Subint. ἐστὶ) τοῖς συγγραφεύσι, καὶ
 cc τοῖς ἄλλος πολυμαθεῖσι τιμῶσιν. Phot. Biblioth. cod. 145. de
 cc Helladii Lexico. οὐκ ἔχω δὲ λέγειν εἴτε δύοιν ὀνόματι τὴν αὐτὴν
 cc νομίζων καλεῖσθαι (τοῦτο παρ' ἐμῇ), ἢ τὰ περὶ Σειμυράμειος ἄλλος
 cc (omnino) οὐκ εἰδώς. Idem, Cod. 186. de Cononis narration. narrat. g.
 cc ed. gr. lat. col. 428. fin. In Damascio ap. Phot. cod. 242. Sub init.
 cc ed. gr. lat. col. 1028. ἀπὸ τῶν τυγχεύων τῶ ὄντι (vere) καὶ ἄλλος
 cc (priorius, Sic enim intelligend.) γνηίων πασημάτων.

105 Bp. 588. B. quodnam corpus, si illi corpori aliquid acciderit, calidum fiat.

107 Bp. 592. B. for. οὐ μὲν, vel μὴν. v. p. 484. v. 6. 10-11.

108 Bp. 594. v. 3. a fine. for. ἐπιτηδεύειν.

108 Bp. 596. v. 2. ἡμετέραν quæ attigit.

108 Bp. 598. for. εἰν τοῦ ἑωραυότος.

111 A. p. 600. v. penult. εὐγάρη, i. e. non sub terra, sed super extantia.

111 B. p. 602. B. v. penult. non visiones, ut Astius, sed sensiones.

112 E. p. 606. v. 5. ἀναρτες acclive.

110 B. p. 600. v. 3. Supra terram. v. p. 608. v. ult. — 610. v. 1.

115 C. p. 612. v. 6. οὐδὲν πλεόν ποιοῦτε. for. Subintell. ἐν χάριτι.

38. 38. 12. male Astius

118. p. 618. fine. viri omnium sui temporis (vel illius temporis), quos quidem novimus, optimi.

16 C. p. 614. v. 18. ed. Bekkeri χαδεναρῆς. V. tamen Lucian. opp. Amst.

1687. t. 1. p. 126. et Fisch. præf. ad Well. Lips. 1756. p. 8.

57 A. p. 472. A. οὐδεὶς πᾶν τι haud valde multi, nemo fere. Ita οὐ πᾶν est non

[63 A. valde, οὐ πᾶν τι ec. v. p. 486. A. 488. B.

62 E. p. 484. v. 3. a fine. διὸ ἀδοξοῦσθαι αὐτοὺς γρίγοι. omittit Astius vertere.

65 D. p. 492. v. 11. diciamo noi che v'è un giusto, o il giusto (cioè qualche cosa diversa da quello ch'è giusto, ec. insomma l'ἰδέα τοῦ δικαίου).

67 C. p. 496. C. ὅτι ec. quello che finora s'è detto e si sta dicendo.

59 A. p. 476. not. *. Ita ne? μοι (v. 2. hujus pag.) παρόντα.

59 D. 38. lin. ult. Contextus omnino patet ut veritas: Etenim etiam prioribus diebus omnibus, vel semper, consueveramus ec.

115 D. Plat. Phæd. p. 612. D. v. il framment. d' Ippocr. che ne' cod. Ita nel lib.

de nat. pueri, dove in verità non ha luogo, onde dal Mercuriale è stato trasportato in quello de aere aquis et locis, dove neppure, secondo me, ha luogo. Sul principio d'esso framment. ἄλλως vuol dire omnino, simpliciter,

Summatim

Summatim generationem, uno verbo, etc. Hippocrat. Sive quisquis auctor est, praediction.
lib. 2. (προρρητιὸν β') haud procul ab init. ἄλλως δὲ ἐκποιεῖ τῷ βούλόμενῳ πρὸς
στένειν, tantum, simpliciter, modo licet ut qui velit credat. ed. Mercurial. Ven.
1588. class. 3. p. 444. D. Luciano in Prometh. opp. 1687. t. 1. 177. init.
ἄσπος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον. Male Benedict. Et. v. p. 179. init. et p. 177.
lin. 3. neque modo regium. et p. 179. lin. penult. ἄλλως pro tantum, et
p. 441. lin. 15. 575. lin. 2. 584. 852. et 413. omnibus modis. 549. 608. 701.
776. t. 2. 4.

145 D. A proposito del notato da me sulla p. 612. D. v. 16. di Platone t. 1. Fedone, al
luogo di Aristot. Ethic. Nicomach. si aggiunga questo d' Isocrate ad Demonic: *prope finem*
Τὰ γὰρ πλεῖστα τῶν περὶ τὸν βίον οὐδ' αὐτὰ τὰ πράγματα ποιῶμεν, ἀλλὰ τῶν ἀνοβαινόντων
ἐνεκα διαποροῦμεν. V. Lucian. opp. ed. Amst. 1687. t. 2. p. 249. Polyb. III. 4.
ap. Toup. ad Longin. lect. ult. Oxon. 1778. p. penult. fine.

Al detto da me sull' οὐδὲν πλεόν di Plat. in Phaedon fin. (la qual frase v. in Senof.
Anacur. I. 4. 44.) aggiungi il προαγαγεῖν (v. 16. 1.) προβιάζειν (v. 16. 5. 1.) ec. *pro-*
moveo neutro (v. Forcellini), ec. προχωρῶ etc.

Huc spectat Herodiani locus. Hist. ed. Lugd. 1611. p. 63. D. lib. 2.

Οὐδὲν ἂν πλεόν γένοιτο τοῖς ἄλλοις. Boer. init. Panegy. v. le miè carte
Supplementaire di Bologna, p. 8. g. 12. (Tel est le contenu de ces feuilles Supplé-
mentaires:) « Τὶ δ' ἂν καὶ πλεόν (græc utilitas) ἀπὸ τῶν ὑβρισμάτων ἐγένετο

κατέχοντι τὴν ἀνθρωπίνην; Id. Exempl. progymn. in exempl. Destructionis p. 153-4.
Camerar. interpres nihil vidit. H (alioqui) πλεόν οὐδὲν τῶν ἡμετέρων λόγων
« εἰ τὰ παρ' ἡμῶν ἐλθείησι. Ib. Loc. commun. 1. init. p. 165. fin. Bene Camera-
« rius: Nam si vestrae partes defecerint, nihil profuerit oratio nostra.
« Id. ^{Thomasius} ^{cap. 10. m. d.} lib. col. 1065. Ἐλάνθανε δὲ ἐαυτὸν ἀνίατα πράγματα καὶ πόρρω μὲν
« θνητὰς προβιβασίας διαβώσασθαι ἐπιχειρῶν. ἦντε δὲ οὐδὲν πλεόν (i. e. οὐδὲν). »

e Casaub. ad Athenae. l. 6. c. 19. ante medium. et Plat. t. 4. p. 208. lin. 6. e
 Laert. IV. 68. ναὶ πλεόν οὐδὲν ποιοῦντες, Demosth. Philipp. 1. p. 14. init. Rom.
 1584. locus notandus ad declarandam phrasid originem.

1157. A proposito del notato da me sulla p. 612. D. v. 6. di Platone t. 1. Fedone, si offervi
 il luogo di Aristot. Polit. Flor. 1576. p. 670. l. 8. οὐχ ὅσον ἐπὶ πλεόν ἀλλὰ ναὶ
 διὰ τὴν ἡδονὴν non solum ad utilitatem, verum etiam propter voluptatem. Quell'
 ἐπὶ πλεόν viene ad essere opposto all' ἐαυτῶν χάριν, e ad equivalere al χάριν ἀλ-
 λων, che si trovano p. 657. Vuol dire in somma non sola p. alcun fine, in
grazia di alcuna cosa posta fuori di esse, ma per esse medesime ancora, cioè p. la
semplice voluttà che in esse si trova. Questo luogo di Aristot., paragonato massi-
 mam. con quello della p. 657., viene a mostrar chiaram. l'origine e la ragione
 di queste frasi in cui πλεόν significa utilità o cosa simile. P. e. nel luogo
 di S. Basilio οὐδὲν ἔσται πλεόν ἀνισχύοις, vuol dir propriamente οὐδὲν ἄλλο
 ποιήσουσιν οὐδὲ ἔξουσιν ἢ αὐτὸ τοῦτο ἀνισχύονται, e però τὸ ἀνισχύει non
 recherà loro alcun profitto. Del resto nel luogo d' Aristot. πλεόν vuol dire
veramente utilitas, poichè Aristot. parla delle παλαιὰ, et distingue i loro fini
 in due, cioè τὸ πλεόν l' utilità, e τὴν ἡδονὴν la voluttà, che viene a essere
 opposta all' utilità successiva e futura delle παλαιὰ, ed è come un' utilità pre-
 sente e consistente τὰς παλαιὰς, le quali sorte di utilità non sogliono chiamar-
 si con questo nome di utilità, perchè non sono fuori del mezzo che le procura,
 ma son tutt' uno col mezzo stesso, o certo chi ha il mezzo, ha nel medesimo
tempo anche il fine. Aristot. l. 1. ad Nicomach. cap. 3. p. 5. D. t. 4. opp.
 ed. Duval. p. 210. lin. 12. 380. 700. lin. 15. Plat. in fine Critonis. et Lucian.
 1687. t. 1. 539. fin. Καὶ ὁ πλεόντος δῆλον ὅτι οὐ τὸ ἡντιούμενον ἀγαθόν (ἐστίν)
 χρεῖσμον παρὰ καὶ ἄλλου χάριν. V. Amph. ap. Athen. p. 69. C.

68 a. p. 498. v. 4. for. ἀνθρώποι, vel ἀνθρώπων, aut τῶν ἀνθρώπων, quod referatur ad πολλοί.

16. 16. not. Non. Neque enim praecedit v. 2. τὸ μὲν.

p. 64 a.

71 D. p. 506. v. 19. τὸ τεθνήσκει mortuum esse. v. p. 488. v. 17. 18. et hic legg.^a

- 76 E. p. 518. E. δεστ̄ forte ἐπιστήμην. Notandum enim τὸ, ἀρεπισκουόντες, i. e. non trouare sed ritrouare. nisi haec de οὐσίᾳ animi intelligenda sunt. v. p. 558. v. 19.
- 75 A. p. 514. A. Ταῦτ' αὖ δὲ πάντα ταῦτα δέξω. Haec non de sensibus accipienda sunt, sed de ιδέαις: nempe tum de eo quod est τὸ ἴσον tum de ceteris hujus generis omnibus. Quod patet tum ex seq. periodo, tum ex p. 516. C—D. ubi notandum τὸ, ὅτι δέξω quod huc spectat.
- 78 B. p. 522. v. ult. for. ναὶ τοῦ πολὺ τινὸς οὐ'.
- 82 C. p. 532. C. Contentaneum sane, o Cebes; et praeerea etc.
- 86 E. p. 544. E. προαδὲν. aver. ragione.
- 88 A. p. 546. v. 5. ante fin. for. προπρότερον.
- 92 D. p. 558. D. v. 1. post ἀρθεύμενος δεστ̄ forte aliquid.
- 96 B. p. 566. B. v. penult. ναὶ ταῦτα ἀδ' ἡμῶν. referatur.
- 98 B. p. 572. v. 5. δὴ. lege δὲ.
- 99 B—C. p. 574. B—C. Construe: τὴν δὲ δι' ἀρετὴν τοῦ αὐτὰ οὕτω εἶναι ὡς οἱονεὶ
βέλτιοντα τεθῆναι.
- 103 A. p. 582. A. ναὶ ἀρετῶς et omnino.
- 107 B. p. 592. v. penult. et ult. ἀποδοῦνῃσιν, ἐναντιοῦνῃσιν persequimini, persequi.
- 107 B. p. 594. v. 1. νὰν ἐκ. e arrivati che sarete fin dove l'uomo può arrivare
(tenendo dietro alla ragione o al discorso) non cercherete più avanti.
- 107 D. 10. D. eos qui ibi congregantur, judicium habere etc.
- 108 B—C. p. 596. v. 3. ναὶ ἀδελφῶν. for. Subintell. ταῦτοις.
- 110 D. p. 600. D. ναὶ αὐτὰ ὅρα — καλῶν. for. itemque montes et lapides ita se habere,
Secundum eandem rationem, nempe laetitate et pelluciditate et coloribus pulchrioribus.
- 111 C. p. 602. C. v. 1. πρὸς αὐτοὺς cum diis ipsis immediate.
10. D. 10. D. v. 6. ὑπὸ τὴν γῆν for. delend.
- 112 C. p. 604. C. εἰς οὓς ἐναίετους. Subintell. τόποις.
- 114 B. p. 608. v. 3. ante fin. τῶν δὲ τῶν τόπων nempe his ipsis in quibus viventes
habitamus.

100 B. p. 576. B. οὐδὲν ναυὸν ἀσυνδόν, nihil mirum, nec opus est emendatione quam Astius proponit. Ita Noster p. 610. v. ult.

115 D. p. 612. D. ἄλλως λέγειν non nisi dicere; verbo tenus dicere etc. V. Synes. epist. 147. init.
115 C. v. 6. οὐδὲν πλεόν ποιοῦντε non ea magis, hac de causa (quod nempe polliciti sitis), facietis. non manterrete le promesse, per quante ora ne faceste. V. voy. d'Anach.

ch. 67. verso il fine. t. 5. p. 499. non per tanto le farete ec. non perciò.

Immo οὐδὲν πλεόν est οὐδὲν προύργον vel si quid tale dicas. Vide Basil. Magn. Orat. ad juvenes ὅπως ἂν etc. in fine: ὅτε οὐδὲν ἔσται πλεόν ἀνιμύροισ. V. Budæum in πλεόν ποιεῖν, et in οὐδὲν πλεόν ἔστί. v. et Aristoph. Plut. II. 5. 45. τί πλεόν; pro τί ὠφέλιμον; et Plat. 3. 532. v. penult. 544. v. 27. 31. Aristot. Polit. l. 2. ed. Flor.

1576. p. 101. l. 5. p. 432. Lucian. opp. 1687. t. 1. p. 186.

Alle cose notate sulla p. 612. D. v. 6. del Fedone, aggiugnasi che qua pure spettano le frasi προκοντιν, προχωρεῖν, προύργον (diversamente lo spiega lo Scapula, ma io così ne intendo l'etimologia e proprietà) proficere, progresso, far progressi ec. in senso far frutto, ottenere cose utili, succeder bene, far profitto, e come appunto diciamo, avanzare o avanzarsi. Tutte queste frasi significano propriam. una specie di accrescimento, onde è tratta la metafora che lo applica a significar l'utile. Quindi esse spettano al discorso del πλεόν o οὐδὲν πλεόν ποιεῖν, o εἶναι o πύρρεισθαι ec. Così la frase πρὸ ὁδοῦ di cui vedi Gronov. ad Lucian. opp. Amstel. 1687. t. 1. p. 1022. fin. — 23. init. E quindi è il significato di πρὸ per unq. traslato da quello di ante ec. ch'è suo proprio. E quindi ancora è che il lat. pro abbia l'uno o l'altro senso (in composiz. massimam. Spesso vale πρὸ), de' quali quello di ante è certo il più antico, benchè ora passato forse per proprio quell'altro. ec. v. il Forcellini. far progresso o progressi p. proficere (Guicci. Spessibb.) avanzare, ~~ec.~~ avanzare.

Philonis fragmentum de Providentia ex Eusebio Praep. Evang. VIII. — 13. Vol. II. p. 638. Edit. Mangey 1742. Ἐρβα γόροι τε θυμοί τε, καὶ ἄλλων ἔθνη νεκρῶν

Traque et caedes illi, passimque malorum turba frequens.

Not. Uerjus ex Empedocle, citatus vero à Synesio lib. de Provid. lect. I. ubi vero scribitur Ἐρβα γόροι τε νεκρῶν τε, καὶ ἄλλων ἔθνη νεκρῶν.

Mof. Forcellini lo è preso in significato di piacere come morem gerere. Integer per continuato.

Horat. Nonio. v. apud. e III. de Republic. ad se, o apud se. Mai. p. 256. id. voc. anima. VI. de Republic. Mai p. 304. in dolm.

144 A. p. 8. A. for. $\alpha\varsigma$ ἄλλως χαλεπὸν εὐρεῖν. vel ὁ ἄλλως.

78— 78. post μνημονεύς interpunge.

145 B. 12. not. *. male.

145 A. 78. v. 5. laudans aliqua ex parte, aliquo modo etc.

146 C. 14. v. 3. ante fin. ἀποστρεφὲς fidem negare.

152 A. 30. A. quomodo sint, eorum vero quae non sunt, quomodo (i. e. qualiter) non sint.
p. 160 C. p. 201 E.
Sed vide p. 56. v. 3. p. 172. v. 10.

155 E. 42. v. 4. αὐτῶν. for. subintell. περὶ i. e. de iis de quibus sermo est. vel delenda vox.

156 B. 44. not. *. nihil opus est.

157 C. 46. not. *. male. Num ἀρρωστος qui paulo ante nominatus, non est ζῶν?

Dicendum est igitur ἐναστὸν ζῶν.

158 C. 56. v. 6. deest fortasse vox ὄρεα.

159 A. 50. not. * causam emendationis non video. nec probo.

161 A. 56. A. v. 1. lego ψευδής.

162 A-D. p. 60. A. et D. ὑπανοῦν hic est obsequi.

169 C. p. 80. v. 1. ἢ ἂν οὐ ἐπιμελέσθης. non considerasse videtur Astius particulam et formulam potentialem huius loci in versione sua.

169 D. 56. v. 10. ἀντιλαμβάνεσθαι apprehendamus. Sic Plato passim.

173 A. p. 90. v. 1. for. ἐντοροὶ μὲν καὶ.

170 C. p. 82. not. *. Necessitatem non video.

175 C. p. 96. not. * Malim αὐτῆς τῆς.

78. D. 56. v. 9. τὰ ἀντίτροφα ἀποδίδωσι. non contraria, ut Astius, sed similia respon-
dentia patitur causarum agendarum peritus, si de sublimibus agere cogatur, iis quae
philosophus patitur si de parvis et vulgaribus dicere opus habeat. Hoc sensu saepe
utitur Plato voce ἀντίτροπος, immo hoc solo.

176 D. p. 98. D. v. 1. μακρῶς ἄριστον ἔχει — εἶναι. longe optimum est ut huic tali non
concedatur eum quia παρὸντος sit, ut est, idcirco divior esse. Si enim hac illi
concedatur, laudem non vituperationem hoc sibi esse existimat, gaudetque quod divior
ἐπὶ παρούσας habeatur.

177a p. 100. v. 2. αὐτοῖς. for. αὐτῶν ut referatur ad διαγυῖνς.

179c p. 106. C. Illa mihi videtur ratione, o Socrates, maxime convinci illius oratio (quæ quidem etiam hæc convincitur), nempe ex eo quod aliorum sententias ratas ponit. I. e. etsi

Protagoræ oratio convincitur etiam hoc argumento de futuro, quod modo protulisti
178a (p. 102 B—106 C^{179c}), convincitur tamen maxime illo argumento quod expressuisti
170 p. 80 A—86 D^{p. 179c}.

17b. 17b. E. Ἡρακλείτεια et Ὀμπρία hic sunt Heracliti et Homeri non sectatores
sed dogmata, quorum ἐμπείρους esse dicit eos qui Ephesi versantur, nimirum ἐμ-
πίρους περὶ τῶν Ἡρακλείτειαν ἢ Ὀμπρίων. v. p. 32. E. 34. E.
^{p. 1152. E.}

180 Ep. 110. v. 2. for. αὐτῶν.

183 Cp. 116. not. *** Dubito de mutatione in δέ.

183b. 17b. v. 17. Scribo: μάλιστα δ' οὕτως ἂν αὐτοῖς ἀποττοί.

183Dp. 118. v. 3. μέντ' ἂν sane.

186Bp. 124. v. 3. ante fin. ἐναντιοῦσα repetens.

185Ep. 122. C. v. 4. lege δύναμις ut versu superiori.

187Dp. 131. v. 4. Dic: Hoc, quod aliquis falsa iudicat: vel: quod aliqua falsa (i. e. false) ju-
dicemus.

187Dp. 130. v. 8. δέιν; ἀπί. aliquid deesse videtur.

187E. 17b. E. v. 2. γὰρ nov forte enim.

188a 17b. A. v. 3. deleo ὡς.

189Ep. 136. v. 4. ante fin. for. ἀποκαίρωμαι ut ipse nesciens tibi id exponam.

193Bp. 146. v. penult. for. τὸ φεῦδῃ, ut p. 148. v. 9. etc.

194Bp. 151. v. 8. Dic: ea quidem quæ e regione — ea vero quæ oblique etc.

194Cp. 150. C. v. penult. τότε μὲν καὶ τοῖς τότε quidem et his hominibus, nempe iis
qui τὸν ἀνὴρ ἐν τῇ ψυχῇ ἔχουσιν etc. ἔχουσιν.

195Dp. 152. D. ἴστω affirmabo, aiebo (si quidem dici potest).

195Dp. 154. v. 5. vñ pro tunc. Nihil mutandum.

196B. 17b. B. v. 2. deleo μάλιστα quod huc fluxit ex superiore versu.

199Bp. 164. v. 13. for. τινὰ ἐν αὐτῷ (vel ἐν ἑαυτῷ. v. vers. 16.) ἐμοτήμην, διαπετομένην,
ἀρδ' ἐτέρας etc. vel τινὰ τῶν ἐν αὐτῷ.

199a 17b. v. 10. malim συμβαίνοι.

- 200 D. p. 168. D. v. 8. ἀναγορεύοντες deficias vel defeceris.
- 201 C. p. 170. C. v. 5. διαστῆς ἀνὸς for. index summus nempe is, index qui iis rebus de quibus iudicat interesse nullo modo potuit.
- 202 A. p. 172. v. 11. iam enim essentiam aut non essentiam illi rei apponi, cum neutrum debeat.
202. A. 5b. not. *. Minime. οὐδὲ τούτο spectat ad τὸ μόνον. vide v. 12—13.
203. C. 176. not. *. Non probo.
- 205 D. 184. D. v. 1. lege τὸ μωροειδὲς τι ut ex precedentibus et ex sequentibus patet. vide potissimum E. v. 2.—4.
205. E. 5b. E. v. 3. 4. eadem enim causa eadem efficiet.
206. D. p. 188. v. 4. οὐ. for. ποῦ.
207. C. p. 190. v. 7. for. τῶν στοιχείων ut supra. v. tamen p. 192. A. B. C.
209. C. p. 196. not. *. for. ἄ.
210. C. p. 198. not. *. for. σιωποῦντος ἢ οὐ et.
210. A. 5b. v. 4. nov fere.
209. D. p. 196. D. fin. συντάξας ἢ ὑπέρων ἢ ὅσον δὴ λέγεται περιτροπῇ. proverbium est, pistilli circumvolutio vel circumductio, quod valet ad idem redire.
209. E. 5b. E. v. 2. malim οὐδὲν ἂν εἶν. Haereos tamen.
208. E. p. 195. v. 12. male. συνιστάμενα est pictura tantum adumbrata, quae, si longius spectes, vero similis videtur, si vero propius, nihil fere perspicis, nisi confusum quiddam.
- 144 B. p. 8. v. 2. antepenult. τῆς δὲ οὐ. for. τοιούτων. Dubito tamen.
- 146 E. p. 16. E. v. 10. αὐτὸ. malim αὐτὴν.
- 147 A. p. 19. v. 4. quid. Dic quam. Non enim de nomine sed de re. Nemo certe nomen quod non novit, intelligit. Sed hic de noto nomine agitur, veluti πῆλός, ἐμὸς στήμν. sed ipsa res, quid nempe sit lutus et scientia ignoratur.
- 152 C. p. 32. C. v. 2. for. οἷα δὲ.
- 153 A. p. 34. v. 12. lego doner.
- 5b. 5b. v. 15. ἐπιτροπείῃ. Astutus regit. Dic. curat, alut, educat.
- 153 B. 5b. v. 26. for. σῶζε ut opponatur τῷ, ἐπιλαμβάνεται v. 28. et respondeat hic τῷ, νῆται.
- 153 C. 5b. v. 31. for. τὸ δὲ τούτων, ἡ νομία, ut verbu sup. τὸ μὲν ἀπὸ ἀγαθόν, κέρως.

- 154 B. p. 36. B. Adde ἢ ὁ ὁρῶν, ἢ οὗ ἐγαντομέθεα. Sic paulo post adde ἢ ὁρῶν.
- 154 D. p. 39. v. 25. Dic, mentesque nostras omnino iam exploratas habemus.
- 155 A. B. v. ult. Malim, quæ considerantes, primum dicemus.
- 156 E. p. 44. not. * *. Emendationis causam non intelligo.
- 157 A. p. 44. A. v. 4. οὐκ εἶναι παῖδας omnino non licere. for. νάρτας.
- 160 A. p. 55. v. 10. lege, idem generans tale fiet.
- 160 A. p. 54. A. v. 6. 7. ἐμῶν — ἐαυτῶν per me — per se. Vide sequentia. Tamen impro-
bati non potest Astii versio.
- 161 D. p. 58. D. fin. ἀξιοῦσθαι non bene redditur ab Astio.
- 162 C. p. 61. v. 18. potius, lucteris.
- 164 D. p. 66. D. v. 1. δεινός. non probō Astii versionem.
- 165 A. p. 68. A. v. 1. nas quodammodo.
- 165 D. p. 70. D. v. 6. 7. 9. ἄν — ἄν — ἄν. Redundare aliquam ex tribus his particulis credi-
verim; maxime vero postremam.
- 165 E. B. not. videtur mihi vulgata lectio non improbanda.
- 168 C. p. 76. C. v. 4. προσηγάμεν veluti adumbravi aut delineavi, quasi principia defen-
sionis vel responsionis attuli, primas lineas duxi.
- 168 C. B. C. v. 9. D. v. 5. ἐπείρομαι, ἐπείρομαι.
- 168 E. p. 79. v. 8. di, prosequetur, vel, persequetur, subsequetur.
- 170 D. p. 82. not. * *. for. ναὶ αὐτῷ.
- 171 B. p. 84. B. v. 11. for. ὁποῦντος ^{scilicet} ὅταν παρ τῶν.
- 171 E. p. 86. D. v. ult. cui nos subscripsimus.
- 172 E. p. 89. v. penult. temere etc. Dic. ut libet, alio atque alio modo, vel via, de qua
libet re, de alia atque alia re.
- 174 C. p. 92. v. antepenult. ἀρχηγοῦν. Non probō Astii versionem.
- 175 B. p. 95. v. 25. nimirum. Dic, quod vero — talis fuerit — quinquagesimus.
- 174 E. p. 94. E. v. 1. for. ἀναγνώσθαι εἶναι γήγροθαι.
- 175 E. p. 96. E. v. 1. ὃ ἀρεσκόντων cui licere debet.
- 176 A. B. A. v. 1. γυνῶναι. Subintell. πρὸς τὸ, vel ἐνεῖνα τῶν.
- 177 B. p. 100. not. Nihil necesse est.
- 178 E. p. 103. v. 12. Dic, hoc etiam.

180 D. p. 109. v. 21. Dic, nonne hanc.

183 B. p. 116. not. * *. Nihil mutandum.

185 C. p. 123. v. 26. Dic, tum id quod omnibus, tum id quod his.

185 D. p. 122. D. v. 1. περί αὐτῶν. Delerem, ut Astius in versione omittit.

187 E. p. 130. E. v. 2. περὶ αὐτῶν metaphora est de spatio quod euntes conficimus, respicit autem ad τὸ, ὡς περ ἴχθυσ περὶ ὁρίων vers. sup.

189 B. p. 134. B. v. 1. for. οὐτε περί τῶν ὁρίων τινός, vel του, ut supra 132. D. v. 9.

190 C. p. 138. C. v. 1. for. ἢ καὶ μακρότερον.

190 C. 1b. not. * *. Non proba, et nihil mutandum.

189 E. p. 136. E. v. 3. for. Εἰ δὲ ἀμφοτέρω, ἢ τοῖς ἀμαρῇ ἢ ἐν μέρει. Nisi plura desunt. Hic enim sequitur disputatio cum suppositione quod animus ἀλλοδοξῶν ἀμφοτέρω διακονῶνται. Tum p. 138. v. ult. — 140. E. v. 1. subicitur brevis disputatio de altera suppositione quae hic E. v. 1. proponitur, nempe quod animus ἀλλοδοξῶν τὸ ἕτερον μόνον διακονῶνται.

197 A. p. 158. not. * *. Nihil omnino mutandum.

199 B. p. 164. v. 14. ὅτε ἀπα quum scilicet. respondet τῷ, ὅταν v. 12.

201 D. p. 172. v. 2. διήρει distinguebat.

201 A. p. 170. not. * *. Minime vero.

206 A. p. 186. v. 4. Te nihil aliud didicisse quam elementa, Student ea dignoscere, etc. et v. 5. interpunge post στοιχεῖα.

206 D. p. 188. not. Nihil necesse.

1b. 1b. v. 7. for. ἢ νεώτερος ὢν ἀπ' ἀρχῆς.

207 C. p. 190. v. 8. for. ἀλογίαν; τοῦτο μοι.

207 D. 1b. v. 12. for. τότε μὲν τοῦτου δυνῶ.

208 A. p. 192. v. 2. ἔξῃς totum ordine nomen. Puer ille qui litteras discit, totum quidem ordine nomen, v. g. Theacetum scribens, bene scribat, si vero per syllabas separatim et membratim scribere cogatur, errabit; quod quidem faciens, scientiam nondum habere, a nobis concessus est. Et tamen notitiam ejus nominis per elementa habebit omnino, si quidem illud integrum ordine scribens, recte scribet. Itaque noscens hoc nomen per elementa, et de eo recte judicans, scientiam tamen ejus nomi-

nis non habebit: quod erat probandum.

208 D. v. ult. ὡς quia, non ut.

209 C. p. 196. v. 4. μὴ οὐ τι.

209 E. v. antepenult. γερνῶν construe, ni fallor, cum ῥουοῦμεν.

210 A. p. 198. v. 6. ἐρωτῶν. Ille cui haec definitio adscribitur, vel quivis homo indefinite, ut saepe Plato.

209 E. v. 2. post δοῦναι interpunge. γνῶναι enim non absolute dicitur, sed refertur ad διαγορεύοντα, ut patet ex praecedentib. et ex seqq.

145 C. p. 12. not. *. vel αὐτῷ μαρτυροῦντι aut μαρτυροῦντι.

143 B. p. 6. B. 3. ἴσμεν ex contextu patet nihil aliud esse quam agendum.

143 D. p. 8. v. 9. οὐκ ὀδύριοις nempe πλεῖστοις. Vide quae nos hac de re alibi ad Platon.

204 E. p. 182. not. *. Minime. V. hac pag. lin. 10, 11, 13. etc. De αὐτῷ τούτῳ quod hic et laepissime fere adverbialiter et omnino absolute sumitur, nec cohaeret cum πᾶν, ut putare videtur Astius, vide Toup. ad Longin. fragmentum 5. fin.

6. Notae in Sophistae.

217 A. p. 206. v. 15. for. γένοι.

217 B. v. 2. post οὐδὲς interpunge. Nam quod sequitur οὐδὲ respondet τῷ, μὴ γὰρ quod est in hoc versu.

217 E. p. 208. not. *. Minime vero. Non enim hic de qualitate agitur, sed de quantitate et magnitudine sermonis. Itaque servanda omnino est vulgata lectio, et versio emendanda.

218 A. v. 4. A. v. 4. post οὕτω subintell. ἴσται, vel ἴστω, vel γινώσκω.

219 B. p. 212. v. 14. ἀ' ὅν δ' ἰν' ἄποιν.

219 C. v. 24. διὰ ταῦτα ὑμῶν τα τὰ μέν per omnes hasce partes, i. e. his partibus simul omnibus comprehensib. vel del. τὸ, διὰ.

219 C. v. χειροποιῶν. Omnino puto passivè hoc participium accipiendum esse, licet Lexicis refragantibus, qui passivam significationem τῷ, χειροποιῶν non tribuunt. Explico autem domitis aut capitis etc. vel potius iis rebus quas illae artes domant aut capiunt etc. Vide tamen active sup. versu, et p. 214. v. 4.

- 220 A. p. 214. A. v. 10. παντός, ἐνυποσταντικόν.
- 220 E. p. 216. not. * * *. Minime: respondet enim τὸ, δι' τῶ, μὲν, et enumerativum est, non adversativum.
- 221 C. p. 218. C. vers. 1. construe: ἢ ἐπὶ τὴν ἀσπαρευτικὴν, οὐκ ἐκ τῆς αἰτίας, γέγονε, nempe μέρος τοῦτου τοῦ μέρους.
- 221 E. p. 220. E. v. 7. τῶν ἐνύδρων. Non erat omittendum in versione. Distinxit enim supra p. 214 B. — 216 B, τὸ νεοτινὸν πτηνόν, ἀπὸ τοῦ νεοτινοῦ ἐνύδρου. Nisi quod hic rectius, secundum hanc distinctionem dixisset περὶ τὰ ἐνύδρα τῶν νεοτινῶν.
- 222 B. p. 222. not. * . vel deleo, vel lego ἡδὴ.
- 222 D. p. 223. v. ult. Dic: est quæ mercedem capit, altera quæ dona ferendo capit.
- 223 A. p. 224. A. v. 10. τοῦτ' οὐκ hoc saltem, certe, nomine.
- 223 B. v. 11. lego αὐτὸ, nempe τὸ πῖρος quod est hic A. v. 6. Hoc enim verus totius loci sensus et contextus omnino postulat.
- 223 B. 223 B. v. 3. for. ἡμεροστροφίας: sed ne deleas, ἀρθροστροφία enim est pars ἡμεροστροφίας. 223 B. v. 4. ne deleas μισθοστροφίης, est enim ἡ νομισματοστροφίη, pars τῆς μισθοστροφίης ut vides hac ead. pag. —
- 223 D. p. 226. not. * * *. Minime.
- 224 B. p. 228. vers. 7. Legο εἰς πόλιν τε ἐν πόλει δια νομισματος ἀμείβοντα. V. =
- 223 E. p. 226. E. v. 2. D. 10. et ibi a me adnotata.
- 223 C. 223 C. vers. penult. ἀποστροφίης transpon. vid. ^{ur} ante μεταβλ.
- 224 D. p. 230. v. 6. leg. τὸ τῆς στροφίης. V. p. 228. C. vers. penult.
- 224 D. 224 D. ἀποστροφίον transpon. ante μεταβλ. v. p. 226. C. — D. vel μεταβλ. hic redundat.
- 225 A. p. 231. vers. 25. Dic, ut nomen aliquid tale.
- 226 B. p. 234. not. * . Fieri tamen potuit ut etiam ipsum διασπείρειν peculiare aliquid esset vocabulum τῶν οἰκιστικῶν, et propriam quamdam ejusmodi rem, non generalem solum; significaret.
- 227 A. p. 237. v. 20. 24. Dic, externae illae, et habent pro invenit.
- 227 A. p. 236. A. v. 5. post οὐκ interponge, et ita scribe pro οὐκ.

- 227^B. p. 237. v. ult. non illustrat sed prodit, exercet. Forte autem nihilo graviores
putat venatoriam artem ab eo demonstrari (διδασκῶσαι) qui per imperatoriam,
quam ab eo qui per pedicularē, illam exercet.
- 228^D. p. 240. D. v. 2. for. παραπροῦρη pendet a ψυχῆς.
- 228^E. p. 242. v. 13. lego περὶ τὰ δύο.
- 229^A. p. 246. v. 19. 20. 21. Construe περὶ μὲν ὕβριν — πέφνηε μάλιστα τεχνῶν παστῶν
προσπίνοντα ἢ νοδαστινὴ διῆν. vel τὸ, διῆν dele.
- 230^A. p. 246. v. 1. αὐτοὶ.
- 230^A. v. 7. τούτων refer ad μαθεῖν, et scribe σοφόν.
- 223^B. p. 224. v. penult. γαῖδνος. Simplis. V. Lexic.
- 230^B. p. 246. B. v. 8. lege παρὰ τὰ αὐτὰ.
- 234^A. p. 258. v. 2. for. ἀποδίδεται vel ἀποδίδωτο.
- 234^E. p. 260. v. 4. subintell. ἔστιν aut ἔξεστιν.
- 235^A. p. 260. v. 15. τι.
- 236^A. p. 262. A. v. 5. ὡν in hoc casu.
- 236^C. p. 265. v. 20. dixi.
- 236^E. p. 266. v. 7. ~~deesse~~ aliquid verbum videtur post χαλεπὸν, quod scilicet
perspicere vel hujusmodi aliquid significet.
- 237^B. p. 26. not. t. Necessaria non est emendatio.
- 237^A. not. * * * * Item neque necessaria neque commoda emendatio. διζήμερος
quum μααρις. v. p. 258^D.
- 237^C. p. 26. not. ++. Male. Nonne hic τὸ, ἂν idem valet ac εἰ. Vel leg. ἀλλὰ =
= σπουδῇ.
- 237^C. p. 268. v. 1. for. εἰς τὴν καὶ ἐπὶ ποῖόν τι.
26. — 26. αὐτὸν τε. hoc pronomen pertinet hic ad personam de qua agitur.
- 237^D. p. 26. D. v. 6. lego ἕμμενος, ὡς: nam τὸ, ὡς et quae sequuntur, pendunt a τῇ δὲ
σπουδῇ, non a ἕμμενος.
- 239^A. p. 273. v. 21. Dic. videris. Non enim ait γαίρεται, sed γαίρει id est
γαῖρην a γαίρμαι, non a γαῖρω.
- 243^E. p. 286. E. v. 6. lege ἀμφοτέρω quae certissima emendatio est, et vide
sequentia in hac pag.

244 D. p. 288. D. v. 1. *malim* ἔχει.

244 D. p. 290. v. 10. ὅςτος *redundare videtur*.

244 D. p. 291. v. 7. Dic: *unius tantum sit unum*.

245 D. p. 293. 22—23. Dic, non esse — factum esse, vel fieri, vel fieri posse tale.

245 D. p. 292. not. * * *. *ita prorsus lego*.

246 C. p. 294. C. v. 2. περί ταῦτα de his, vel circa haec.

247 E. p. 298. v. ult. for. ante ὀπίγειν *subintell.* πρὸς τὸ, vel ἐν τῷ τοῦ vel ec.

248 D. p. 302. D. vers. penult. Μαθαίνας, τὸδε γέ, *intelligo, hoc sane (intelligo):*
vel, hoc sane (*dicerent*).

248 E. 248 E. v. 2. for. καὶ τὴν οὐρίαν δν.

249 C. p. 305. v. 18. Dic, *ullo loco*.

249 D. 249 D. 31. Dic *utraque*, nempe tum quae mota, tum quae immota sunt, et v.

250 C-D. p. 308. v. 1. 12.

249 E. p. 306. not. Nihil addere necesse est: nisi forte οαγῶς aut οαγῶτατα ec.

249 E. p. 307. v. 4. ante fin. non cum eo quod est communitatem earum, sed earum inter se communitatem quoad esse.

250 D. p. 308. not. * * *. lego ζωνιχέρτα.

251 D. p. 311. fin. dic, neque posse aliud alius *particeps esse*.

251 E. p. 312. not. for. ἀνομιπρωτέρων, *illis respondentibus*.

252 B-C. p. 313. v. 31. dic, *particeps sit*.

252 B. 252 B. v. 29. Et illi ipsi *quidem*.

253 A. p. 315. v. 26. Dele *videtur*, et v. p. 312. v. 20. — 313. v. 21.

253 B. p. 316. not. *. Nihil mutarem. ἔχειν κατὰ ταῦτα μίγναι *misceri*
inter se posse, perinde ac possunt ea quae dicta sunt.

254 A. p. 310. v. 2. for. τὸ αὐτὸ ἐνδοτότε.

254 B. p. 318. not. Cur *emendas?*

254 D. p. 320. v. 15. αὐτῶν.

255 B. p. 323. v. 7-9. *conjuncta — conjunctae*. Dic, *particeps contrariae — partici-*
pes ejusdem et diversi. Sed ita et alibi Saepo.

255 Cp. 322. not. non facile mutaverim.

258 Cp. 332. B. v. 11. for. ναὶ ὡς περ, et C. v. 2. οὕτω δὲ. Tò δὲ vero in interrogat.
numquam Astius admittit. at qui v. p. 334. v. 1. 336. fin. etc.

258 C. 16. C. v. 3. ἐράπισθον non redderem non vulgarem, sed simpliciter unum ex numero.

258 Cp. 333. fin. Dic, magis etiam quam interdicto ac. Scil. plura etiam fecisse quam
ea quae ille ne faceremus interdixit. Vide Statim Legg.

259 Ap. 334. A. v. 8. for. ἀράπυς μὴ ὄν.

259 Bp. 335. fin. Dic clarius, multos quidem modis sint, multis item non sint.

261 Cp. 342. not. *. Non temere mutem. Vide quae de verborum hujusmodi cum
praep. διὰ compositorum usu apud Platonem, dixi alibi.

262 A 16. not. *** lego ἐν αὐτοῖς τοῖς.

264 Ap. 350. v. 18. lego γαίρεται δὲ ὁ γαστρίαις πέποιεν. Dicit γαίρεται in praesenti,
cum supra dixerit, v. 16. 17. ἦν et ἐγένετο in praeterito, quia haec quidem
antea, illud vero de phantasia ultimo loco ἐποδογμένην νοῦν.

263 Dp. 348. D. v. 4. πέπειται.

262 Dp. 345. v. 25. definit. for. melius conficit, perficit, efficit.

264 Cp. 353. v. 7. omnia (quae a nobis de hac re dicta erant) in dubium vertens,
vel evertens. Post ἀγιοβντοῦτος interpunge, et τὸ, ὡς refer, non ad hoc, sed =
= ad λόγον.

265 Ap. 352. fin. for. ἀπρωτοῦν.

265 Dp. 354. D. v. 2. unam cum altera sententia commuto, ex una in alteram
transco.

265 D. 16. v. 6. for. δοξασόντων.

16. 16. v. 3. for. οἷον κατὰ δέον.

265 E. 16. v. ult. πρόσθεν accedet, ultro veniet in eam sententiam, etc.

265 C. 16. C. v. 3. συνίσταται conerescent etc.

266 A p. 356. A. v. 8. for. ὡς.

266 A v. 9. αὐτονομιστῶν rerum ipsarum effectrix. V. infra B. v. 4. 7. 358. v. 4.
10. 11. 14. 354. 3

266 C p. 358. v. 2. ἐναντίας e regione oppositam.

267 C p. 362. not. *. Nisi hac pag. v. 3. malis legere διότι περὶ τῆς, et v. 5. τὸ,
ὥστε referre ad αἰτία. sed hoc sensu non περὶ τῆς, at περὶ τὴν διαίρεσιν con-
veniens esset scribere.

- 267 E. p. 363. v. 15. sed in imitantibus. Atqui etiam Scientes imitant. Tu verte
utique vero in imitantibus.
- 268 C. p. 364. C. v. 2. παρανέμιον nomen adfine, proximum, simile, a παρὰ prope,
ἀπὸ, non a παρὰ ab.
- 268 α. p. 362. A. v. 2. οὐκ ἔστι. an οὐκ ἔστι? (vide tamen p. 267. C. p. 264. D.
v. ult. ^{229 D.} 244. D. v. 10. ^{p. 221 E.} 220. E. ^{229 D.} 7. 244. D. 10.)
- 268 α. p. 363. v. 23. omni genere. Haec non a textu sunt.
- 268 C. D. p. 365. v. 21. ab arte proficiscentis visorum et simulacrorum fingendorum.
Male hic τὸ γάρτασ τινὸν (ars visorum) et τὸ εἰδωλοποιεῖν (ars simulacrorum
fingendorum) in unum colliguntur, quum illud (nempe τὸ γάρτασ τινὸν) hujus
(nempe τῆς εἰδωλοποιεῖς τέχνης) partem esse et supra dixerit Plato (358.
p. ^{266 D.} 266. D. v. 9. ^{p. 268 C.} 264. C. v. 7. 8.) et hic aperte significet.
- 216 B. p. 204. B. v. penult. for. ὁ ἀνὴρ.
- 216 D. p. 206. v. 6. τὸ ἡμῖν pendet fortasse a πυνθαροῖμιν (cujusmodi locutiones
ap. Plat. haud infrequentes sunt, pleonasticae), vel mendosum est.
- 217 α. 216. A. v. 8. καθ' ἐν refer ad εὐδοτῶ.
- 218 D. p. 211. v. 13. Dic, ut grave — arbitantes — investigationem prae meditate.
mini
- 220 B. p. 216. for. εἰς μέρη δύο, vel μέρη, εἰς δύο.
- 223 D. p. 226. D. v. 10. Ea vero pars quae spectat ad res quaecumque ex alia
in aliam urbem emptione et conditione commutantur. Notandum tamen
est hic E. v. 2. ἀλλὰ τῆς αἰτίας activo sensu, non passivo, sumi. Dici etiam
potest, Ea vero pars quae spectat ad eos quicumque — commutant. v. p. 228.
- 224 B. B. v. 2. et ibi a me adnotata.
- 224 C. p. 228. C. v. 4. τόρε. for. subaudiend. ὅτι quia quod mox sequitur. Possit etiam
τόρε περὶ τὰλλα reddi quod ad alia pertinet, quantum ad alia.
- 221 D. p. 220. v. 6. οὐδαμῶς nullatenus.
- 228 B. p. 240. v. 10. Dubito de voce λόγον, quomodo τῶν φανερῶν ἔχόντων dici
possit ὁ λόγος a Platone.
- 227 p. 239. Dic, si quid alicubi est, vel quidquid uspiam est.

229 p. 243. Dic, Saltem, pro Sane.

250 p. 250. not. **. Non neceſſe eſt: pendet enim τὸ, ἡμῖν ab ἀρεῶν quod eſt
v. 14.

251 E. 76. not. ***. Sine codicum auctoritate, non audeam mutare.

234 p. 258. v. 20. τυγχάνειν pro εἶναι duratōν. 76. v. 21. τοὺς νέους καὶ ἔτι etc. eos
qui juvenes ſunt et adhuc etc.

235 p. 260. not. ***. Non audeam mutare.

235 B. 76. v. 3. ante fin. εὐθὺς. omiſit Aſtius vertere, non ſane omittendum.

235 C. v. ult. ἀνοσῆρας referendum videtur ad ναυεῖρας ſimul cum παρὰδόντες, vel hoc
ἐν παρὰδόντας σχήματι pronunciandum.

239 A. p. 273. v. 25. Atque etiam. Dic Atqui vel Itaque. Sic et v. 14.

239 A. p. 272. not. †. κατὰ ταύτην i. e. ex ipſa nominatione αὐτο'.

241 C. p. 280. not. *. Quid? particula ἀν nunquam ſubintelligi poteſt?

243 A. p. 284. A. v. 3. Deceſſe vid. verbum aliquod infinit. poſt χαλεπόν.
v. penult. εὐδοτοτε. Omiſit Aſtius vertere.

245 C. p. 293. v. 18. ut declarare neceſſe eſt. Male haec exprimunt graeca.

245 C. p. 292. v. 11. Dele ὅτι. Vide ſup. v. 2. et p. 290. A. 1.

247 A. p. 299. 1. Dic, accedere et abire.

247 D. p. 298. D. 1. 2. Συμμεῖς ec. Intelligit τὸ ὅν ſive τὴν οὐσίαν ſive τὸ εἶναι,
quod commune eſt corporeis et incorporeis rebus.

249 A. p. 302. v. penult. ψυχὴν. addam εἶχειν.

249 B. p. 304. not. *. Minime vero. Ac tu verte igitur.

249 C. p. 305. v. 18. ulla de re. Dic ullo loco.

249 A. p. 303. 28. rationem. for. cogitationem, et ſic deinceps.

249 B. p. 304. not. **. Sed in αὐτῶν τε ὄντων ſubintelligitur rerum, τῶν
πάντων, huiusmodi aliquid, ut ſaepe. Conjunctioni autem τε, reſpondet
τὸ, καὶ αὖ verſu huius pag. 8^o.

249 E. p. 306. not. μὲν δὲ ἀλλ' ἢ. Nichil neceſſe eſt haec inſerere.

253 D. p. 318. v. 4. vel dele τὸ, ἐν, vel verte in uno.

v. penult. for. ὁλῖγα.

p. 331. v. penult. Dic, ut videtur, et sic p. 333.

v. 16. et alibi. Vide enim t. 3. p. 492. A. 6. 7, etc.

p. 332. not. *. Ita lego.

p. 336. not. Nihil necesse fuit mutare.

p. 344. v. 3. ἐν τῇ ἀτῇ, tamen.

v. 7. πάντα ἐγγὺς omnia omnino.

p. 348. not. * *. Tu construe: ὅτι πάντα πάντα τὰ πέρη (scil. διάφορα, δόξα, γαστρία: ita enim saepe Plato εἶδη et πέρη usurpat pro πράγματα res, cum earum genus aliquod universim considerat), ψευδὴς ec. Nempe: haec omnia, jam falsa sunt, iam vera.

v. 17. τούτων, subintell. τῶν πέρων de quibus hic supra.

p. 352. v. 3. ἀφ' ἑνὸς. ἡμῶν. for. add. ὁ σοφιστὴς.

p. 354. C. v. penult. πρὸς τὴν ἀντίφασιν referend. vid. ad αἰτίας.

p. 356. B. 8: μηχανῇ artificio.

p. 364. C. 5. αὐτῶν adverbium loci. et καθάπερ ἔμπροσθεν non nisi ad legg. referendum. v. p. 340. A. 1.

7. notae in Convivium.

p. 430. not. *. Sane nimis audacter hanc particulam extrudis. Ea vero referenda fortasse est ad ea quae sequuntur.

p. 432. not. * *. Nihil necesse.

p. 434. v. ult. lego τὶ. Num quid pro me dices? vel aliqua ne excusatione pro me utere?

p. 436. not. ἀτόμος emendatio.

p. 438. not. *. post νομίζομεν subintell. νομίζοντας ex νομίζοντας quod praecedit. v. Creuzer Meletem. Lips. 1819 lgg. par. 2. p. 96-99. Fischer praefat. ad Weller. ed. Lips. 1756. p. XIII-IV. vel καὶ τὰ ἅλα τὰ νομίζομεν hic a nulla voce pendet, et quasi aliquid indeclinabile est, Sicut dicimus καὶ τὰ νομίζομεν.

A proposito della emendazione da me fatta alla p. 438. not. *. Conviv. Plat. vedi Aristot. Polit. Flor. 1576. p. 620. init. dove s'intende ai =

πεῖσθαι

αἰρεῖσθαι ο αἰρετὸν εἶναι. v. p. 656. init. e p. 655. fine, dove il Vettori s'inganna
 e dee sottintendersi οχλὸν come apparisce da tutto il contesto di ciò che segue, e
 massime dal periodo o periodi immediatamente seguente. (confer p. 618—20. 625.);
 e passim, nè tale uso è frequentiss. ad Aristotele. Lucian. in Timone, opp.
 Amstelodam. 1687. t. 1. p. 122. — 3. καὶ μὴν εἰς ἡμῶν μισάνθρωπων μὲν εἶναι
 τοσαῦτα ὑπὸ αὐτῶν (scil. τῶν ἀνθρώπων) δεῖνὰ πεπονημένα, μισοῦσαν δὲ μισοφίαν.
 v. ib. t. 1. p. 871. fin. — 72. init. in fine Demonactis. p. 684. lin. 22. 686.
 lin. 22—24. Xenoph. ἀπομν. II. 1: 31. τοῦ σοῦ Διόσου — οἱ νέοι μὲν ὄντες.
 Isocr. epist. ad Mitylen. magistrat. μουνιστάτην εἶναι, καὶ τοὺς ὀνόμαστο-
 τάτους ἐν ταύτῃ nempe τῇ μουνιστῇ: ante medium. V. Fischer praef. ad
 Weller Grammat. graec. Lips. 1756. p. XIII—XIV. e le mie carte Supplemen-
 tarie di Bologna, p. 7. (e Orelli Opusc. graec. moral. Lips. 1819—21. t. 2.
 p. 804.) Tel est le contenu de ces feuilles Supplémentaires. “Καὶ βαρβαριῶς
 φανερὸν εἶπεν πολλὰν τὸν Ἡρόδοτον, καὶ περ ἑλθόντι γράφοιτα ὅτι
 τοὺς εὐεῖρων (nempe βαρβάρων) λόγους μεμύνηται. Ib. progymn. 8. de
 προσοποποεα, p. 85.

+ Thom. Soph.
ad. Barth.
1845

- 175 E X p. 442. v. 3. a fin. for. ἅμα pro ἄρα.
 176 E X p. 440. E. v. 2. οὕτω. Non intellecta vid. ab Astio hujus adv. vis. Vide
 Forcell. in Sic §. Sexto, nono, decimo, maxime locum Donati. Neque
 aliter sermo noster vernaculus. Ea est autem hoc loco hujus adverbii vis,
 ut exprimi alio graeco verbo non possit, neque item latino, nisi τῷ Sic,
 aut italico, nisi τῷ così, quae idem semper sonant atque οὕτως. Vide
 etiam Forcell. in Aleo §. 16:
 180, 2 + p. 450. not. Nihil necesse est mutare.
 180, 2 X Ib. E. v. 2. for. τὸν δὲ τῇ ἑτέρᾳ.
 181, 13 X Ib. B. v. 8. τὸ, ἔστι accipiendum de πανδήμῳ ἑρωτι. τὸ, καὶ ornatus
 gratia positum est et redundat.
 182, 2 X p. 454. E. 2. for. atque ut copere conetur.
 182, 2 X p. 456. not. *, * *. Nihil mutandum. v. p. 506. A. 3. (ubi tamen ἔστι
 videtur esse pro licet) et tom. 1. p. 164. A.

- 187, a 2b. 456. not. ***. Minime vero. et p. 457. not. Minime vero.
- 185, C, ind. p. 460. not. *. Non satisfacit emendatio.
- 184, C p. 458. v. 2. for. οὕτως δὲ καὶ παιδιμαῖς vel ἐρωμέροις ἀλλὰ.
- 186, 2 p. 462. C. v. 4. καὶ τοῦτο ἐστὶν ὡς ὄργανα τὸ ἱατρικόν. for. expung. v.
- 181, C p. 450. v. penult. etc.
- 187, a 2b. v. 4. ante fin. v. Plat. Sophist. t. 2. p. 284. E. v. 2.
- 187, B p. 464. not. *. Ita omnino. ^{282, C} καὶ ἡμεῖς ἢ ἀπομνηστέον.
- 185, C not. ***. Non est necesse.
- 188, 10 466. not. Non mutarem.
18. 2b. v. 12. ταῦτα etc. Et haec glossema sapiunt.
18. 2b. v. 9. for. ὡς ἢ ἐπιστήμην. Et v. 1. leg. for. aliquod participium. deest.
- 189, a p. 468. v. 3. for. αὐτὴν ut supra v. 1.
- 190, a p. 470. 8. εἰς ὁρβὴν recta. loquitur nempe Plato de iis qui rotantur
 ὑβριστῶσι αὐτῶν non eodem in loco semper manentes neque in gyrum
 circumeuntes, sed recta sese unaquaque rotatione promoventes, seu
 veluti globus aereus tormento iactus quidam rotatur
 progredientes recta dum rotatur, recta procedit etc. quod ex legg. etc
 contextu patet.
- 191, C p. 472. not. ***. Nihil mutandum.
- 192, E p. 476. v. 15. for. αὐτὴν, vel ἢ αὐτὴν.
- 194, 2 p. 481. v. 15-16. Male.
- 195, a 2b. v. ult. dic, cum talis sit.
- 195, E p. 482. E. v. 6. εἶδος ἐν παντί omnino in omnibus, ^{194, a} velut a se totum.
- 196, a p. 484. v. 1. ὑπὸς τὸ εἶδος corpore flexibili. ὑπὸς hic est flexibilis
 ut e sequentibus patet. τὸ εἶδος autem cum hic tum alibi ap. Plat.
corpus est, nempe id quod live in deo live in homine apparet et sub
 oculos cadit. v. p. 516. v. 17. 470. v. 1. et Sueton. in Jul. c. 77. 1.
- 197, C p. 487. v. 22. primus.

196, B^{for.} p. 484. not. *. Nihil mutandum.

197, B^{for.} p. 486. not. *. Forte nihil mutandum.

197, E p. 488. not. **. Nihil omnino mutandum. Articulus ante ὥδης merito omit-
titur. ποινῆς τε γὰρ ἐν τῇ λέξει data opera hic utitur Plato.

197, D p. 487. v. 4. a fine. Dubito de versionis rectitudine.

ib. B. v. penult. tenendus. At qui νικτὸς est qui comparari potest, vel compa-
randus.

197, D p. 490. v. 4. for. καὶ ταῦτα μὲν, scil. τὰ ἀποθῆ, sequitur enim ἐξ αὐτῶν δὲ
τούτων.

199, B. A. 6. ἐγχευάσω.

199, D p. 493. 12. Dic, filii Saltem vel filiae. i. e. Saltem unius alicujus filii
vel filiae.

199, E p. 492. not. **. Lego τί δέ; ἀδελοῦς, αὐτὸ ec. Ita Plato solet τὸ τί δέ;
a legg. distinguere.

200, D p. 494. 18. for. τὸ βούλομαι εἰς τὸν ἔπειτα ec. vide v. 8. 11. 14. et p. 492.
B. v. 2. 5. et 504. A. 3. 4. 5. 7.

201, A v. ult. for. deest hic alicubi vox τίς. [fort. ἐνός καὶ ἑπὶ]

201, A p. 498. not. Lego Ἡ καὶ ὁ ἀν.

201, A v. 7. et v. penult. for. μεταξύ τι ut v. 12-13.

201, D p. 496. D. v. 4. πρὸ hic puto esse non ante sed pro, i. e. pro peste
repellenda aut avertenda. sed videndi historici.

201, C p. 498. C. v. 7. for. δὲ δὴ καὶ ναυόους λέγεις, vel δὲ δὴ λέγεις καὶ να-
ύους.

201, E p. 500. not. Nihil muta.

201, A p. 502. A. 6. for. ἱναῶς.

201, A p. 504. not. Minime, at tu scribe βουλόμενος;

201, D p. 506. 7. μεγάλαιον, ἔστι — ἐπιθυμία, καὶ.

ib. not. ***. Nihil muta.

- 206, 2. p. 508. D. 4. διαχίται laxatur, scil. ad paricendum.
- 207, 2. p. 510. not. for. ἤν μὲν καλεῖται.
- 207, 13. p. 511. v. 10. fame, adde, diuturna.
- 208, C. p. 512. et 513. v. 20. post ἐννοεῖς et perspexeris interpunge. ἐννοεῖς autem hic non est perspicere sed attendere, animadvertere, in mentem vocare etc.
- 208, 2. p. 512. v. penult. for. καὶ ὅτω ἀν.
- 209, 13, p. p. 514. B. v. ult. for. περὶ τοῦ οἴου etc.
- 209, 2. not. f. vel del. καὶ ante εἰς Ὀμπρον.
- 209, C. p. 515. v. 26. 27. Dic, procreat tam praesens — memoria repetens (scil. amores suos), et prolem etc.
- 210, 2. p. 516. g. μετὶν persequatur, non sermone, sed opere.
- ibid. v. 15. αὐτὸν ipsum amatorem, non τὸν ἡγούμενον de quo superiore versu.
- 210, 12. p. 517. v. 18. Dic, pulchrum quod in specie est, i. e. in corpore, in visibili. vide quae not ad p. 484. 1. (216, 2)
- 210, C. p. 516. v. 5. a fine. πᾶν, scil. καλόν.
- ib. v. penult. Lego τῷ παρ' ἐνὶ, ὥς περ οἰκίτης, ἀγαπᾶν παιδαρίον — δου-
= δούων. C. v. 2. καὶ ἡγεῖν. Non delectam, propter sequentem con-
textus vinct.
- 211, 2. p. 518. A. 5. ὡς utpote.
- ib. not. **. ita prorsus. αὐτὸν αὐτὸν.
- 211, 2, E. p. 520. not. * **. Nihil omnino mutandum.
- 212, 13. p. 524. 2. αὐ. for. ἀεὶ.
- 212, 1. p. 531. v. 18. hic. Malim, uno eodem in loco.
- 212, 2. p. 532. not. *. Nihil mutandum.
- 212, C. vers. 7. τὸ, ἀλλ' ἄνν redundare mihi videtur. Sic Solet Noster. v.
Creuzer Meletemata par. 1. p. 83. not. 62. et Sup. 472. B. 1.
Aristot.

Aristot. Polit. l. 4. Flor. 1576. p. 297. l. 5. p. 449. et ib. Victor. et l. 7. p. 604. Hippocr. de aere, aquis, et locis, ed. Mercurial. Ven. 1588. Clasp. 1. p. 28. C. ἔχει δὲ καὶ κατὰ τὴν γῆν ὁμοίως ἀπὲρ καὶ κατὰ τοὺς ἀλ-
λους ἀνθρώπους. Vedi i miei pensieri p. 4036. 4037. Lucian. opp. 1687. i. 789. Anion. epist. de Xenophon. §. 3. et 10. e le mie
carte Supplementarie di Bologna p. 6. 10. (Tel est le contenu de ces
feuilles Supplémentaires.) Eudocia violari. p. 78. de Cadmo ex Arriano:
εἰς ἔρβα Θηβαίων ἐγένετο πατερός, πλούτου εὐδονιμῶν καὶ τῇ ἄλλῃ σοφίᾳ.
εἰ Aristid. or. εἰς βασιλέα (M. Aurel.) t. 1. p. 118. Canter. οὐ μόνον οὐ-
ε εἶπει καὶ τῇ ἄλλῃ παιδείᾳ, ἀλλὰ καὶ ἀνδρία ὑπάρτειν αὐτῶν δύνα-
ε μερος. 2. e Plat. t. 4. p. 164. lin. 3. e Porfir. ad Marcell. c. 1. Mez-
zo. e Orelli Opusc. Graec. moral. p. 210. lin. 25-6. t. 2. luogo ma-
le inteso 2b. alla p. 633.

2/15, 2 p. 534. not. Si quid addendum sit, legam μέχρι πόρρω. A. v. 7. νέου
Substantive accipio.

2/15, 13 B. 2. Scribo λέγειν; καὶ ὅσοι ἄλλοι (nempe ὁρῶν) πάντες cc.

2/15, 2 p. 538. D. 6. οὐν. for. delendum.

2/15, 2 p. 541. v. 10. hactenus. Mallem hujusmodi. 2b.

2/15, 2 2b. v. 7. a fine. for. meae dignitati consulentes.

2/15, 2 p. 542. nott. * * *. Non temere mutaverim.

2/15, 2 p. 544. 8. Scribo μέγιστος συμμίσας ὑμῶν εἶπον, ἃ etc.

2/15, 2 v. 11. ἃ δὴ. for. quare. v. p. 466. C. 6. et Corinth. de Dialect.
Ταῦτ' ἄρα ἄττινον. etc. de deficientia praepositi. ap. Atticos.

2/15, 2 p. 546. not. * * *. omnino αὐτὸν ἐπὶ.

2/15, 2 v. 7. for. ἐπαρθεῖναι;

2/15, 2 p. 534. not. Nihil necesse est addere. v. p. 440. D. 2-3.

2/15, 2 p. 527. 5. bibemus.

2/15, 2 p. 440. v. 3. a fine. for. εἶσαι. for. 2b.

- 73, 2 p. 446. v. 11. ἀνδρεῖοντι, οὐδὲς: inter haec 'duo verba intercedere' videtur unius
 periodi finis, et alterius principium. In medio tamen hoc relinquo.
- 154, 2 p. 456. not. ***. Omnino minime. Totus enim contextus hanc periodum
 120, 2 adstruit ac requirit, praecipue autem vox ἀδιονεοβαί A. 6.
- 191, 2 p. 473. v. 5. Dic, quae constringuntur.
- 156, 2 v. 4. a fine. Dic, et pristinam. nempe, Amor est ἔρωσις etc.
- 103, 2 p. 476. not. *. An ὄντε? V. vers. 9. ^{193, 2} ~~ἐπὶ τῷ~~.
- 103, 2 not. **. Non temere matrem. ^{193, 2} ~~ἐπὶ τῷ~~.
- 103, 2 B. v. 5. τῷ θεῷ. An, Jovi? itaque, τὸ διαδραγέντες esset, ut solent, reconciliati.
- 144, 2 p. 481. 19. quisque. Dic, uterque, ^{193, 2} ~~ἐπὶ τῷ~~ et v. p. 478. E. 1. 2.
- 196, 2 p. 485. v. 1. circumflecti, vel circumplicari. ~~ἐπὶ τῷ~~
- 202, 2 p. 496. E. 5. ἐπὶ. for. ὑμᾶς.
- 105, 2 p. 480. v. 3. a fine. ἀνέμεινοντο ab invidia vel reprehensione vel indignatione
 remotum.
- 209, 2 p. 515. 5. 6. pro concipere dic gravidus esse.
- 212, 2 p. 514. v. penult. for. ἀτὶ τὰ αὐτὰ ὄντα. Vel. intell. ea similia esse iis quae
 philosophus parturit.
- 215, 2 p. 508. v. 3. a fine. for. μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ.
- 211, 2 p. 516. C. 2. for. τοιοῦτους, καὶ ἵνατεῖν (nempe λόγους) οἵτινες (vel οἵτινες, nempe
 λόγοι).
- 213, 2 p. 523. v. 5. a fine. astideret. for. ad sedendum collocaretur. Vide enim 522.
16. v. 7. et 5. a fine.
- 213, 2 p. 524. E. 4. πρῶν. for. nudius tertius, atque ita p. 438. E. 6. atque etiam
 420. 2. ^{193, 2} ~~ἐπὶ τῷ~~ οὐ χεῖς ἢ πρῶν loquendi formula est, ni fallor, ap. Lucian. vel Demo-
 sth. live οὐ χεῖς οὐδὲ πρῶν, nempe, multo antehac.
- 214, 2 p. 528. C. 3. deesse aliquid videtur. (ante ἐὰν 22?)
- 214, 2 p. 535. 20. 21. dic quendam — noluisse etc.
- 216, 2 p. 530. not. **. Lego τὰ ἅλα δὲ ἐμὸν.
- 215, 2 p. 529. v. penult. prorsus. dic vehementer. ~~ἐπὶ τῷ~~



Ἄλλο perovdër o ridondante, come in Italiano. (altro ridondante. Ricordano Malispini Stor. Fior. Firenze 1816, c. 95 fin. Il Villani nel luogo parallelo lib. 5, c. 33 mette altri ut oi ἄλλοι.) Lucian. de Astrol. fin. ἰνὸ δὲ τῇ δὴν τῶν ἀστέρων μὲν δὲ ἄλλο γίγνεσθαι, per μὲν δὲ γίγνεσθαι. E questo luogo dimostra l'origine di questa frase ed uso del pronome ἄλλος, altri o ἄλλο altro, sì quanto al greco, sì quanto all'italiano. perocchè viene propriamente a dire, μὲν δὲ ἄλλο ἢ αὐτὸ τὸντο τὸ γίγνεσθαι. Così senz' altro val propriamente senz' altro, fuor della cosa medesima o delle cose di cui si parla. V. me ad ovdër πλεόν in Plat. Phaedone ad fin. ^{lib. 13, 14, 15, 16} et contextum loci Luciani laudati. Qua spetta quel luogo del Guicc. lib. 6, t. 2 ed. Friburgo p. 74. Ai Veneziani non pareva piccola grazia se non fossero molestati dagli altri. Quel dagli altri ha relazione ai Veneziani medesimi, e vale insomma da nessuno, cioè infine ridonda affatto. Questo modo è ordinarissimo massime nel dir familiare. Così diciamo l'amicizia altrui, la conoscenza altrui, le offese altrui, e simili frasi dove l'altrui ha relazione a colui solo di cui si parla, sia persona o cosa, cioè in somma ridonda. e così mill'altre frasi. E così credo che sia anche in greco. e in lat. (v. per esempio Lucret. l. 2, v. 9.) ed altresì in franc. e Spagn. le quali due lingue si osservino ancora circa gli altri modi notati di sopra ed altrove a questo proposito.

4 10.
14

Notae in Protagoram
2^a copia
suo 2^h cart.







1. Notae in Protagoram.

Tom. I. pag. 6. D. verte, me ex lassitudine somnus refecerat.

p. 22. B. verte: praeter cetera (vitia) etiam vasum esse.

p. 44. C-D. Διναὶος idoneus ἱναρός. V. Fabr. B. G. in Xenophonte l. 3. C. 4. §. 1.

t. 2. p. 71. ed. veteris, et Xenoph. Sympol. IV. 15. tum Plat. t. 2. p. 318. v. g.

Hippoer. περὶ ἀγγῶν de fracturis ἰσοῖ in it. αὐτὴν γὰρ ἡ δινασιότης φύσις i. e. verissima, ipsissima natura. Et paucis interjectis verbis: αὐτὸς γὰρ ὁ ἐπιδιδόμενος τὴν χεῖρα ἀνορέ-

πει οὕτως ὑπὸ τῆς διναίης φύσεως ἀνορυσσόμενος ab ipsa et vera natura. Lucian. opp.

1687. 2. p. 9. τοῖς διναίοις προσημασθῆναι propriis, idoneis, convenientibus ornamentis.

V. ib. p. 260. l. n. 6. Xenoph. Anocr. IV. 4. 5. V. le mie carte Supplementaire

cc di Bologna p. 4. 7. (Tel est le contenu de ces feuilles Supplementaires) "Καλεῖται δὲ ναρά

cc μὴν τὸν Ἀπαρὸν Ἡριδάρους οὐδὲ μίαν δὲ ἀπόδειξιν περὶ αὐτοῦ φέρεi. ἔτιτοι δὲ φασί

cc δινασιότατον (verissimum, ipsissimum) αὐτὸν εἶναι Νεῖλον, Eratosthenes Catasteris

cc cap. 37. Διήρημα δὲ τις περὶ αὐτοῦ λέγειν οὐδὲν τῶν τοιούτων ἀντιβόλογοι εἶναι διναί

cc ὅν' ἐστι, Theo Sophist. progymnasm. 2. quod est de narrat. ed. Basil. 1541. p. 38. 20

Διναὶος ἔπος in Democratis Sentent. aureis, 38. (ed. Orell. in Opuscula Graecor. vett.

Sententiosa et moral. t. 1. Lips. 1819. p. 84.) est amor verus, germanus, legitimus, non

justus, ut putasse Cl. editorem Jo. Conrad. Orellium, docet ejus annotatio ad h. loc. p.

500. V. definition. etc. τῆς δινασιότητος ib. t. 2. p. 330. 310. Plat. t. 1. ed. Asti, p. 44.

C-D. verte: costui sarebbe anche professor competente di questa materia, se lo mettessi

inno al paragone di uomini che ec. Διναὶος qui non è giusto, ma ec. v. Fabr. B. G.

t. 2. puto in Xenoph.

p. 44. v. 27. leg. οἷοί περ οἱ εἶν. p. 50. A. Dele interpunct. ; post προσώπων.

p. 48. A. φασ. τοὺς ῥήτορας pro τῶν ῥησθέντων. Sed locus omnino obscurus.

ib. B. ὡς αὐτὰ δὲ δῶν. Omittit Astius vertere.

p. 50. A. Dele interpunct. ; post προσώπων.

p. 50. C. lege εἶναι ; γαίαν ἄν.

p. 56. A. verte et praeterea aliud quiddam esse et dissimilia.

ib. B. lege, πλείω.



- p. 60. E. for. εἰ αὐτὸς, vel καὶ αὐτὸν ut in versione, vel etiam καὶ αὐτὸς ὅπως ut p. 62. v. 2.
- p. 70. A. placet quod. pp. μετεννεγμένον: pertinet Scil. ad ἐρωτήματα.
- p. 70. B. γενέσθαι verte fieri, devenire ut patet ex sqq. v. p. 466. B.
- It. for. τετραπώνω. v. et p. 80. A.
- p. 78. v. 1. καὶ αὐτοὶ intelligend. videtur de Sophist. vid. v. 3.
- p. 78. v. ult. Del. τούτω.
- p. 86. E. parenthesis terminanda videtur post γιγνώσκω.
- p. 88. E. οἱ δ' ἑτέρα ec. mala interpunctio, et versio, et emendatio, forte etiam textus.
- p. 88. E. melius οὕτω δὲ.
- p. 89. fin. male me tibi dedam ec.
- p. 90. male ut quotiescumque ec. v. ἐναρτοτε p. 74. B. 96. E.
- p. 90. D. πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν. for. diaeresis est pro ὃ τοῦ προνοήσεν.
- It. ἐυπορώτεροι — διαρόνημα. deest aliquod verbum oppositum τῷ, μούνος.
- It. εἶνα τούτου quo ad hoc.
- p. 96. B. for. οὗτος βιβιωμέναι.
- p. 96. D. ἐστὶ δ' α' ἐστὶ cioè cose dolci che son buone, e cose acerbe cattive.
- p. 98. v. terzult. verte quam vocant voluptati succumbere ec.
- p. 100. v. 2. 110. v. 4. verte si haec affectio non est voluptati succumbere, se questa affezione non si chiama soccombere al piacere, come dunque si chiama?
- p. 102. D. for. ἢ ὁ αὐτὸς τρόπος.
- p. 104. C. verte, respondeamus et dicamus. Et It. omnino leg. ἐνέτρο pro ἐνείνω. Ora rispondiamo gli dunque ec. Ed è repetizione solita in Platone.
- 1) p. 104. v. 3. for. ἀνέροιτο οἱ ἄνθρωποι.
- p. 106. v. ult. 108. v. 1. τὰ πολλὰ hic videtur esse, multitudines. v. 108. E.
- p. 108. B. v. 2. γαίνεται. Subintell. εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ βίου.
- p. 110. E. for. τοὺς τούτου διδασκάλους.
- p. 112. v. 1. l. ποιεῖ, ἐπεῖτα. It. C. l. ἢ ἐπὶ τὰ ναυὰ, v. p. 590. A. 504. v. 7. 592. E. 526. v. 3. It. 112. D. l. ξυριδόμεναι.
- p. 112. E. verte, num si vera sunt supra posita, aliquis hom. ec.
- p. 118. v. 1. l. αὐτὴ.

2. Notae in Phaedrum.

p. 125. v. 13. Dele ut lolet.

p. 128. v. 3. ἡ. for. ναί.

p. 128. B. v. 4. ἐθενδε πότεν alicunde ab ἡψι ora.

p. 132. v. 6. haud facile dixerim utrum τῷ χορῷ dativum sit an ablativum.

p. 133. v. 10. circumducendi. Dic ducendi. ita et v. 12.

p. 137. 137. praestent. Dic Sibi Superiores fiant.

p. 138. v. 5. tales enim sunt amoris effectus. talia enim efficit amor.

p. 140. v. 4. for. σπουδαίουσιν.

1b. 140. not. ** est οἱ μὴ ἐπώντες nullam ejusmodi ἐπιθυμίαν habent. for. παυσαμένον vel παυσαμένῳ τῆς ἀπας.

1b. 140. not. ***. Nilhil opus est.

p. 142. v. 5. στρογγύδα. Subintellig. ἔστι. Servandum autem τὸ, ναὶ ἀντιβῶς. Quid enim est σαφὴ ἀνοτερόπρευστα.

1b. 142. v. 4. τὰ δέοντα le sentenze e i concetti opportuni. In Somma vuol dire:
S'ha dunque da lodar questa orazione anche per ciò ch'appartiene ai Sentimen-
ti?

p. 142. not. *. Minime. Immo tu verte non judicaturum, sed judicare.

p. 144. B. ὅτι σου τῶν παιδικῶν etc. respicere videtur ad detectam orationem quam Phaedrus gestabat. v. p. 128. D. Ita enim Suadere videtur hic inferius εἰς τὰς ὁμοίας ῥαβὰς ec. et quae sequuntur p. 146. C. ec.

1b. 144. E. v. 4. πάντα refer ad τὰντα.

p. 146. not. forte (ἢ βούλει τ. π. παντὶν;)

1b. E. v. 2. αὐτὸς ταύτης scil. πλατάνου.

p. 148. v. 11. παντὸς cuiusvis rei; vel leg. τοῦ παντὸς ut 144. E.

p. 148. not. Nilhil necesse.

p. 148. D. scribe ἢ μὲν ἔμμετος οὖσα, ἐπιθυμία ... ἄλλῃ δὲ ἐπὶ κιντος, δόξα.

p. 150. v. 6. παστριμαρία τε. Videtur hic aliquid deesse v. g. ἐποργιαίνεται.

p. 150. v. 8. lege καὶ τὸν νευτημέρον.

1b. 150. v. 16. μιμήσασα ἀγωνίῃ, uncis include.

1b. 150. v. 15. ἀχθῖσα for. ἄστα. V. hic v. 8. 17. p. 148. v. 24. 25. 29.

p. 152. C. συμμυρὸς οὐσιὰ, conserta umbra, veluti apud Politianum: e l' montanaro a l' ombra più conserta.

p. 152. v. 10. lege τὸν ἐπαστὶν et verte: tot mala atque etiam plura, ad animum spectantia, si amato eveniant vel natura insint, necesse est amatorem quaedam ex illis libenter conspiciere, quaedam ipsum parare et efficere.

p. 154. A. Ἔστι μὲν δὴ. Qui ei voleva un capoverso, perchè la proposizione cambia, e dimostrato già che l'amante è βλαβερὸς per tre capi, s'incomincia ora a mostrare ch'è anche ἀνδρῆς. v. 156. v. 18. 158. v. 4.

p. 156. v. 16. transfer stigma quod est post αἰόχει, post ἀνευτῶ.

ib. 156. v. 22. μεταβᾶλὼν. for. μεταδabῶν. v. hic v. penult.

p. 158. v. penult. περὶ τοὺς λόγους quod ad sermones attinet.

p. 160. v. 11. αὐτόθεν illico ἐξ ὑπονοῦν, ἐξαίθρως.

ib. 160. v. 16. καὶ Ἰθουον ut ait Ibycus.

ib. v. 17. αἰείψα reportarem, scilicet, offensionis in deos, honorem ab hominibus pretium acciperem ec. offendessi gli dei per offrire onorato dagli uomini.

p. 162. B. respicit ad p. 146. A.

p. 162. C. ἑτέρου. respectu ejus ad quem Lysias, et ejus ad quem Socrates orationem suam dicere simulaverat.

p. 162. D. ante fin. ἐν τῶν ὁμοίων, di due simili nel restante preferir quello che ama a quello che non ama, vel, gratificar loro in cose simili.

p. 166. v. 1. for. οἴσσει νόω τε καὶ ἰστορίᾳ.

p. 168. v. 1. for. interpungend. post περὶ et ἔργα.

ib. 168. v. 20. for. δεστ ἀέρεται post ἔμφυχον vel supra post ἀΐφυχον.

ib. 168. v. 24. ἔστι, transferenda forte interpunctio post πάντως.

p. 168. v. penult. θυραῖς est jumentum?

p. 170. D. τὸν αἰὶ δὲ χρόνον ab aeterno. Nam συμπεριγυρόντα praeteriti temporis est.

p. 172. not. *. et forte nil mutandum.

ib. v. 4. particula aliqua conjunctiva desiderari videtur.

ib. v. 6. τῆς ναυῆς vel navias.

ib. D. καὶ ἀνδρῶν ψυχῆς. Subintell. διάνοια.

p. 172. C. v. penult. for. χωμένην, περὶ ἣν τὸ τῆς ἀνθρώπου ἐπιστήμης γένος, τοῦτον ἔχει τὸν τόπον, nempe τὸν ὑπερουράνιον ut paulo sup. nam certe de eo intelligenda sunt haec verba, secus ac fecit Aelius. Nunc si legas χροῖται, τὴν ἐπιστήμην personificari, et in exteriori coeli parte inter aeternas rerum οὐσίας a Platone his ce verbis collocari necesse est. Quod falsissimum est, et a Platónico Systemate alienissimum. Nam ἐπιστήμη non est οὐσία alicujus rei,

sed εἶς

sed ἔξῃς i. e. habitus Dei vel animi, et earum ipsarum οὐσιῶν cognitio in Deo vel in νῶ consistens. Ecce autem versu proxime sequenti, ipse Plato Divinam mentem quae τῶν οὐσιῶν (perinde ac mens animi) Spectatrix est, non ἐπιστήμην ipsam Spectare, quasi ea, οὐσία aliqua sit, sed ἐπιστήμην aliā dicit. Ceterum τὰ, περὶ ἧν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος verte: circa quam verae Scientiae genus veridatur, i. e. ad eam pertinet, et de ea agit etc. vide tamen hic D. v. 6. pp. et *

p. 174. v. 8. ἐπιβάλλουσαι for. ἐπιβαίνουσαι.

p. 176. B. fine. δὲ γὰρ, etc. versio pessima est. Forte etiam textus laborat. Sensus est necesse esse ut homo comprehendere mente et concipere atque intelligere possit non individua solum, ut ceteri animantes, sed etiam species vel genera; eamque intelligentiam et conceptionem aut Plato recordationem esse τῶν οὐσιῶν illarum quas, antequam in corpus migraret, vidit animus hominis.

p. 178. v. 4. ἵν'. for. ὥς.

ib. 178. v. 7. for. ἔχει pro ἔχει; et de τῷ αἰτίαν ἔχειν putari, ferri, dici, vide nos ad Gorgiam p. 408. v. 9.

ib. 178. B. v. penult. ἡμεῖς nempe οἱ φιλόσοφοι. v. p. 184.

ib. 178. v. 7. for. αἰτίαν ἔχει.

ib. 178. v. 23. αὐτῶν nempe διανοούνης καὶ σωφροσύνης καὶ ὅσα ἄλλα τίμια ψυχῆς. refer autem ad εἰμόνας.

* 178. B. τὸ τοῦ εἰμασθέντος γένος, nempe σωφροσύνην ipsam et διανοούνην, et alias ejusmodi οὐσίας.

p. 180. not. ** atque haec est Platonis in hac oratione consuetudo, ut articulos

articulos omittat vel parcius adhibeat, quippe quae continū fere dicendi genere
composita est. v. 194. ^{A.} v. 6.

p. 182. v. antepenult. πρὸς ὄν. v. p. 162. B.

p. 182. D. v. 5. malo ἐνάσθη.

p. 184. v. 9. ὁ Ἀγγέλῃς, nempe ὑπὸ Ἐρωτος. v. vers. 11. 12.

p. 192. v. 4. οἶον εἰνός com' ē naturale.

p. 192. v. 11. τὸ αὐτοῦ πέρος gratificargli anch' esso per la parte sua ec.

p. 195. v. 12. Dic captus vivat.

ib. 195. v. 14. extracta est. Quid hoc? num ἐντέτιστα ἐστὶ ἀ τεύταίνω? immo
ab ἐντίνα.

p. 196. v. 18. αὐτοῖς. malim αὐτὸν; scil. λόγον;

p. 198. E. ὡς ἐπιεῖν fere, appresso a poco, si può dire.

p. 200. 24. κατὰ τὸ εἶδος τιμῆς ἐνάσθης. Male haec vertit A. Stius. V. hac
pag. vers. 21. τιμῆ ec. 22. τετιμνωτάς ec. 26. τιμῶντας etc.

pag. 200. v. 9. ὡς εἴονε ut videtur.

ib. 200. v. ult. Malo συνεπτερόν;

p. 204. A. v. 1. Τοῦτων δὲ τ. λ. videtur respicere hic ad E. v. 3. 4.

p. 204. A. v. 6. for. ὑμεῖς δ' ἐρωτᾶτε.

p. 208. v. 2. διειδέναι dignoscere.

p. 210. B. πιδανάμεθα, πιδανᾶσθαι, non fallimur, sed erramus, vagamur et
invicem dissentimus.

ib. 210. διηρᾶσθαι distinguishere.

p. 210. B. v. 7. ὁδῶ: idem ac μεθόδῳ, ut alibi ap. Platon. ib. v. antepenult.

Bonam rem invenisset vel cognovisset qui hanc cognitionem adeptus esset.

Adludit

Adludit Phaedrus in voce εἶδος quae tum Speciem Significat, ut a Socrate
 usurpatur, tum rem, veluti ἰδέα; quae de voce vide notam Guil. Battie ad
 Isocr. Paneg. (ni fallor).

p. 212. A. v. 5. for. ὁσὸν ἀν' ἀρχῆς.

Ab. 212. v. 7. ἢ οὐδὲν ἔτιον. V. Sup. D. v. 8.

Ab. 212. B. In verità quello di che qui parla Lisia è il fine.

p. 214. v. 3. for. τῶνται μᾶλλον ἢτις.

p. 214. C. v. 1. tam accurate pervidere. Hae est τοῦ διδόναι Significatio
 ap. Plat. v. 228. B. v. 4. et ibi a me notata. al notato sopra la p. 228.

B. v. 4. In questo genere di verbi, che in tali casi, non significano
 altro che differere exponere, mi ricordo aver veduto Spestis. errare
 gl' interpreti. V. p. e. Orelli, Opusc. Graec. moral. t. 2. p. 212. lin. 10.
 Così διαλαμβάνειν Spestis. ap. Fozio, Bibliot. e nello Scapula.

p. 216. A. fin. τῶν εἰσότητων νομίστων. Male Astus.

Ab. 216. B. ἀντιμαχόμενοι assimulantes, nempe describentes sub ea figura
 equorum et aurigae.

p. 218. A. v. 2. for. τὰ μὲν οὐαῖα.

p. 220. A. ὑποδείκνυσθαι Subdemonstrationem.

p. 220. B. v. 1. ναῖως. deesse videtur ἀγούρι.

Ab. 220. A. qui prae veris veri similia cognoverunt, utpote magis
 honoranda.

p. 223. v. 23. Dic. revocare pro esse revocandos.

p. 226. v. 7. vel 8. Deesse videtur ἐπιτασθαι.

Ab. 226. C. for. ὡς οὐδὲν ἔργον, vel αὐτοῖς δέ, vel αὐτοῖς τε, vel ναὶ
 αὐτοῖς.

p. 227. v. 23. *illis. Dic a se.*

p. 228. B. v. 4. διδέσθαι *perspicere, optime notere*. Ita Saep̄ Plato in hoc verbo et in διδῆν̄ et aliis per praep. διὰ. διδέσθαι hic est ναταροῦσαι ec. v. hic C. et 186. D. διεισπεῖν pro ἐραγνίσαμεν.

p. 230. not. **. Et quidem optime, emendatio autem Astii pessima. Non enim hic agitur de rhetoricae artis magistro qui τέχνην λόγων δίδωσιν sed de ipso oratore qui τέχνην idest artificiose orationes adhibet. Quod patet e contextu, et maxime ex vers. 23.

p. 230. v. 3. for. πρὸς τὸν Ἰπποκράτην ad Hippocratem.

p. 231. v. 12. 14. 15. *cuique, quoque*. Dic. *cui, quo*. Ita et v. ult.

p. 234. C. v. 5. Dic. Conari quidem possim (ad τὸ, πειρῶ vers. Superior), sed nunc non is sum ut his tentaminibus, vel his tentandis, gaudeam. Sic poscit contextus. Vel omnino, tentaminibus.

p. 236. fin. for. τοῖς πολλοῖς est *in plerisque rebus*.

p. 238. A. v. 4. leg. οὐχ ὅτ' οὐδὲν. Sic bene haec cum sequentibus convenient, ναὶ ταῦτα ec. nempe humana etiam, quae nunc tu sola spectas, bene se habebunt, si ex illis μὲν ἀδὸς, idest ad deos spectantibus conficiantur ec.

16. not. ** Nihil minus.

p. 238. E. v. penult. Nota δὲ (idque cum ἀπα pro. ἄπα) in interrogatione, quae de re in his observationibus alibi.

p. 239. v. penult. Dic nam si inveniremus etc.

p. 240. A. for. ἀναμνηστικόν.

p. 240. E. v. penult. for. ἑλπίς τε περὶ ναὶ ec. v. 238. B. v. 4. 6. 11. et alios locos, maxime huius dialogi.

p. 242. C-D. for. maiorem esse putant orationum Scriptarum utilitatem quam
 si is qui scit, ipse moneat et recordationem det de iis de quibus sunt ea Scripta.

p. 243. v. 13. Dic reliquisse se putat.

p. 244. C. v. penult. τὸ γ' εἰνός, quantum quidem videtur.

p. 246. B. v. 6. lego ναὶ αὐτό τε.

p. 248. B. v. 2. for. ἔαν.

p. 248. v. 7. leg. vid. εἴτε τις ἄλλος. v. vers 10.

p. 250. v. 7. malim δέιν.

p. 251. v. 5. Dic iis auxiliari potens. Ceterum post bonstēv minorem
 interpunctionem adhibe. τὸ, εἰ μὲν εἰδώς etc. nullum habet εἰ δὲ cui
 respondeat, quae ἑλδεργῆς orationis in Platone non infrequens est.

3. Notae in Gorgiam.

p. 268. v. 4. ὅσα quanta, non quid, vel leg. ὅτα. V. p. 274. E.

p. 268. C. v. ult. λέγων. Subintell. εἴποις ἂν ταῦτα.

p. 270. v. penult. ἔγωγε. Subintell. λέγω.

p. 276. v. 7. for. εἰν καὶ ὀλίγον.

p. 278. B. τὰς εἰς τινος πρὸς ποδέρμιους, piano, disegno, impressa militare
 Secundaria, cioè dopo già risoluta, o anche cominciata la guerra.

p. 280. A. δαιμονία hic videtur mirabilis.

p. 280. A. Εἰ πάντα γε etc. hoc est quasi dicas, multo etiam magis id tibi
 videretur, si omnia etc.

p. 282. v. 5. οὐδὲ, for. οὐ.

p. 284. A. οὐν ἀνδρότερον. Videtur hic adhiberi pro ἡδύτερον si respicias
 ad proxime sequentia. Ita saepe Graeci οὐχ ἥνιστα fere pro μάλιστα.

v. p. 138. v. 22. 29.

p. 284. A. οὐν ἀνδρότερον. Ita Aristot. Polit. ed. Flor. 1576. p. 156. 164.
 l. 2. οὐ χείρον pro βέλτιον: et l. 6. init. et Hippocr. Sive quisquis auctor
 est, init. libri 4. de morbis (περὶ νόσων): καὶ ἀπὸ τούτων εἰς τὸ σπέρ-
 μα οὐν ἐλάχιστον οὐδὲ ἀσθενέστατον (Subintell. μέρος) συνέρχεται. i. e.
 πλεῖστον καὶ ἰσχυρότατον, ut patet ex libro de genitura sub ejusdem
 Hippocrat. nomine, init. οὐ χείρον pro βέλτιον. V. Lucian. opp. 1687.
 t. 1. p. 591. 862. 868. t. 2. p. 32. οὐχ ἥνιοτα pro μάλιστα, ib. p. 376.
 Sic ap. Longin. init. fragm. ad Marcell., ut patet ex Legg. et ap. Hero-
 dian. Hist. init. Huc pertinent quae Creuzer Meletem. Lips. 1817. =
 * ~~Σημ. ἀπὸ τοῦ Νουμίου~~ = Legg. par. 2. p. 74. init. Contra ap. Hor. περὶ εἰρηνικῆς Cantabrig. 1729 p. 340. οὐ βέλτιον pro χείρον vel χείριστον, vel ναύον.

Ad p. 284. A. Adde Clearch. ap. Joseph. t. 2. p. 454. lin. 27. οὐ
 χείρον. V. le mie carte Supplementarie di Bologna. p. 10, fin. — 11.
 (Tel est le contenu de ces feuilles Supplémentaires:) "Phot. cod. 279.
 a col. 1592. ed. Gr. lat. τὴν Ἀντίουραν, ἐν ᾗ παρὶ γίνεσθαι τὸν ἐλπίβο-
 a ρον οὐδενὸς χείρω τῶν ἀλδαχόθι περμεύων, φωνικὴν εἶναι πόλιν
 a λέγει (Helladius Besantinois in libris Χροντομαθειῶν). Manifestum
 a est ἐν τῇ παλαιᾷ ἱστορίᾳ, τὸ οὐδενὸς χείρω, hic accipi pro παντὸς
 a aut πάντων βέλτιστον, quemadmodum et saepissime alibi, apud hunc
 a aliosque, eam phrasim accipiendam puto. 22

p. 294. v. 3. ante fin. V. Sup. p. 260. C.

p. 300. v. 17. for. ἔχειν pro ἔχει.

p. 302. C. σοφισταὶ. optime quod etiam patet ex immediate
 sequentibus; neque enim divas rās inutiles esse dixisset Socrates;
 immo ille utilissimos. Sed ut Sup. p. 300. C. dixerat divas τῶν
 et νομοθετικῶν

et νομοθετικὴν ita ἐπινοοῦναι εἶναι ἀλλήλοισι ut idem ferme utraque videatur, licet altera ab altera differat, ita nunc σοφιστικὴν quam νομοθετικὴν opponit, et ῥητορικὴν quam διανοητικὴν, confundi inter se dicit, nihilo tamen minus differre. Ad eum autem locum, nempe ad p. 300. B. respicit hic τὸ, ὅτι μὲν τοι λέγω.

p. 306. A. οὐδὲν ἀπαθὸν τοῦτο (Subintell. ὄν) νεωτέρονται.

p. 308. v. γ. τοῦτον πρόσθεν glossema est marginale τοῦ, ἄρτι.

p. 312. E. for. ταῦτα delendum, licet ἐν τῇ πόλει dicit, non ἐν πόλει. v. p. 314. C.

p. 318. E. αὐτόθεν hinc.

p. 322. B. ἐν Πυθοῖ. quomodo cumque legas, videtur hoc esse Apollinis Pythii templum Athenis extans, non Delphis. ait enim τοῦτο τὸ ναδὸν ἀνάθημα, quod praeentiam designat.

p. 326. D. lin. ult. for. οὐκ ἂν εἴη οὐδέτερος. v. ib. lin. 12-13. paginae.

p. 330. v. 6. for. ἔστι ναδὰ.

p. 334. C. ναίει τις omnino bene, ut sup. B. εἴ τις τύπτει: quare et inferius lego εἴ τέμνει τις. Ex Sententia loci patet hoc verissimum esse.

p. 338. D. for. αἰσχιστον τούτῳ ἔστιν, et cod. ver. ἀμφοτέροις. Sed prima emendat. a prox. Sequentibus refelli potest.

(2) p. 344. C. ἐν ἀλλογοισώμεθα deducamus, inferiamo.

(1) p. 342. v. 9. for. ἀπαλλάττει.

p. 348. D. *Ἰνυίας* de multa pecuniaria intelligend. videtur.

5b. E. haec a te condona dicuntur Superioribus.

p. 350. C. Se gli uomini non aveſſero affezioni comuni, queſti queſta, quelli quella, Cioè un tal numero d' uomini una tale affezione, un altro un' altra.

p. 350. v. 5. *ἐπεὶ* hic est ſere quamquam ut *Saepe* ap. *Platon*.

p. 352. C. revera concionator.

p. 354. v. 2. *αἰσχυνθεὶς* cum veritus eſſet.

p. 354. A. ſor. οὐ τὸν νόμον ἀγέῃς ἐδίωκεις νόμῳ, vel τὸ νόμῳ γινώσκῃς. Solo avea detto che il peccare era più vergognolo, ma l' avea detto perchè lo dice la legge, e tu laſciando la legge, e come ſe queſto foſſe un dettame di natura, ne inferiſti tutto ciò che detta la natura, cioè che eſſendo il peccare un male, niuno lo voleva, perchè per natura niuno vuole il male ec.

p. 356. B. quod (ſupple, vere) juſtiſſimum eſt violentè ducit (ſeu inducit, inferit, agit). ſu-
prema manu. τὸ δυνάτοισιν expungi non poteſt. De eo enim ipſo agitur, nempe
περὶ τοῦ δυναίου. V. paulo infra ὡς τοῦτον ἄνθρωπος τοῦ δυναίου γινώσκῃς. Sed vox γινώσκῃς
in Pindari verbis neceſſaria non eſt.

p. 356. v. 28. ſor. ἦ.

p. 356. C. διαφθορὰ corruptela.

p. 360. B. ad ea quae hic annotaviſimus adde. Haec verba εἰ' τῆς εὐγνώ etc. poſſunt etiam
eſſe Euripidis. V. hanc pag. Superius. Εὐγνώ pro εὐγνώ non poeticum quidem eſt
(v. *Creuzer* *Moltem*. *Lips*. 1817. 899. par. 3. p. 32 — 33) ſed constructio et vox γινώσκῃς
omnino poetica ſunt.

p. 360. B. πᾶν γάδον videtur hic non abſolute malum, ſed malum accuſatorem redignare,
nempe accuſandi imperitum etc.

ἡ. 360. εἴ τις εὐφραῖ Ἀποδῶρα τέχνην φῶτα. poetæ alicujus verba sunt; tacito nomine ut hic inf. v. 3.
et 2. ante fin.

ἡ. 360. C. v. 3. ult. Videtur vis oppositionis esse non in εὐφροσύνην sed in παραμάταιων rerum, scilicet
non verborum. pag. 362, C. v. 2. del. σοφίας.

p. 364. v. 2. quomodo perire possumus inscientes? Dic corrumpere mini.

p. 364. v. 3. τὰυτὰ.

ἡ. v. 3. ante fin. ἔλεγον τότε.

p. 366. v. 1. for. ἀέροις.

p. 370. A. εἰς εἰς τῶν μυρίων κρείττων. glossema marginale.

p. 370. B. v. 1. ἔχει δὲ αὐτοῦ. Tienlo strotto. Sta fermo qui.

p. 372. A. fin. οἱ εἰσιν. for. del.

p. 376. v. 8. τὰ παρὰ φύσιν συνήματα. Haec per parenthesis dicta sunt, et subintell.
scilicet.

ἡ. v. 4. ante fin. ἀναπειθεῖσθαι esse persuadere vel contrario di quello di cui era persuaso avanti:
τυγχάνει ὃν οἷον ἀναπειθεῖσθαι capere di varie e contrarie persuasioni, di mutare opinioni o per
suasioni, di contraddire a se stesso nelle credenze, mutabile di sentenza ec.

p. 378. B. ἑτέρω τοιοῦτω. Altius omittit. respicit forte ad Danaïdas, quae lamen perforato
cribro haurire non dicuntur, quod Sciam.

p. 378. B. ἑτέρω τοιοῦτω item pariter perforato cribro, nempe perforato quemadmodum et
volium est perforatum.

p. 380. C. πληροῦντα leggo πληροῦν.

p. 380. D. ne obstupescas neque te pudeat.

p. 382. A. leggo διαγερτῆς.

p. 384. D. v. 2. for. ἑτέρον. v. duos superiores vers, et hujus p. v. 2.

p. 388. v. 1. et 9. Scribe, ut recte intelligas: τὸ μὲν, διφώνῳ ec.

p. 390. D. ὡς ἑτέρων ὄντων Dunque i beni e i mali Sono altra cosa che i piaceri e i dolori.

p. 390. D. fin. puto enim te tecum ne haec quidem in parte consenturum.

p. 392. A. Ἀμφοτέρω. Scribe Οἱ δειδοί. Nam 1.^o ita res ipsa et veritas postulat. 2.^o patet omnino ex Legg. 3.^o τὸ, μᾶλλον et sensu et per se respondere debet interrogationi Socratis πότεροί σοι ἐδόνουν μᾶλλον χαίρειν (i. e. χαίρειν μᾶλλον). 4.^o Haec vox ἀμφοτέρω fluxit fortasse ex v. 26. hujus p. Naliquid simile p. 388. v. 27. et 30. cum not. (**). Fortē hic scribendum Οἱ δειδοί ἔμοιγε μᾶλλον (subintell. ἐδόνουν χαίρειν), εἰ δὲ μὴ, παραπλῆστως πε ἀμφοτέρω.

p. 394. v. ult. ἢ, aut, vel, non an.

p. 394. D. Nonne igitur boni sunt ii qui gaudent, quandoquidem bona ipsis adsunt?

p. 396. A. fine. forte καὶ ἀγαθὸς ὁ καὶ τῷ ἀγαθῷ ἢ καὶ μᾶλλον ὁ καλὸς; quippe qui μᾶλλον χαίρει καὶ ἀναστρέφεται (p. 392. fin. 394. fin.)

Th. B. v. 6. ὡς δὲ. for. ὡς δὲ. tu vero ut putes ec?

Th. fin. Num bonae sunt quae utiles etc?

p. 396. A. fin. for. καὶ ἀγαθὸς ὁ καὶ τῷ ἀγαθῷ, ἢ καὶ μᾶλλον ἀγαθὸς καὶ καλὸς ὁ καλὸς. Illud τῷ ἀγαθῷ refero ad ὁμοίως, nempe pariter ac ille qui bonus est.

Th. v. 5. ante fin. ὡς ἔοικεν, ut videtur.

p. 398. v. 2. καὶ, lege βλάβειν.

p. 400. C. τὰ τοῦ ἀνδρός. Respicit ad Calliclis orationem qua haec esse viri officia dixerat, philosophari vero pueri.

Th. not. utraque Scriptura magis placet; utrumque Astii emendationem rejicio.

p. 402. v. 13. malo αὐτὴν.

p. 408. v. 9. αἰτίαν ἔχονσι putantur. V. Aeschin. Dial. 1. de virtute edit.

edit Horrei, cum not. ejusdem, ubi haec ipsa locutio bene expenditur v.p. 438.
v. 28. 29.

p. 408. v. 3. φορ. ῥητορικὴν ;

Th. v. 9. αἰτίαν ἔχουσιν. v. etiam Aeschinis Socratici fragm. ubi de:

Themistocle etc. ex Aristide rhetore; et Plat. t. 2. p. 78. v. 15. e le mie carte supplementaire
di Bologna p. 2. 5. (e Plat. t. 4. pag. 226. lin. 30. 33.) Tel est le contenu de ces feuilles

Supplémentaires: Αἰτίαν ἔχειν bono sensu. v. Casaubon. ad Athenae. 9. 2. p. 639.

et Val. Kenar. ad Herodo. p. 492. (Fischer ad Aeschin.)

Τί δέ; μαθητὴν (ἔχομεν εἰπεῖν) ἢ τῶν ξένων τινὰ ἢ τῶν πολιτῶν ἢ ἄλλον, ἐδέχθησαν

ἢ δοῦλον, ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν τούτων ὀμιλίαν σοφός τε καὶ ἀγαθὸς γεγονέναι;

Aeschines Dial. de virtute, sive dial. 1. Sect. 2. Τίς ἂν οὐκ ἐαυτὸν τῷ χρόνῳ διδάσκει

ὡς αἰτίαν ἔχει μέγιστον δύνασθαι ἄλλος ἢ Θεμιστοκιδῆς; Aeschines in Alcibiade

ap. Aristid. Orat. Platon. 2. p. 365. C. tom. 3. Canter. .

p. 410. C. ὥσπερ ἐαυτὸν nempe τῷ πεποιημένῳ ἐν τῷ σώματι ἐκ τῆς τάξεως καὶ
νόμου.

p. 414. v. 6. lego ἀπὸ τούτου.

p. 414. D. Τίς οὐκ, vel τί οὐκ; ἄλλος ἐθέλει;

p. 418. v. 2. παρὰ hic et alibi ita est praeter ut idem fere sit ac contra, velut
hic sensus est: Ego aliter dicere nequeo: negare hoc nequeo.

p. 420. D. νεανιὸν γαλιάρδο. v. p. 422. A. et alibi.

p. 426. v. 12. 15. ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. non Athenis, sed in ea urbe quam Socrates
exempli causa ὑποτίθεται.

p. 428. D. fine: ἐὰν πάμπαν al prī, a diu molto.

Th. B. fin. φορ. σώζουσιν.

p. 430. v. 10. *for.* τοῦτον τις (vel τοῦτον ἂν τις) ὀνόμαεν.

p. 432. B. v. 6. πρὸς, praeterea, insuper, etiam.

p. 432. v. 2. ὁποσοῦν δὲ quantumvis

5b. not. xx. Bene. Non probò emend.^m Astii.

p. 434. v. 2. melius μεταχαρίζομενν, διαμαχομενν.

p. 434. A. publicas res agentes, ad ea ex civilibus negotiis, quae architecturam spectant sed τὸ δημοσίᾳ πράξαντες deletum malo. Vel legendum δημοσίᾳ πράττειν ἐπιχειρήσαντες. v. p. 436. v. 8. 9.

p. 436. E. Incominciar dalla botte, proverbio del quale v. fra gli altri la pref.^a del Cesari all'apologetico di S. Greg. Naz.

p. 438. v. 6. — 7. num aliud quid spectaturus sis etc. an illud ut etc.

p. 440. B—C. τὸ, εἴπερ spectat ad τὸ ἀραθὸς ὧν τὰ πολιτικά.

p. 442. v. penult. μεταβιβάζειν ad alia transferre.

p. 444. v. 16. *for.* τούτων δὲ ποριστινὸν ὄντα ἢ ἀπὸ πλὸν ἢ ἔμπορον.

p. 450. B. v. ult. forte ὠφεληῖναι.

p. 450. C. ὅτι μάλιστα ἅμα quam maxime simul.

p. 452. v. 8. οὐ. videtur subintelligend. ὅτι οὐκ εἴς ἑποίνσε ταύτην τὴν εὐεργεσίαν.

p. 456. v. 9. ἐν *for.* ἐν.

p. 456. v. 5. τὸ ὑμέτερον δὲ τοῦτο. adusio τοῦ, διναίως ad τὸ, δικαστάς.

p. 458. C. v. 1. ἐκατέρωσε in utrumque locum, nempe tartarum et beatorum indulas.

p. 458. E. ἔρημον, ... καταλιπόντα. vel legend. ἔρημον... καταλιπόντος, vel ἔρημους... καταλιπούσης, vel ὁμοιο μῶδο haec de iudicatō non de iudice intelligenda, et si grammatica constructio hujus loci repugnare videatur. (Cet article est effacé de la main de l'auteur même.)

p. 462. C. Τοῦτο μὲν. *for.* τοῦτο' μοι .

p. 462. A. in eum custodiae locum, quo cum venerit, ibi passura est etc.
It. fin. reges et dominatores quosdam finxit ec.

p. 464. C. fin. *forte* μόνον.

It. not. Nöllem.

p. 466. C. v. 6. οἱ ἀγνούμενος quo quum perveneris, nempe πρὸς τὴν
 τῆς φιλοσοφίας ἐπιτήδευσιν.

p. 466. C. v. 1. τὸ γίνεσθαι. *Subint.* δύναιον.

It. D. v. 1. πλὴν, nempe τὴν ἐπὶ νόρῃς Lo Schiaffo, 'de qua *Supra*
bis aut *amplius*.

p. 468. D. ἔχοντας, ἔχειν *ellipsis*, a se habere, esse.

4. Notae in Phaedonem.

p. 472. A. οὐδεὶς πᾶν τι *haud valde multi, nemo fere*. Ita οὐ πᾶν *est non valde*, οὐ πᾶν τι *ec.* v. p. 486. A. 488. B.

p. 476. not. x. Ita ne? μοι (v. 2. hujus pag.) παρόντα?

It. lin. ult. Contextus omnino poscit ut veritas: Etenim etiam prioribus
 diebus omnibus, vel semper, consueveramus ec.

p. 484. v. 3. a fine. διὸ ἀδοξίως ἂν γένοιτο. *omittit Astius vertere*.

p. 492. v. 11. diciamo noi che v'è un giusto, o il giusto (cioè qualche cosa
 divisa da quello ch'è giusto, ec. *in somma l'idea τοῦ δυναιόν*).

p. 492. E. διαρρησθῆναι sic vertendum videtur ut appareat hanc animi, non
 corporis, et quidem animi a corpore maxime segregati actionem esse.

p. 496. C. ὅτι *ec.* quello che finora s'è detto e si sta dicendo.

p. 498. v. 9. ἑλπίδα expectationem, προσδοκίαν.

p. 498. v. 4. for. ἄνθρωποι, vel ἀνθρώπων, aut τῶν ἀνθρώπων, quod referatur ad πολλοί.

Th. not. Non. Neque enim praecedat v. 2. τὸ μὲν.

p. 500. B. verte: reuera empta et vendita sint.

p. 506. v. 19. τὸ τεθνήσκει mortuum esse. v. p. 488. v. 17. 18. et hic legg^a.

p. 512. v. penult. ταῦτα ὅντα, cioè p. e. due pietre, due legni ora sono uguali tra loro, ed ora quelle stesse pietre e quegli stessi legni sono disuguali tra loro.

p. 514. v. 4. for. ἑτέρου ὅτος.

p. 514. A. Ταῦτὸν δὲ πάντα ταῦτα λέγω. Haec non de sensibus accipienda sunt, sed de ιδέαις: nempe tum de eo quod est τὸ ἴσον, tum de ceteris hujus generis omnibus. Quod patet tum ex leg. periodo, tum ex p. 516. C-D. ubi notandum τὸ, ὅπερ λέγω quod huc spectat.

p. 518. v. 3. a fine. for. οὐσίαν.

p. 518. E. δεest forte ἐπιστήμην. Notandum enim τὸ, ἀνευρίσκοντες, i. e. non trovare sed ritrovare. nisi haec de οὐσία animi intelligenda sunt. v.

p. 558. v. 19.

p. 522. E. μορμολύνεια Lamiolae, lamielte.

p. 522. v. ult. οὐ. subintell. προσήκει πάσχειν etc.

p. 522. v. ult. for. καὶ τοῦ ποίου τινὸς οὐ.

p. 524. E. τῶν ὑπερίοις ὁμωνύμων. ὑπερίοις nempe αὐτῷ τῷ καλῷ, τῷ ἰσῷ et ceteris superioribus. Ita ὑπερίοις dicitur in v. seq.

p. 528. v. 3. a fine. ὀλίγου ὅλον pertinet ad σῶμα.

p. 530. Αἰδου. ἀπὸ τοῦ αἰδοῦς ducit hoc nomen Plato.

p. 532. C. Consentaneum sane, o Cebes; et praeterea etc.

p. 534. v. 8. verte nihilo tamen minus ab iis rebus abstinere. Vide immediate sequentia, quae nullatenus cum his cohaerent, si vera esset Astii versio.

p. 544. E. προσαδεν aver ragione.

p. 546. v. 5. ante fin. for. γινόμενον.

p. 558. D. τοῦ ὃ' ἔστιν δι' quel h' ella è.

p. 558. C.D. Malo εἰσός, εἰσόντων.

Id. E. v. 1. ταύτην id est ὑπόθεσιν, non rationem ut Astius.

Id. D. τὸ, οὕτως referendum est ad ὥσπερ, tum construendum ὥσπερ ἔστιν (existit) ἢ οὐσία αὐτῆς.

p. 558. D. v. 1. post ἀνθρώποις deest forte aliquid.

p. 560. C. αὐτὴν τε εἶναι subintell. ἀρμονίαν, et his virgulam praepone. Male haec Astius et Ficinus.

p. 564. B. ἔγδοον incursionem.

p. 566. C. ὥς οὐδὲν χρεῖμα ut nulla alia res.

p. 566. B. v. penult. κατὰ ταῦτα ad ἡρμεῖν referatur.

p. 572. v. 5. δὴ. legge δέ.

p. 574. B-C. Construe: τὴν δὲ δύναμιν τοῦ αὐτὰ οὕτω νῦν μεῖοθαι ὥς οἶόν τε βέλτιστα τισῆναι.

p. 574. C. verte, Atlantem hoc Atlante (i. e. de quo nunc fabulantur homines) robustiorem.

p. 576. B. οὐδὲν ναυρόν abyndeton, nihil mirum, nec quod est emendatione quam Astius proponit. Ita Noster p. 610. v. ult.

p. 580. 10. λόγος aestimatio. sic. ἔν οὐδὲν ἰ λόγῳ εἶναι ec.

p. 582. A. καὶ ἀνείχωνs et omnino.

p. 588. B. quodnam corpus, si illi corpori aliquid acciderit, calidum fiat.

p. 592. B. for. οὐ μὲν, vel μὴν. v. p. 484. v. 6. 10—11.

p. 592. v. penult. et ult. ἀποδοῦσθετε, ἐπαποδοῦσθῆναι persequimini, persequi.

p. 594. v. 3. a fine. for. ἐπιτημέρη.

p. 594. v. 1. ναὶ ec. e arrivati che sarete fin dove l'uomo può arrivare (tenendo dietro alla ragione o al discorso) non cercherete più avanti.

Th. D. eos qui ibi congregantur, iudicium subire ec.

p. 596. v. 2. ἡμέρην quae attigit.

p. 596. v. 3. καὶ ἀδελφῶν. for. subintell. τούτοις.

p. 598. D. for. εἰν τον ἑαυαύτος.

p. 600. v. 3. supra terram. v. p. 608. v. ult. — 610. v. 1.

p. 600. v. penult. ἐν γανῇ, i. e. non sub terra, sed super extantia.

p. 600. D. καὶ αὖ τὰ ὄρη — καὶ λίθω. for. itemque montes et lapides ita se habere, secundum eandem rationem, nempe laevitate et pelluciditate et coloribus pulchriores.

p. 602. B. v. penult. non visiones, ut Plotinus, sed sensationes.

p. 602. C. v. 1. πρὸς αὐτοὺς cum diis ipsis immediate.

Th. D. v. 6. ὑπὸ τὴν γῆν for. delend.

p. 604. C. εἰς οὓς ἑαυαύτους. subintell. τόνους.

p. 606. v. 5. ἀνάρτες acclive.

p. 608. v. 3. ἀντὶ τῶν τόνων nempe his ipsis in quibus viventes habitamus.

p. 612. v. 6. οὐδὲν πλεον ποιήσετε. for. Subintell. ἐν χάριτι.

Th. 12. male *Artius*.

Alla pag. 612. D. di Plat. t. 1. aggiungi. Nel *Phaedro* p. 134. v. 3. α. fin. ἄλλως πε-
ποιήσασι. Si spiega per frustra, e vuol dir questo, ma propriamente vale semplicemente
Si affaticarono, cioè senza che niun frutto accompagnasse le loro fatiche. E così si può
dire di moltissimi altri e forse i più di que' luoghi si di Plat. Si d'altri, ove ἄλλως
è spiegato per frustra, temere, ec. Anzi generalmente questo significato viene da quella
origine e nel detto modo, e non certo viceversa. V. Luciano opp. 1687. t. 1. p. 217. Dial.
Ven. et Amor. e p. 219. bis. dearum judic. in ciascuno de' quali luoghi male l'interprete:
temere: conforme a questi luoghi è quello in *Reviviscant*. p. 400. lin. 27. dove l'interpre-
te peggio che mai. e p. 313. Dial. Nirei Theritae et Menippi, fin. dove p. ἄλλος leg-
gi ἄλλως, cioè τομαράσιν, come p. 395. lin. 19. e correggi l'interp. ovvero come
ὁλως nello stesso senso p. 542. init. 545. V. Luciano anche T. 2. p. 39. 173. mezzo.
292. principio. p. 355. e la nota del Gronov. 386. 534. *Erodiano*, ed. Lugd. 1611. p. 48.
verso la fine del 1. libro, ἄλλως ἀθύρον. *Arpocrat.* ap. *Battie* not. ad *Hoer. Atreopagit.*
Cantabrig. 1729. p. 289. *Demetr. Phaler.* ap. *Toup.* ad *Longin.* Sect. 29. fin. dove non appro-
vo la correzione del *Toupio*. V. *Joseph.* de vita sua, §. 44. p. 21. lin. 14. t. 2. ἄλλως omni-
no nonnisi. *Pseudo-Joseph.* de *Maccab.* §. 5. p. 504. lin. 11.

v. le mie carte supplementarie di Bologna p. 2. 3. 6. 9. 10. 12. (e un luogo insigne d'Olimpio
doro nell'*Orelli Opus.* Graec. moral. p. 666. t. 1.)

cc Tel est le contenu de ces feuilles supplémentaires: Ἄλλως ὀνειράτα καὶ φλύαρον. *Plat.*
cc in *Cic. sub.* init. i. e. cap. 2. Ἀποδούμεθ' ἄλλως, omnino, tantum. *Aristoph.* *Aves* v. 4.
cc act. 1. sc. 1. Ὅταν μνηστὴρ μὲν τῶν ἄλλοτρίων ἐπισθυμῇ, βίαιος δὲ ἄλλως ἢ καὶ τύραν-
cc vos. *Hierax* ap. *Stob.* *Serm.* 7. p. 78. init. circiter. *Sermo*, est de justitia. ἄλλως sumitur

α pro tantum, simpliciter, vel si mavis, pro omnino. Demetr. de elocut. Sect. 181. ed. Gale p. 106.
 α ταῦτα μὲν δὴ παρατεχνολογίσθω (l. παρατεχνολογήσθω) ἄλλως. i. e. non μάτῃν sed pure.
 α V. Sect. 41. p. 30. et S. 48. p. 34. χρησίμον διὰ τὸ βιβλίον (subint. ἔστι) τοῖς συγγραφεύσι,
 α καὶ τοῖς ἄλλως πολυμαθεῖσιν τιμῶσιν. Phot. Biblioth. cod. 145. de Hellenici Lexico.
 α οὐκ ἔχω δὲ λέγειν εἴτε δυσὶν ὀνόμασι τὴν αὐτὴν νομίσαν καλεῖσθαι (τοῦτο ποιεῖ),
 α ἢ τὰ περὶ Σεμιράμειος ἄλλως (omnino) οὐκ εἰδώς. Idem, Cod. 186. de Cononiar-
 α ration. 7 narrat. 9. ed. Gr. lat. col. 428. fin. In Damascio ap. Phot. cod. 212. sub init.,
 α ed. gr. lat. col. 1028. ἀπὸ τῶν τυφανεῖων τῶ ὄντι (vere) καὶ ἄλλως (prorsus, sic enim
 α intelligend.) γνηριῶν παθημάτων.

155
 Plat. Phaed. p. 612. D. v. il fram. d' Hippocr. che n' cod. Sta nel lib. de nat. pueri, dove
 in verità non ha luogo, onde dal Mercuriale è stato trasportata in quello de aere aquis et locis,
 dove neppure, secondo me, ha luogo. Sul principio d'esso fram. ἄλλως vuol dire omnino,
 simpliciter, summam generatim, uno verbo, etc. Hippocrat. Sive quisquis auctor est, praediction.
 lib. 2. (προρρητιῶν 6') haud procul ab init. ἄλλως δὲ εὐποιεῖ τῶ βουλομένῳ πιστεύ-
 ειν, tantum, simpliciter, modo licet ut qui volet credat. ed. Mercurial. Ven. 1588. clasp. 3.
 p. 444. D. Luciano in Prometh. opp. 1687. t. 1. 177. init. ἄλλως γὰρ τὸ τοιούτων.
 Male Benedict. Et. v. p. 179. init. et p. 177. lin. 3. neque modo regium. et p. 179. lin. pen-
 ult. ἄλλως pro tantum, et p. 441. lin. 15. 575. lin. 2. 584. 852. et 413. omnibus modis.
 549. 608. 701. 776. t. 2. 4.

Approposito del notato da me sulla p. 612. D. v. 16. di Platone t. 1. Fedone, al luogo
 di Aristot. Ethic. Nicomach. Si aggiunga questo d' Ippocrate ad Demoniac. prope finem
 τὰ γὰρ πλείεστα τῶν περὶ τὸν βίον οὐ δι' αὐτὰ τὰ πράγματα ποιῶμεν, ἀλλὰ τῶν
 ἀποβαινόντων ἔνεκα διαπονοῦμεν. V. Lucian. opp. ed. Amst. 1687. t. 2. p. 249.
 Polyb. III. 4. ap. Tour. ad Longin. Sect. ult. Oxen. 1778. p. penult. fine.

Al detto da me sull' οὐδὲν πλεόν δι Plat. in Phaedono fin. (la qual frase v. in Senof. Ἀπομν. l. 4. 14.) aggiungi il προαγαγεῖν (v. ib. 1.) προβολαγεῖν (v. ib. 5. 1.) ec. promoveo neutro (v. Forcellini); ec. προχωρεῖ etc.

Huc spectat Herodianus locus. Hist. ed. Lugd. 1611. p. 63. D. lib. 2.

Οὐδὲν ἂν πλεόν γέροτο τοῖς ἄλλοις. Flor. init. Panegyri. v. le mie carte
Supplementarie di Bologna, p. 8. g. 12. (Tel est le contenu de ces feuilles supplémen-
taires :) Τί δ' ἂν καὶ πλεόν (quae utilitas) ἀπὸ τῶν ὑβρισμάτων ἐγένετο νατέχοντι
καὶ τὴν ἀνθρώπων; Id. Theon. Sophist. ed. Basil. 1541. Exempl. progymn. in exempl.
Destructionis p. 153—4. Camerac. interpres nihil vidit. H (alioqui) πλεόν οὐ—
δὲν τῶν ἡμετέρων λόγων εἰ τὰ παρ' ἡμῶν ἔχοντες. Ib. Theon. Loc. commun. 1.
init. p. 165. fin. Bene Camerarius: Nam si vestrae partes defecerint, nihil pro-
fuerit oratio nostra.
D. Damascius ap. Photium, cod. 242. eum. ib. col. 1065. ἔχοντες δὲ ἑαυ-
τὸν ἀρίστα πράγματα καὶ πόρρω μοχθηρίας προβέβηκότες διορθώσασθαι ἐπιχειροῦν.
ἢ νῦν δὲ οὐδὲν πλεόν (i. e. οὐδὲν). v. e Casaub. ad Athenae, l. 6. c. 19. ante
medium. et Plat. t. 4. p. 208, lin. 6. e Laert. IV. 68. καὶ πλεόν οὐδὲν ποιοῦ-
ντες, Demosth. Philipp. 1. p. 14. init. Rom. 1584. locus notandus ad de-
clarandam phrasitis originem.

A proposito del notato da me sulla p. 612. D. v. 6. di Platone t. 1. Fedo-
ne, si offervi il luogo di Aristot. Polit. Flor. 1576. p. 670. l. 8. οὐχ ὅσον
ἐπὶ πλεόν ἄλλα καὶ διὰ τὴν ἡδονὴν non solum ad utilitatem, verum etiam
propter voluptatem. Quell' ἐπὶ πλεόν viene ad essere opposto all' ἑαυτῶν χάριν,
e ad equivalere al χάριν ἄλλων, che si trovano p. 657. Vuol dire in somma non solo
p. alcun fine, in grazia di alcuna cosa posta fuori di esse, ma per esse medesime ancora,
cioè p. la semplice voluttà che in esse si trova. Questo luogo di Aristot., paragonato
massimam. con quello della p. 657, viene a mostrar chiaramente l'origine e la ragione
di queste frasi in cui πλεόν significa utilità o cosa simile. P. e. nel luogo di S.

L. Basilio οὐδὲν ἔσται πλεόν ἀνιωμένοις, vuol dir. propriamente οὐδὲν ἄλλο ποιήσων =
 οὐ οὐδὲ ἔξουσιν ἢ αὐτὸ τοῦτο ἀναθίσκονται, e però τὸ ἀνίσθαι non recherà loro alcun
 profitto. Del resto nel luogo d' Aristot. πλεόν vuol dire veramente utilitas, poichè
 Aristot. parla delle παιδία, et distingue i loro fini in due, cioè τὸ πλεόν l'utilità
 e τὴν ἡδονὴν la voluttà, che viene a essere opposta all'utilità successiva e futura delle
 παιδία, ed è come un'utilità presente e coesistente ταῖς παιδίαῖς, le quali sorte di
 utilità non sogliono chiamarsi con questo nome di utilità, perchè non sono fuori
 del mezzo che le procura, ma son tutt'uno col mezzo stesso, o certo chi ha il mezzo,
 ha nel medesimo tempo anche il fine. Aristot. l. 1. ad Nicomach. cap. 3. p. 5. D.
 t. 4. opp. ed. Duval. p. 210. lin. 12. 380. 700. lin. 15. Plat. in fine Critonis.
 et Lucian. 1687. t. 1. 539. fin. Καὶ ὁ πιδούτος δῆλον ὅτι οὐ τὸ ζητούμενον
 ἀγαθόν (ἐστίν)· χρήσιμον γὰρ καὶ ἄλλου χάριν. V. Amph. ap. Athen. p. 69. C.
 p. 612. D. ἄλλως λέγειν non nisi dicere; verbo tenus dicere etc. V. Synes. epist.

[147. init. [16. v. 6. οὐδὲν πλεόν ποιήσετε non ea magis, hac de causa (quod
 nempe polliciti sitis), facietis. non manterrete le promesse, per quante ora ne
 faceste. V. voy. d' Anach. ch. 67. verso il fine. t. 5. p. 499. non per tanto le
 farete ec. non perciò. Immo οὐδὲν πλεόν est οὐδὲν πρὸς ἑαυτοῦ vel si quid
 tale dicas. Vide Basil. Magn. Orat. ad Juvenes ὅπως ἂν etc. in fine: ὅτι οὐ
 δὲν ἔσται πλεόν ἀνιωμένοις. V. Budaeum in πλεόν ποιεῖν, et in οὐδὲν
 πλεόν ἐστί. v. et Aristoph. Plut. II. 5. 45. τί πλεόν; pro τί ὠφέλιμον;
 et Plat. 3. 532. v. penult. 544. v. 27. 31. Aristot. Polit. l. 2. ed. Flor.
 1576. p. 101. l. 5. p. 432. Lucian. opp. 1687. t. 1. p. 186.]

Alle cose notate Sulla p. 612. D. v. 6. del Fedone, aggiunga si che qua pure
 spettano le frasi προὐσιτεῖν; προχωρεῖν, προύργου (diversamente
 lo spiega lo Scapula, ma io così ne intendo l'etimologia e proprietà) proficere,
progredire, far progressi ec. in senso far frutto, ottenere cose utili, succedere bene,
far profitto, e come appunto diciamo, avanzare o avanzarsi. Tutte queste frasi
 significano propriamente una specie di accrescimento, onde è tratta la metafora

che le

che le applica a significar l'utile. Quindi esse spettano al discorso del πλέον
 o οὐδὲν πλέον ποιεῖν o εἶναι o πρὶν εἶναι ec. Così la frase πρὸ ὁδοῦ di cui
 vedi Gronov. ad Lucian. opp. Amstel. 1687. t. 1. p. 1022. fin. — 23. init.
 E quindi è il significato di πρὸ per ὑπὲρ traslato da quello di ante ec. ch'è
 suo proprio. E quindi ancora è che il lat. pro abbia l'uno e l'altro senso
 in composiz. maximam. spesso vale πρὸ, de' quali quello di ante è certo il
 più antico, benchè ora passato forse per proprio quell'altro. ec. v. il Forcellini
 far progresso o progressi p. proficere (Guicc. progress.) avanzare, e c'avanzare
 p. 614. v. 18. ed. Bekkeri χαλεπαίνει. v. tamen Lucian. opp. Amst. 1687. t. 1.
 p. 126. et Fitch. praef. ad Well. Lips. 1756. p. 8.
 p. 618. fine. viri omnium sui temporis (vel illius temporis), quos quidem novimus,
 optimi.

5. Notae in Theaeteto.

p. 6. B. 3. ὑπὲρ ex contextu patet nihil aliud esse quam agedum.

p. 8. A. for. ὡς ἄλλως χαλεπὸν εὐρεῖν. vel ὁ ἄλλως.

Th. post μνημονεύς interpunge.

p. 8. v. antepenult. τηλικούτων. for. τοιούτων. Dubito tamen.

p. 8. v. 9. οὐκ ὀλίγοιτοι nempe πλείστοι. Vide quae nos hac de re alibi ad Platon.

p. 12. not. *. male.

Th. v. 5. laudans aliqua ex parte, aliquo modo etc.

p. 12. not. **. vel αὐτῶ μαρτυροῦντι aut μαρτυρήσαντι.

p. 14. v. 3. ante fin. ἀπιστεῖν fidem negare.

p. 16. E. v. 10. αὐτὸ. malim αὐτὴν.

p. 19. v. 4. quod. Dic quam. Non enim de nomine sed de re. Nemo certe nomen
 quod non novit, intelligit. Sed hic de noto nomine agitur, veluti πᾶν, ἐπιστήμη.

Sed ipsa res, quid nempe sit latus et Scientia ignoratur.

p. 30. A. quomodo sint, eorum vero quae non sunt, quomodo (i. e. qualiter) non sint.
 Sed vide p. 56. v. 3. p. 172. v. 10.

p. 32. C. v. 2. for. οἱ δὲ.

p. 34. v. 12. lego. δοῦν.

Th. v. 15. ἐμπροσθεν. *Astius* regit. Dic curat, alut, educat.

Th. v. 26. for. οὕτως ut opponatur τῷ, ἐμπαράσχεταί v. 28. et respondeat hic τῷ, ὑπάραι.

Th. v. 31. for. τὸ δὲ τοῦναντίον, νόστιμα, ut verbi Sup. τὸ μὲν ἀπ' ἀπαιδων, ὑπὸ νόστιμα.

p. 36. B. Adde ἢ ὅ ὁρῶμεν, ἢ οὐ ἐφαντόμεθα. Sic paulo post adde ἢ ὁρῶν.

p. 39. v. 25. Dic, mentesque nostras omnino iam exploratas haberemus.

Th. v. ult. Malim, quae considerantes, primum dicemus.

p. 42. v. 4. αὐτῶν. for. Subintell. περὶ i. e. de iis de quibus sermo est. Vel dolenda vox.

p. 44. not. **. nihil opus est.

p. 44. not. **. Emendationis causam non intelligo.

p. 44. A. v. 4. οὐκ εἶναι παρὶς omnino non licere. for. πᾶντας.

p. 46. not. *. male. Num ἀρσενιος qui paulo ante nominatus, non est ἴσως? Dicendum est igitur ἐναρτων ἴσως.

Th. v. 6. deest fortasse vox ὄρεα.

p. 50. not. * causam emendationis non video. nec probō.

p. 54. A. v. 6. 7. ἐμαυτῷ — ἐαυτῷ per me — per se. Vide sequentia. Tamen improbari non potest Astii versio.

p. 55. v. 10. lege, idem generans tale fiet.

p. 56. A. v. 1. lego. φευδὲς.

p. 58. D. fin. ἀφρονεῖν non bene redditur ab Astio.

p. 60. A. et D. ὑπανοῦν hic est obsequi.

p. 61. 18. potius, lucteris.

p. 66. D. v. 1. δεινός. non probō Astii versionem.

p. 68. A. v. 1. πᾶς quodammodo.

p. 70. D. v. 6. 7. 9. ἀν — ἀν — ἀν. Redundare aliquam ex tribus his particulas crediderim; maxime vero ultimam.

Th. not. Videtur mihi vulgata lectio non improbanda.

p. 76. C. v. 4. προσηγάμεν veluti adumbravi aut delineavi, quasi principia defensionis vel responstonis attuli, primas lineas duxi.

Th. C. v. 9. D. v. 5. ἐπενόσας, ἐπενόσας.

- p. 79. v. 8. dic, prosequetur, vel, persequetur, subsequetur.
- p. 80. v. 1. ἢ ἂν οὐ ἐπιμύθεος. non considerasse videtur Astius particulam et formulam potentialem hujus loci in versione sua.
- Th. v. 10. ἀντιλαμβάνεσθαι apprehendamus. Sic Plato passim.
- p. 82. not. *. Necessitatem non video.
- p. 82. not. **. for. ναὶ αἰ' σέ.
- p. 84. B. v. 11. for. ὁμοιογνῶσται. ὅτι γὰρ τῷ.
- p. 86. D. v. ult. cui nos subscripsimus.
- p. 89. v. penult. temere etc. Dic. ut libet, alio atque alio modo, vel via, de qua libet re, de alia atque alia re.
- p. 90. v. 1. for. ἔντροτοι μὲν ναὶ.
- p. 92. v. antepenult. ἀσχημονῶν. Non probo Asti versionem.
- p. 94. E. v. 1. for. ἀναγκαῖον εἶναι γινώσθαι.
- p. 95. v. 25. nimirum. Dic, quod vero — talis fuerit — quinquagesimus.
- p. 96. not. *. Malim αὐτῆς τῆς.
- Th. v. 9. τὰ ἀντίτροπα ἀποδίδωσι. non contraria, ut Astius, sed similia respondentia patitur causarum agendarum peritus, si de sublimibus agere cogatur, iis quae philosophus patitur si de parvis et vulgaribus dicere opus habeat. Hoc sensu saepe utitur Plato voce ἀντίτροπος, immo hoc solo.
- p. 96. E. v. 1. ὃ ἀνέμενοντο cui licere debet.
- Th. A. v. 1. ὑμῖν. Subintell. πρὸς τὸ, vel ἐνεκα τοῦ.
- p. 98. D. v. 1. μακρῷ ἄριστ' ἔχει — εἶναι. longe optimum est ut huic tali non concedatur eum quia παροῦπος sit, ut est, idcirco εἶναι esse. Si enim hoc illi concedatur, laudem, non vituperationem, hoc sibi esse existimat, gaudetque quod εἶνός ὑπὸ παροῦπίας habeatur.
- p. 100. v. 2. αὐτοῖς. for. αὐτῶν ut referatur ad διαπραγῆς.
- p. 100. not. Nihil necesse est.
- p. 103. v. 12. Dic, hoc etiam.
- p. 106. C. Illa mihi videtur ratione, o Socrates, maxime convinci illius oratio

(quae

(Quae quidem etiam hac convicitur), nempe ex eo quod aliorum sententias ratas ponit. I. o.
 etsi Protagorae oratio convincitur etiam hoc argumento de futuro, quod modo protulisti
 (p. 102 B—106 C.) convincitur tamen maxime illo argumento quod exposuisti

p. 80. A—86 D.

Th. E. Ἡρακλείτεια et Ομήρεια hic sunt Heracliti et Homeri non sectatores sed
 dogmata, quorum ἐμπείρους esse dicit eos qui Ephesi versantur, nimirum ἐμπεί-
 ρους περὶ τῶν Ἡρακλείτειων ἢ Ομηρείων. v. p. 32. E. 34. E.

p. 109. v. 21. Dic, nonne hanc.

p. 110. v. 2. for. αἰνῶται.

p. 116. not. *** Dubito de mutatione in δέ'.

Th. v. 17. Scribo: μάλιστα δ' οὕτως ἂν αὐτοῖς ἀρμόττοι.

p. 116. not. **. Nihil mutandum.

p. 118. v. 3. μέντ' ἂν lane.

p. 122. C. v. 4. lege δόρατις ut versu superiori.

p. 122. D. v. 1. περὶ αὐτῶν. Dolerem, ut Astus in versione omittit.

p. 123. v. 26. Dic, tum id quod omnibus, tum id quod his.

p. 124. v. 3. ante fin. ἐπανοιῶσα repetens.

p. 130. E. v. 2. περᾶναι metaphora est de spatio quod euntes conficimus, respicit
 autem ad τὸ ὥσπερ ἵχθως μετεδθεῖν vers. sup.

p. 130. v. 8. δεῖν; ἄρτι. aliquid deesse videtur.

Th. E. v. 2. γάρ πού forte enim.

Th. A. v. 3. deleo ὥς.

p. 131. v. 4. Dic: Hoc, quod aliquis falsa iudicat: vel: quod aliqua falsa (i.e. fal-
 se) iudicemus.

p. 134. B. v. 1. for. οὔτε περὶ τῶν ὄντων τινός, vel του, ut supra 132. D.

v. 9.

p. 136. v. 4.

p. 136. v. 4. ante fin. for. ἀπογαίναμαι ut ipse nesciens tibi id exponam.

p. 136. E. v. 3. for. Εἰ δὲ ἀμφοτέρω, ἦτοι ἅμα περὶ ἢ ἐν μέρει. Nisi plura
desunt. Hic enim sequitur disputatio cum suppositione quod animus ἀλλο-
δοξῶν ἀμφοτέρω διαρροῦται. Tum p. 138. v. ult. — 140 E. v. 1. subicitur
brevis disputatio de altera suppositione quae hic E. v. 1. proponitur, nem-
pe quod animus ἀλλοδοξῶν τὸ ἕτερον μόνον διαρροῦται.

p. 138. C. v. 1. for. ἢ καὶ μεταμένορον.

Th. not. * *. Non probō, et nihil mutandum.

p. 146. v. penult. for. τὸ ψευδὲς, ut p. 148. v. 9. etc.

p. 150. C. v. penult. τότε μὲν καὶ τούτοις tunc quidem et his hominibus, nempe
iis qui τὸν νόμον ἐν τῇ ψυχῇ βαρὺ etc. ἔχουσι.

p. 151. v. 8. Dic: ea quidem quae e regione — ea vero quae oblique etc.

p. 152. D. πῶς affirmabo, αἰέτο (si quidem dici potest).

p. 154. v. 5. νῦν pro tunc. Nihil mutandum.

Th. B. v. 2. deleo μάλλον quod huc fluxit ex superiore versu.

p. 158. not. * *. Nihil omnino mutandum.

p. 164. v. 14. ὅτε ἅπα γινωσκὼν scilicet. respondet τῷ, ὅταν v. 12.

p. 164. v. 13. for. τινὰ ἐν αὐτῷ (vel ἐν ἑαυτῷ. v. vers. 16.) ἐπιστήμην, διαπιστο-
μένων, ἀπὸ ἑτέρας etc. vel τινὰ τῶν ἐν αὐτῷ.

Th. v. 10. malim συμβαίνοι.

p. 168. D. v. 8. ἀναγορεύοντος deficiat vel defeceris.

p. 170. C. v. 5. δυναστὴς αἰσῶν for. iudea summus nempe is iudeus qui iis rebus
de quibus iudicat interesse nullo modo potuit.

p. 170. not. * *. Minime vero.

p. 172. v. 11. iam enim essentiam aut non essentiam illi rei apponi, cum neutrum
debeat.

Th. not. * *. Minime. οὐδὲ τούτο spectat ad τὸ μόνον. vide v. 12—13.

p. 172. v. 2. διῆρει distinguebat.

p. 176. not. *. Non probō.

p. 182. not. *. Minime. V. hac pag. lin. 10, 11, 13. etc. De autō τοῦτο quod hic et saepissime fere adverbialiter et omnino absolute sumitur, nec cohaeret cum nūv, ut putare videtur Astius, vide Toup. ad Longin. fragmentum 5. fin.

p. 184. D. v. 1. lege τὸ μωροειδὲς τὶ ut ex praecedentibus et ex sequentibus patet.
Vide potissimum E v. 2. — h.

Ab. E. v. 3. h. eadem enim causa eadem efficiet.

p. 186. v. 4. Τὸ nihil aliud vidicisse quam elementa, studens ea signoscere, etc. et v. 5.
interpunge post στοιχεῖα.

p. 188. v. 4. οὐν. for. ποῦν.

p. 188. not. Nihil necesse.

Ab. v. 7. for. ἢ ὡς αὐτὸ ἀρχῆς.

p. 190. v. 7. for. τὼν στοιχείων ut supra. V. tamen p. 192. A. B. C.

p. 190. v. 8. for. ἀνορίαν; τοῦτο' μοι.

Ab. v. 12. for. τότε μὲν τούτου δούη.

p. 192. v. 2. ἔξῃς totum ordine nomen. Puer ille qui litteras didicit, totum quidem ordine nomen, v. g. Theaetetum scribens, bene scribet, si vero per syllabas separatim et membratim scribere cogatur, errabit; quod quidem faciens, scientiam nondum habere, a nobis concessus est. Et tamen notitiam ejus nominis per elementa habebit omnino, si quidem illud integrum ordine scribens, recte scribet. Itaque notens hoc nomen per elementa, et de eo recte judicans, scientiam tamen ejus nominis non habebit: quod erat probandum.

Ab. v. ult. ἄς quia, non ut.

p. 195. v. 12. male. συνάπταγμα est pictura tantum adumbrata, quae, si longius spectes, vero similis videtur, si vero propius, nihil fere perspicis, nisi confusum quiddam.

p. 196. D. fin. συντάξας ἢ ὑπέρπου ἢ ὅτου δὴ λέγεται περιτροπῇ. proverbium est,
postilli circumvolutio vel circumductio, quod valet ad idem redire.

Ab. Fi. v. 2. μάλιν οὐδὲν ἂν εἶν. Haereo tamen.

p. 196. not. *. for. α'.

p. 196. A. μὴ οὐτί.

Ab. v. antepenult. γερραῖος contrah. ni fallor, cum ἰουσταμένω.

p. 198. not. *. for. οὐραγορρυνῶς ὡς οὐα etc.

Ab. v. 4. nov. ferre.

p. 198. v. 6. ἐρωταίς. Ille cui haec definitio adscribitur, vel quivis homo in-
 finite, ut laepe Plato.

Ab. v. 2. post δόξιναι interpunge. πρῶτα enim non absolute dicitur, sed refertur
 ad διαγορεύοντα, ut patet ex praecedentib. et ex legg.

6. Notae in Sophistam.

p. 204. B. v. penult. for. ὁ ἀνὴρ.

p. 206. v. 6. τὸ ἦμῃ pendet fortasse a πυνθαρίμῃ (cujusmodi locutiones
 ap. Plat. haud infrequentes sunt, pleonasticae), vel mendacum est.

Ab. A. v. 8. ναὶ ἔν refer ad ἐναύτω.

p. 206. v. 15. for. γέρει.

Ab. B. v. 2. post οὐδὲς interpunge. Nam quod sequitur οὐδὲ respondet τῷ,
 μὲν γὰρ quod est in hoc versu.

p. 208. not. **. Minime vero. Non enim hic de qualitate agitur, sed
 de quantitate et magnitudine sermonis. Itaque servanda omnino est
 vulgata lectio, et versio emendanda.

Ab. A. v. 4. post οὐτα subintell. ἔοται, vel ἔοτα, vel πενέστω.

p. 211. v. 13. Dic, ut grave — arbitantes — investigationem praemedi-
 temini.

p. 212. v. 14. ἀ νῦν δὴ δι' ἅθροεν.

16. v. 24. διὰ ταῦτα ζύμματα τὰ μέρη per omnes hasce partes, i. e. his partibus Simus omnibus comprehensit. vel del. τὸ διὰ.

16. χειρουμένων. Omnino puto passive hoc participium accipiendum esse, licet Lexicis refragantibus, qui passivam significationem τῶ, χειροῦσθαι non tribuunt. Explico autem domitis aut captis etc. vel potius iis rebus quas illae artes domant aut capiunt etc. Vide tamen active Sup. versu, et p. 214. v. 4.

p. 214. A. v. 10. πართὸς, ἐνυποθροινόν.

p. 216. not. ***. Minime: respondet enim τὸ, δι' τῶ, μέν, et enumerativum est, non adverbativum.

p. 216. for. εἰς μέρη δύο, vel μέρη, εἰς δύο.

p. 218. C. vers. 1. construe: ἢ ἐπὶ τῶν ἀσπιδευτιῶν, νῦν ἡντιθέϊσα, πρότερον, nempe μέρος τούτου τοῦ μέρους.

p. 220. E. v. 7. τῶν ἐνυπόρων. Non erat omittendum in versione. Distinxit enim supra p. 214 B—216 B, τὸ νεύσινον πινόν, ἀπὸ τοῦ νεύσινου ἐνυπόρου.

Nisi quod hic rectius, secundum hanc distinctionem dixisset περὶ τὰ ἐνυπόρα τῶν νεύσινων.

p. 220. v. 6. οὐδαμῶς nullatenus.

p. 222. not. x. vel deleo, vel lego ἥδη.

p. 223. v. ult. Dic: est quae mercedem capiat, altera quae dona ferendo capit.

p. 224. A. v. 10. τοῦτ' οὖν hoc saltem, certe, nomine.

v. 11. lego αὐτὸ, nempe τὸ πέρος quod est hic A. v. 6. Hoc enim verus totius loci Sensus et contextus omnino postulat.

16. B. v. 3. for. ἡμειψοφίας: sed ne deleas, ἀνθρωποφιλία enim est pars ἡμειψοφίας. 16. v. 4. ne deleas μισοφρυνῆς, est enim ἡ ρηγομαστομαδυνῆς, pars τῆς μισοφρυνῆς ut vides hac ead. pag. —

p. 224. v. penult. γαῖdens. Simplicis. v. Lexic.

p. 226. D. v. 10. Ea vero pars quae spectat ad res quaecumque ex alia in aliam ut
~~lem~~ emptione et conditione commutantur. Notandum tamen est hic E. v. 2. ἀλλὰ τι-
 ται activo sensu, non passivo, sumi. Dicitur etiam potest, Ea vero pars quae
 spectat ad eos quicumque — commutant. v. p. 228. B. v. 2. et ibi a
 me adnotata.

p. 226. not. **. Minime.

p. 226. E. v. 2. D. 10. et ibi a me adnotata.

16. C. vers. penult. ἀγοραστινῆς transpon. vid. ante μεταβλ.

p. 228. vers. 7. Legō εἰς πόλιν τε ἐν πόλει δια νόμισματος ἀμείβοντα. v. p. 226. E.
 v. 2. D. 10. et ibi a me adnotata.

16. C. vers. penult. ἀγοραστινῆς transpon. vid. ^{ur} ante μεταβλ.

p. 228. C. v. 4. τότε for. subaudiend. ὅρμα quod mox sequitur. Possit etiam
 τότε περὶ τὰλλα reddi quod ad alia pertinet, quantum ad alia.

p. 230. v. 6. leg. τὸ τῆς αἰντινῆς. v. p. 228. C. vers. penult.

16. ἀγοραστινῆς transpon. ante μεταβλ. v. p. 226. C. — D. vel μεταβλ. hic
 redundat.

p. 231. vers. 25. Dic, ut nomen aliquid tale.

p. 234. not. *. Fieri tamen potuit ut etiam ipsum διαρπίνειν peculiare aliquod
 esset vocabulum τῶν οἰκτινῶν, et propriam quamdam ejusmodi rem, non gene-
 ralem solum, significaret.

p. 236. A. v. 5. post οὐμυρὰ interpunge, et ita scribe pro οὐμυρὰ.

p. 237. v. 20. 24. Dic, externae illae, et habent pro invenit.

p. 237. v. ult. non illustrat sed prodit, exercet. Forte autem nihilo graviores
 putat venatoriam artem ab eo demonstrari (διδασκῶντας) qui per imperatoriam, quam
 ab eo qui per pedicularem, illam exercet.

p. 239. Dic, si quid alicubi est, vel quidquid uspiam est.

p. 240. v. 10. Dubito de voce νόρος, quomodo τῶν θλαύρας ἔχοντων dici possit
 ὁ νόρος a Platone.

p. 240. D. v. 2. for. παραπορεύν pendet a ψυχῆς.

p. 242. v. 13. lego περὶ τὰ δύο.

Th. v. 19. 20. 21. Construe περὶ μὲν ὕβριν — πέλονται μάλιστα τειχῶν πασῶν προσ-
ήκουσα ἢ ποταμῶν δύν. vel τὸ, δύν dele.

p. 243. Dic, saltem, pro sane.

p. 246. v. 1. αὐτοῖ.

v. 7. τούτων refer ad μαθεῖν, et scribe σοφόν.

p. 246. B. v. 8. lege παρὰ τὰ αὐτὰ.

p. 250. not. **. Non necesse est: pendet enim τὸ, ἡμῖν ab ἀνεγὰρν quod est v. 14.

Th. not. ***. Sine codicum auctoritate, non audeam mutare.

p. 258. v. 2. for. ἀποδιδόται vel ἀποδιδότο.

p. 258. v. 20. τυγχάνειν pro εἶναι δυνατόν. Th. v. 21. τοὺς νέους καὶ ἔτι etc. eos
qui juvenes sunt et adhuc etc.

p. 260. v. 4. subintell. ἐστὶν aut ἔξεστιν.

p. 260. v. 15. τι.

p. 260. not. ***. Non audeam mutare.

Th. v. 3. ante fin. εὐθύς. omitit Astius vertere, non sane omittendum.

v. ult. ἀπογῆναι referendum videtur ad ναυεῖν, simul cum παραδόντες, vel hoc
ἐν παρενθίσει σχήματι pronunciandum.

p. 262. A. v. 5. νῶν in hoc casu.

p. 265. v. 20. διχῖ.

p. 266. v. 7. Desse aliquod verbum videtur post χαλεπὸν, quod scilicet perspicere
vel hujusmodi aliquid significet.

Th. not. †. Necessaria non est emendatio.

not. ****. Item neque necessaria neque commoda emendatio. διήμερος quum
quaeris. v. p. 334. D.

Th. not. ††. Male. Nonne hic τὸ, ἂν idem valet ac εἰ. Vel leg. ἀλλὰ σπουδῇ.

p. 268. v. 1. for. εἰς τὶ καὶ ἐπὶ πᾶσιν.

Ἰβ. αὐτὸν τε. hoc pronomen pertinet hic ad personam de qua agitur.

Ἰβ. D. v. 6. lego ζῦμνος, ὥς: nam τὸ, ὥς et quae sequuntur, pendunt a τῇ δὲ οὐσίᾳ, non a ζῦμνος.

p. 272. not. †. κατὰ ταύτην i. e. ex ipsa nominatione αὐτοῦ.

p. 273. v. 21. Dic. videris. Non enim ait φαίρεται, sed φαίρει id est φαίρει a φαί=ρομαι, non a φαίρω.

p. 273. v. 25. Atque etiam. Dic Atqui vel Itaque. sic et v. 14.

p. 280. not. **. Quid? particula ἄν numquam subintelligi potest?

p. 284. A. v. 3. desse vid. verbum aliquod infinit. post χαίρων.

v. penult. ἐνδοτότε. Omisit Astius vertere.

p. 286. E. v. 6. lego ἀμφοτέρω quae certissima emendatio est, et vide sequentia in hac pag.

p. 288. D. v. 1. malim ἔχει.

p. 290. v. 10. ὅντος redundare videtur.

p. 291. v. 7. Dic: unius tantum sit unum.

p. 292. not. ***. ita prorsus lego.

p. 292. v. 11. Dele ὃν. Vide Sup. v. 2. et p. 290. A. 1.

p. 293. 22 — 23. Dic, non esse — factum esse, vel fieri, vel fieri posse tale.

p. 293. v. 18. ut declarare necesse est. Male haec exprimunt graeca.

p. 294. C. v. 2. περὶ ταῦτα de his, vel circa haec.

p. 298. D. 1. 2. ζυμνός ec. Intelligit τὸ ὄν sive τὴν οὐσίαν sive τὸ εἶναι, quod commune est corporeis et incorporeis rebus.

p. 298. v. ult. for. ante ὀρίξιν subintell. πρὸς τὸ, vel εἶνα τοῦ vel ec.

p. 299. 1. Dic, accedere et abire.

p. 302. v. penult. ψυχῶν. addam ἔχειν.

p. 302. D. vers. penult. Μαρβάρω, τὸδὲ πε, intelligo, hoc sane (intelligo): vel, hoc sane (dicerent).

Th. E. v. 2. for. καὶ τὰν οὐράν δὴ.

p. 303. 28. rationem. for. cogitationem, et sic deinceps.

p. 304. not. **. Sed in ἀνιπνύτω τε ὅρων Subintelligitur rerum, τὰν πᾶντων, hujusmodi aliquid, ut saepe. Conjunctioni autem τε, respondet τὸ, καὶ αὖ versu hujus pag. 8^o.

p. 304. not. *. Minime vero. Ac tu verte igitur.

p. 305. v. 18. ulla de re. Dic ullo loco.

p. 305. v. 18. Dic, ullo loco.

Th. 31. Dic utroque, nempe tum quae mota, tum quae immota sunt, et v.

p. 308. v. 1. 12.

p. 306. not. Nihil addere necesse est: nisi forte οὐρανὸς aut οὐρανότατα ec.

p. 306. not. πῦνδὲρ ἂν δὴ ἦ. Nihil necesse est haec inserere.

p. 307. v. 4. ante fin. non cum eo quod est communitatem earum, sed earum inter se communitatem quoad esse.

p. 308. not. ***. lego ἐννεύχόμεθα.

p. 310. v. 2. for. τὸ αὐτὸ ἐνείστοτε.

p. 311. fin. Dic, neque posse aliud alius particeps esse.

p. 312. not. for. ἀνσπερχόμενων, illis respondentibus.

p. 313. v. 31. Dic, particeps sit.

Th. v. 29. Et illi ipsi quidem.

p. 315. v. 26. Dele videtur, et v. p. 312. v. 20. — 313. v. 21.

p. 316. not. *. Nihil mutarem. ἔχειν κατὰ τὰντα μίγματος miseri inter se posse, perinde ac possunt ea quae dicta sunt.

p. 318. not. Cur emendas?

p. 318. v. 4. vel *δελε τὸ, 'εἰ, vel verte in uno.*

v. penult. for. ὀλίγα.

p. 320. v. 15. αὐτῶν.

p. 322. not. non facile mutaverim.

p. 323. v. 7-9. conjuncta — conjunctae. Dic, particeps contrariae — particeps ejusdem et diversi. Sed ita et alibi saepe.

p. 331. v. penult. Dic, ut videtur, et sic p. 333.

v. 16. et alibi. Vide enim t. 3. p. 492. A. 6. 7., etc.

p. 332. B. v. 11. for. ναὶ ὡς περ, et C. v. 2. οὕτω δὲ. Τὸ δὲ vero in interrogat. numquam Astius admittit. at qui v. p. 334. v. 1. 336. fin. etc.

15. C. v. 3. ἐράπισθωρ non redderem non vulgarem, sed simpliciter unum ex numero.

p. 332. not. *. Ita lego.

p. 333. fin. Dic, magis etiam quam interdicto ec. Scil. plura etiam fecisse quam ea quae ille ne faceremus interdixit. Vide Statim Legg.

p. 334. A. v. 8. for. ἀράπυς μὴ ὄρ.

p. 335. fin. Dic clarius, multis quidem modis sint, multis item non sint.

p. 336. not. Nihil necesse fuit mutare.

p. 342. not. *. Non temere mutem. Vide quae de verborum hujusmodi cum praep. δια compositorum usu apud Platonem, dixi alibi.

15. not. ***. lego ἐπὶ αὐτοῖς τοῖς.

p. 344. v. 3. ἐπὶ atque, tamen.

v. 7. πάντα ἐπεὶ ὅς omnia omnino.

p. 345. v. 25. definit. for. melius conficit, perficit, efficit.

p. 348. D. v. 4. γίγνεται.

p. 348. not. *. Tu construe: ὅτι τὰντα πάντα τὰ γένη (scil. διάφορα, δοξα, γασταρία: ita enim saepe Plato εἶδὼν et γένη usurpat pro πρᾶγματα res, cum earum genus aliquod universim considerat), ψευδῆ ec. Nempe: haec omnia, jam falla sunt, iam vera.

v. 17. τούτων, Subintell. τῶν γενῶν de quibus hic Supra.

p. 350. v. 18. lego γαίνεται δὲ ὁ γασταρίαν λέγοντες. Dicit γαίνεται in praesenti, cum Supra dixerit, v. 16. 17., ἦν et ἔσται in praeterito, quia haec quidem antea, illud vero de phantasia ultimo loco ὡμοδογούμενοι πῶτα.

p. 352. v. 3. a fine. ἡμῶν. for. add. ὁ σοφιστής.

p. 352. fin. for. ἀγνωστῶν.

p. 353. v. 7. omnia (quae a nobis de hac re dicta erant) in dubium vertens, vel eventens. Post ἀγνωσθέντων interpunge, et τὸ, ὡς refer, non ad hoc, sed ad λόγου.

p. 354. C. v. penult. γιγνόμενος referend. vid. ad ἀρχάς.

p. 354. D. v. 2. unam cum altera Sententia commuto, ex una in alteram transeo.

18. v. 3. for. εἴπε κατὰ Διόν.

18. v. 6. for. δαζαρόντων.

18. v. ult. πρόσθεν accedet, ultro veniet in eam Sententiam, etc.

18. C. v. 3. ζυγιστάται concedunt etc.

p. 356, B. 8. μηχανῇ artificio.

p. 356. A. v. 8. for. ὡς.

v. 9. αὐτονομίαν rerum ipsarum effectrix. V. infra B. v. 4. 7. 358.

v. 4. 10. 11. 14. 354. 3.

p. 358. v. 2. ἐναντίαν e regione oppositam.

p. 362. not. *. Nisi hac pag. v. 3. malis legere διότι περὶ τῆς, et v. 5. τὸ, ὥστε referre ad αἰτία. Sed hoc sensu non περὶ τῆς, at περὶ τὰν δαίμονων convenient esset scribere..

p. 362. A. 11. 2. σχῆμα. an σχίσμα? (vide tamen p. 360. C. 2.) v. = p. 352. D. v. ult. 244. D. v. 10. 220. E. 7. 244. D. 10.

p. 363. v. 15. sed in imitantibus. Atqui etiam Scientes imitant. Tu verte utique vero in imitantibus.

p. 363. v. 23. omni genere. Haec non a textu sunt.

p. 364. C. v. 2. παρὸν μίον nomen adfine, proximum, simile, a παρὰ prope, apud, non a παρὰ ab.

p. 364. C. 5. αὐτοῦ adverbium loci. et καθάπερ ἐμπροσθεν non nisi ad legg. referendum. v. p. 340. A. 1.

p. 365. v. 21. ab arte proficiscentes visorum et simulacrorum fingendorum. Male hic τὸ γάρταστων (art visorum) et τὸ εἰδωλοποιούν (art simulacrorum fingendorum) in unum colliguntur, quum illud (nempe τὸ γάρταστων) hujus (nempe τῆς εἰδωλοποιούν τέρχης) partem esse et supra dixerit Plato (358. D. v. 9. 19. = 264. C. v. 7. 8.) et hic aperte significet.

7. Notae in Convivium.

p. 430. not. *. Sane nimis audacter hanc particulam extrudis. Ea vero referenda fortasse est ad ea quae sequuntur.

p. 432. not. **. Nihil necesse.

p. 434. v. ult. lego τι. Num quid pro me dices? vel aliqua ne excusatione pro me utere?

p. 436. not. ἀροπος emendatio.

p. 438. not. * post τομίζομεν^α Subintell. ποινίζομεν^α ex ποινίζομαι quod
praecedit. v. Creuzer Meletem. Lips. 1819. pag. 2. p. 96—99.
Fischer praefat. ad Weller. ed. Lips. 1756. p. XIII—IV. vel ναὶ τὰλ-
λα τὰ τομίζομεν^α hic a nulla voce pendet, et quasi aliquid indeclinabile
est, sicut dicimus ναὶ τὰ δόγματα.

A proposito della emendazione da me fatta alla p. 438. not. *. Conviv.
Plat. Vedi Aristot. Polit. Flor. 1576. p. 620. init. dove sottintendi
αἰρεῖσθαι o αἰρετὸν εἶναι. v. p. 656. init. e p. 655. fin. dove il Vettori
s'inganna, e dee sottintendersi οὐχὸν come apparisce dal tutto il
contesto di ciò che segue, e massime dal periodo o periodi immediata-
mente seguenti. (confer p. 618—20. 625.); e passim, che tale uso è
frequentissimo ad Aristotele. Lucian. in Timone, opp. Amstelodam. 1687.
t. 1. p. 122. — 3. ναὶ μὴν εἰνὸς ἢν μισάνθρωπον. μὴν εἶναι σε, τοσάν-
τα ὑπ' αὐτῶν (scil. τῶν ἀνθρώπων) δεῖνὰ πεπονθότα, μισοῦσθαι δὲ μὴ-
δαμῶς. v. ib. t. 1. p. 871. fin. — 72. init. in fine Demonactis. =
= p. 684. lin. 22. 686. lin. 22—24. Xenoph. ἀπομν. II. 1. 31. τοῦ
σου διαίου — οἱ νέοι μὲν ὄντες. Isocr. epist. ad Mitylen. ma-
gistrat. μονομικτάτην εἶναι, καὶ τοὺς ὀνομαστοτάτους ἐν ταύτῃ nem-
pe τῇ μονομικτῇ: ante medium. v. Fischer praef. ad Weller Gram-
mat. Graec. Lips. 1756. p. XIII—XIV. e le mie Carte Supplemen-
tarie di Bologna, p. 7. (e Orselli Opus. Graec. moral. Lips. 1819—20
t. 2. p. 804.) Tel est le contenu de ces feuilles supplémentaires.
cc Καὶ βαρβαρικῶς φάμεν εἰπεῖν πολλάνους τὸν Ἡρόδοτον, καὶ περ Ἐλ-
cc ληνιστὶ γράφοιτα ὅτι τοὺς εὐεῖνων (nempe βαρβάρων) λόγους με-
μίμνται. 76. [†]progymn. 8. de prosoportosea, p. 85.

440. v. 3. a fine. for. ἔσται.

440. E. v. 2. οὕτως. Non intellecta vid. ab Astio hujus adv. vis. Vide Forcell. in Sic S. Sexto, nono, decimo, maxime locum Donati. Neque aliter sermo noster vernaculus. Ea est autem hoc loco hujus adverbii vis, ut exprimi alio graeco verbo non possit, neque item latino, nisi τῶ Sic, aut italico, nisi τῶ così, quae idem semper sonant atque οὕτως. Vide etiam Forcell. in Ab eo S. 16.

p. 442. v. 3. a fin. for. ἄρα pro ἄρα.

p. 446. v. 12. αὐτοῦ ἐν ὅρῳ, οὐδεὶς. inter haec duo verba intercidiſſe videtur unius periodi finis, et alterius principium. In medio tamen hoc relinquo.

p. 450. v. penult. etc.

~~76. v. 4. ante fin. v. Plat. Sophist. t. 2. p. 284. E. v. 2.~~

p. 450. not. Nihil necesse est mutare.

76. E. v. 2. for. τὸν δὲ τῇ ἑτέρᾳ.

76. B. v. 8. τὸ, ἔστι accipiendum de πανδύμῳ ἔρωτι. τὸ, ναὶ ornatus gratia positum est et redundat.

p. 454. E. 2. for. atque ut capere conetur.

p. 456. not. *, **. Nihil mutandum. v. p. 506. A. 3. (ubi tamen ἔστι videtur esse pro licet) et tom. 1. p. 164. A.

76. 456. not. ***. Minime vero. et p. 457. not. Minime

vero.

p. 456. not. ***. omnino minime. Totus enim contextus hanc periodum adstruit ac requirit, praecipue autem vox ἀλίονο =

θαί A. 6.

p. 458. v. 2. for. οὐτω δὲ καὶ παρδιουῖς vel ἐρωμένους ἀλλῶν.

p. 460. not. *. Non satisfacit emendatio.

p. 462. C. v. 4. καὶ τοῦτο ἔστιν ὃ ὄνομα τὸ ἱατρίον. for. expung.
v. p. 450. v. penult. etc.

Th. v. 4. ante fin. v. Plat. Sophist. t. 2. p. 284. E. v. 2.

p. 464. not. *. Ita omnino.

not. **. Non est neceffe.

p. 466. not. Non mutarem.

Th. v. 9. for. ὡς ἢ ἐπισημν. Et v. ^u Seq. for. aliquod participium

deest.

Th. v. 12. ταῦτα etc. Et haec glossema sapiunt.

p. 468. v. 3. for. αὐτῇ ut supra v. 1.

p. 470. 8. εἰς ὀρθὸν recta. loquitur nempe Plato de iis qui
rotantur κυβιστάρι κύβδω non eodem in loco semper manentes
neque in gyrum circumeuntes, sed recta sese unaqueque rotatione
^{veluti globus aequo tormento jactus quidam rotatur}
promoventes, seu progrédientes recta dum rotantur, recta procedit
etc. quod ex legg. et e contextu patet.

p. 472. not. ***. Nihil mutandum.

p. 473. v. 5. Dic, quae constringuntur.

Th. v. 4. a fine. Dic, et pristinam. nempe, Amor est ἐρωμένης etc.

p. 476. v. 15. for. αὐτῇ, vel ἢ αὐτῇ.

p. 476. not. *. Ἄν ὅντε? v. vers. 9.

not. **. Non temere mutem.

B. v. 5. τῷ θεῷ. An Jovi? itaque τὸ διαλλαγέμενος esset, ut solet,
reconciliati

p. 480. v. 3. a fine. ἀρεμεόντων ab invidia vel reprehensione
vel indignatione remotum.

p. 481. v. 15-16. Male.

ἤβ. v. ult. dic, cum talis sit.

p. 481. v. 19. quisque. Dic, uterque, et v. p. 478. E. i. 2.

p. 482. E. v. 6. ἐξὺς ἐν παντί omnino in omnibus.

p. 484. v. 1. ὑπὸς τὸ εἶδος corpore flexibili. ὑπὸς hic est flexi-
bilis ut e sequentibus patet. τὸ εἶδος autem cum hic tum alibi

ap. Plat. corpus est, nempe id quod live in deo live in homine
apparet et sub oculos cadit. v. p. 516. v. 17. 470. v. 1. et.

Sueton. in Jul. c. 77. 1. p. 487. v. 22. primus.

p. 484. not. *. Nihil mutandum.

p. 485. v. 1. circumflecti, vel circumplicari.

p. 486. not. *. Forte nihil mutandum.

p. 487. v. 22. primus.

p. 487. v. 4. a fine. Dubito de versionis rectitudine.

ἤβ. v. penult. tenendus. At qui ὡς τὸς est qui comparari
potest, vel comparandus.

p. 488. not. *. Nihil omnino mutandum. Articulus ante
ὥδης merito omittitur. ποιντιωστέρα enim τῇ λέξει data ope-
ra hic utitur Plato.

p. 490. v. 4. for. καὶ τὰυτα μὲν, scil. τὰ ἀναγνῶ, sequitur
enim ἐξ αὐτῶν δὲ τούτων.

ἤβ. A. 6. ἐρυσμαδω.

p. 492. not. *. Lego τι' δέ'; ἀδελφὸς, αὐτὸ ec. Ita Plato solet
τὸ, τι' δέ'; a Legg. distinguere.

p. 493. 12. Dic, filii Saltem vel filiae. i. e. Saltem unius ali-
cujus filii vel filiae.

p. 494. 18. for. τὸ βούλεσθαι εἰς τὸν ἔπειτα ec. vide v. 8.

11. 14. et p. 492. B. v. 2. 5. et 504. A. 3. 4. 5. 7.

v. ult. for. deest hic alicubi vox τις.

p. 496. Dv. 4. πρὸ hic puto esse non ante sed pro, i. e. pro ped-
te repellenda aut avertenda. Sed videndi historici.

p. 496. E. 5. ἐμὲ. for. ὑμᾶς.

p. 498. not. Lego ἡ καὶ ὁ αὐ.

v. 7. et v. penult. for. μεταξὺ τι ut v. 12—13.

p. 498. C. v. 7. for. δέ' δὴ καὶ παλὸν λέγεις, vel δέ' δὴ λέγεις
καὶ παλὸν.

p. 500. not. Nihil muta.

p. 502. A. 6. for. ἰναρῶς.

p. 504. not. Minime, at tu scribe βουλόμενος;

p. 506. 7. νεγάδαιον, ἔστι — ἐπιθυμία, καί.

not. ***. Nihil muta.

p. 508. D. 4. διαχέεται laxatur, Scil. ad pariendum.

p. 508. v. 3. a fine. for. μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ.

p. 510. not. for. ἵππ' μὲν μαλεῖται.

p. 511. v. 10. fame, adde, diuturna.

p. 512. et 513. v. 20. post ἐρροεῖς et perspexeris interpunge.
ἐρροεῖς autem hic non est perspicere sed attendere, animadvertere, in mentem vocare etc.

p. 512. v. penult. for. καὶ ὅτ' ἄρ'.

p. 514. B. v. ult. for. περὶ τοῦ οἴου etc.

not. †. vel del. καὶ ante εἰς Ὀμηρον.

p. 514. v. penult. for. ἀεὶ τὰ αὐτὰ ὄντα. Vel intell. ea similia esse iis quae philosophus parturit.

p. 515. v. 26. 27. Dic, procreat tam praesent—memoria repetens (scil. amores suos), et prolem etc.

p. 515. 5. 6. pro concipere dic gravidus esse.

p. 516. g. μετὶν persequatur, non sermone, sed opere.

v. 15. αὐτὸν ipsum amatorem, non τὸν ἡγούμενον de quo superiore versu.

p. 516. C. 2. for. τοιούτους, καὶ ἵππεῖν (nempe λόγους) οἵτινες (vel οἵτινες, nempe λόγοι).

p. 516. g. μετὶν persequatur, non sermone

p. 516. v. 5. a fine. πᾶν, scil. καλόν.

v. penult. Lego τῷ παρ' ἐνὶ, ὡς περ οὐκέτις, ἀγαπῶν παῖδα =
ρίου — δουλεύων. C. v. 2. καὶ ἵππεῖν. Non delectam, propter sequentem contextus vim.

p. 517. v. 18. Dic, pulchrum quod in specie est, i. e. in corpore, in
visibili. Vide quae nos ad p. 484. 1.

p. 518. A. 5. ὡς utpote.

not. **. ita prorsus.

p. 520. not. * **. Nihil omnino mutandum.

p. 523. v. 5. a fine. affideret. for. ad sedendum collocaretur.
Vide enim 522. v. 7. et 5 a fine.

p. 524. 2. αὐ. for. αὐ.

p. 524. E. 4. πρῶν. for. nudius tertius, atque ita p. 438. E. 6.
— atque etiam 430. 2. οὐ γὰρ ἔστιν ἢ πρῶν loquendi formula est,
ni fallor, ap. Lucian. vel Demosth. Sive οὐ γὰρ ἔστιν οὐδὲ πρῶ-
ν, nempe, multo antehac.

p. 527. 5. bibemus.

p. 528. C. 3. deesse aliquid videtur.

p. 529. v. penult. prorsus. Dic vehementer.

p. 530. not. **. Lego τὰ πάντα δὲ ἐμῶν.

p. 531. v. 18. hic. Malim, uno eodem in loco.

p. 532. not. *. (voyez à la fin. pag. 47)

p. 534. not. Si quid addendum sit, legam μέχρι πόρρω. A. v. 7.
νέον substantive accipio.

B. 2. Scribo λέγειν; καὶ ὅσοι ἄλλοι (nempe ὁρῶν) πάντες ec.

p. 534. not. Nihil necesse est addere. v. p. 440. D. 2—3.

p. 535. 20. 21. die quendam noluisse etc.

p. 538. D. 6. οὐρ. for. delendum.

p. 541. v. 10. hactenus. Mallem hujusmodi.

5b. v. 7. a fine. for. meae dignitati consulentes.

p. 542. not. *. ***. Non temere mutaverim.

p. 544. 8. Scribo μέμφομαι συμμίσας ὑμῶν εἰπὼν, ἃ etc.

v. 11. ἃ δὲ. for. quare. v. p. 466. C. 6. et Corinth.

de Dialect. Ταῦτ' ἅπα ἀττινόν. etc. de deficientia praeposit.

ap. Atticos.

p. 546. not. *. omnino αὐτὸν ἐπὶ.

v. 7. for. ἐπαινεσθῆναι;



p. 532. not. *. Nihil mutandum.

vers. 7. τὸ, ἄλλαν redundare mihi videtur. Sic Solet Noster. v.

Creuzer Meletemata par. 1. p. 83. not. 62. et Sup. 472. B. 1.

Aristot. Polit. l. 4. Flor. 1576. p. 297. l. 5. p. 449. et ib. Victor. et

l. 7. p. 604. Hippocr. de aere, aquis et locis, ed. Mercurial. Ven.

1588. Class. 1. p. 28. C. ἔχει δὲ καὶ κατὰ τὴν γῆν ὁμοίως ἅπερ

καὶ κατὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Vedi i miei pensieri p. 4036.

4037. (Tel est le contenu de' miei pensieri) Ἄλλο per οὐδὲν

o ridondante, come in Italiano. (altro ridondante. Ricordano

Malispini Stor. Fior. Firenze 1816, c. 95 fin. Il Villani

nel luogo parallelo lib. 5, C. 33 mette altri ut οἱ ἄλλοι.)

Lucian.

Lucian. de Astrol. fin. ὑπὸ δὲ τῇ δυνάμει τῶν ἀστροτέρων μὲν ἄλλο γίνεσθαι,
 per μὲν γίνεσθαι. E questo luogo dimostra l'origine di questa frase ed uso
 del pronome ἄλλος, altri o ἄλλο altro, sì quanto al greco, sì quanto all'italia-
 no. perocchè viene propriamente a dire, μὲν ἄλλο ἢ αὐτὸ τοῦτο τὸ δυνά-
 εσθαι. Così senz' altro val propriamente senz' altro, fuor della cosa medesi-
 ma o delle cose di cui si parla. V. me ad οὐδὲν πλεόν in Plat. Phaedone
 ad fin. et contextum loci Luciani laudati. Qua spetta quel luogo del Guicc.
 lib. 6, t. 2 ed. Friburgo p. 74. Ai Veneziani non pareva piccola grazia se
 non fossero molestati dagli altri. Quel dagli altri ha relazione ai
 Veneziani medesimi, e vale insomma da nessuno, cioè infine ridonda
 affatto. Questo modo è ordinarissimo massime nel dir familiare. Così
 diciamo l'amicizia altrui, la conoscenza altrui, le offese altrui, e simili
 frasi dove l'altrui ha relazione a colui solo di cui si parla, sia persona
 o cosa, cioè in somma ridonda. e così mill' altre frasi. E così credo
 che sia anche in greco. e in lat. (v. per esempio Lucret. l. 2, v. 9.) ed
 altresì in franc. e spagn. le quali due lingue si osservino ancora circa
 gli altri modi notati di sopra ed altrove a questo proposito.
 Lucian. opp. 1687. 1. 789. Chion. epist. de Xenophon. §. 3. et 10. e
 le mie carte supplementarie di Bologna p. 6. 10. (Tel est le contenu
 de ces feuilles supplémentaires.) Eudocia violar. p. 78. de Cadmo ex
 Arriano: ἔνθα Οὐβαίων ἐγένετο ναυτερός, πλούτω εὐδουμῶν καὶ τῇ
 ἄλλῃ σοφίᾳ. Aristid. or. εἰς βασιλείᾳ (M. Aurel.) t. 1. p. 118. Canter.
 οὐ μόνον συνέδει καὶ τῇ ἄλλῃ παιδείᾳ, ἀλλὰ καὶ ἀνδρίᾳ ναυτεῖν
 αὐτῶν δυνάμενος. v. e Plat. t. 4. p. 164. lin. 3. e Porfir. ad Mar-
 cell. c. 1. Mezzo. e Orakli Opusc. Graec. moral. p. 210. lin. 25-6.
 t. 2. luogo male inteso lib. alla p. 633.



N. 14.

Plato.

1. Convivium.
2. Phaedrus.
3. Protagoras.
4. Sophista.
5. Theaetetus.
6. Gorgias.
7. Phaedo. Tutte queste sono Schede, il n^o
totale delle quali è di 40.

Ⓐ Jacobi Leopardii : Notae in Protagoram.
sono pag. 48 in fogli da Lettere.

Ⓐ Eiusdem : Notae in Protagoram. sono
pag. 40 come sopra.

(Autica copertina di questo inserto)



85 Perna